

Kế Hoạch Tóm Gọn Lão Sư Tạc Mao

Contents

Kế Hoạch Tóm Gọn Lão Sư Tạc Mao	1
1. Chương 1: Lão Sư Này Có Chút Mạnh	2
2. Chương 2: Phi Lễ Chớ Nhìn	2
3. Chương 3: Kéo Cừu Hận Phải Thận Trọng Ah	3
4. Chương 4: Ca Là Cao Phú Soái (nhà Giàu Đẹp Zai)	4
5. Chương 5: Thân Kiềm Thể Kiềm Nhược Có Thể Đẩy Ngã	5
6. Chương 6: Tạc Mao Cũng Không Tệ	6
7. Chương 7: Tô Tiểu Thụ Hấp Dẫn	7
8. Chương 8: Cái Này Không Khoa Học...	9
9. Chương 9: Quần Chúng Trụ Cột Rất Trọng Yếu	10
10. Chương 10: Buông Ra Tô Lão Sư, Để Cho Ngụy Sư Huynh Đến!	11
11. Chương 11: Rượu Tuyệt Bức Là Tà Vật Ah!	13
12. Chương 12: Tình Sắc	15
13. Chương 13: Biết Rõ Bí Mật Cái Gì Thật Sự Là Quá Hung Tàn Rồi!	16
14. Chương 14: Tán Tỉnh	18
15. Chương 15: Mèo Vờn Chuột	19
16. Chương 16: Trong Mộng Thổ Lộ Vẫn Là Rất Lãng Mạn	21
17. Chương 17: Rượu Say Loạn X Quá Hung Tàn Rồi!	22
18. Chương 18: Tập Thể Đi Lừa Người Đùng Có Chuyên Nghiệp Vậy Chứ?	24
19. Chương 19: Về Chân Tướng Đêm Đầu Tiên Của Tô Tiểu Thụ	26
20. Chương 20: Đổi Trắng Thay Đen Gạt Người Gì Đó Quá Đáng Xấu Hổ	27
21. Chương 21: Giả Ngã Trong Truyền Thuyết	29
22. Chương 22: Hảo Hảo Ở Chung Sinh Hoạt	31
23. Chương 23: Ngày Đầu Tiên Bình Tĩnh? Hung Tàn!	33
24. Chương 24: Xinh Đẹp Tiểu Thụ	35
25. Chương 25: Tiết Chế Cái Gì Đều Là Mây Bay	37
26. Chương 26: Nhạc Mẫu Giá Lâm	38
27. Chương 27: Dung Chi Tục Phấn Cái Gì, Nhạc Mẫu Mới Thật Là Tuyệt Sắc!	40
28. Chương 28: Ai Nói Ở Trên Chính Là Công?	42
29. Chương 29: Giận Dối ——về Nhà Mẹ Đẻ	44
30. Chương 30: Về Nhà Mẹ Đẻ !	46
31. Chương 31: Đột Nhiên Gặp Cha Mẹ Chồng Gì Đó Thực Quá Hung Tàn Rồi!	48
32. Chương 32: Kết Hôn	51

Kế Hoạch Tóm Gọn Lão Sư Tạc Mao

Giới thiệu

Editor: ColdyThể loại: phúc hắc bá đạo công x tạc mao gốc manh thụ, vườn trường, vui vẻ hài hước, HE. Tạc mao lão

1. Chương 1: Lão Sư Đây Có Chút Mạnh

Tô Nam hai ngày này tâm tình có chút ít kích động, cũng có chút khấn trương, vốn cho rằng cả đời hắn sẽ bị kịch dựa vào cha mẹ, cứ nhiên tìm được công tác, cái này không thể không nói là cha mẹ của hắn bình thường tích đức làm việc thiện nhiều lắm, đương nhiên, đây là nguyên lời nói của Tô mụ mụ.

Bất quá, Tô Nam đương nhiên sẽ không cho rằng như vậy, cho nên hắn lại phần khởi phần bác: “Mới không phải! Rõ ràng là rất cực có trường học hiểu được tài hoa của bản thân rồi! (^) có ta gia nhập liên minh là vinh hạnh của nhà trường đó!”

Tô phụ Tô mẫu:-_-||

Mặc dù trong nội tâm xác thực thật cao hứng tung tăng như chim sẻ, bất quá Tô Nam tự xưng là ổn trọng đương nhiên sẽ không thừa nhận.

Ngày đầu tiên đi làm, Tô Nam cố ý dậy rất sớm, muộn giờ gì đó chính là không thể tại trên người tinh anh xuất hiện đâu! Phần đầu a! Tô Nam! Ngày đầu tiên nhất định phải làm cho bọn hắn tất cả đều quý gối dưới tài hoa của người!

Tâm tình kích động đứng trên giảng đường, nhìn dưới lớp một đôi nhãn tình khao khát cùng kích động chúng ta chỉ là muốn nhanh chút đi -_-|| , Tô Nam chuẩn bị bắt đầu công tác vĩ đại đầu tiên—— điểm danh.

() Đúng vậy, Tô Nam là một vị giáo viên nhân dân vĩ đại, hiện nhậm chức tại M đại, là một vị giáo viên cho học sinh năm nhất.

Sau đó, Tô lão sư liền phát hiện một cái nguy cơ cực lớn: chính mình rõ ràng không có mang sổ điểm danh! (o)

Bắt đầu nhớ ngược lại: Hôm nay sáng sớm đến văn phòng, cứ nhiên phát hiện mình quên một sư huynh cũng đang ở nơi đây công tác, kinh hỉ vạn phần, vì vậy hai người bắt đầu tâm tình nhân sinh cùng lý tưởng sương mù , đợi hoàn hồn, phát hiện đã sắp đến giờ lên lớp, vì vậy vội vàng cầm cặp văn kiện thẳng đến phòng học, đương nhiên, trong lúc đó còn đi nhầm phòng học mấy lần.

Gọi điện thoại xin sư huynh giúp đỡ liền bị coi thường đi... -_-|| thật vất vả chuẩn bị bá khí bắt đầu điểm danh, rồi lại... o()o

Nhìn các học sinh đã bắt đầu xì xào bàn tán, Tô Nam bất đắc dĩ, đành phải lần nữa bấm số điện thoại sư huynh: “Ô ô ô

~(>_<>

~ Sư huynh... Ta đã quên cầm sổ điểm danh... Người có rảnh không?” “... Chờ ta một lát, lập tức lấy đến cho người.” Biết rõ sư đệ mình có nhiều mơ hồ, sư huynh một hồi trầm mặc, cuối cùng mở miệng. “Thật cảm tạ sư huynh, đã biết người tốt nhất mà!” Tô Nam chân chó mà vượt mông ngựa, hoàn toàn không có chú ý tới là điện thoại đang mở loa ngoài... Kết quả là, nam sinh tức cười, nữ sinh sôi trào: “Ah ah ah ah! o>_

2. Chương 2: Phi Lễ Chớ Nhìn

Ngụy Khiêm Ngữ vẫn cho là sự việc của Tô Nam sẽ qua rất nhanh, thế nhưng mà sự thật hướng hắn trình bày cái gì gọi là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, cái gì gọi là duyên phận um tùm ()

Lạnh nhạt đóng lại cửa phòng làm việc, Ngụy Khiêm Ngữ tự nói với mình, nhất định là chính mình mở ra phương thức không đúng...

Các người nhất định rất ngạc nhiên hắn đến tột cùng nhìn thấy gì a? Hi hi ~(* *)

Triệt để đánh sâu vào thị giác Ngụy Khiêm Ngữ là hình ảnh trẻ em không nên xem. ()

Đơn giản đối với tình huống lúc ấy miêu tả lại là, Tô Nam sắc mặt ửng đỏ bị một nam nhân không rõ thân phận phần lưng hướng ra ngoài đặt ở trên bàn công tác, mà nam nhân đang cúi đầu vuốt ve phần lưng Tô Nam, mà lúc này, Tô Nam cũng đang phát ra ý tứ hàm xúc không rõ.

Từ trên tổng hợp lại, Ngụy Khiêm Ngữ có đầy đủ lý do tin tưởng chính mình đang làm phiền Tô lão sư hài hòa vận động.

Cảm thán thoáng một chút thối đời ngày nay, lão sư cũng nhao nhao đi vào đường rẽ, tại văn phòng nơi vô cùng thanh tú cơ tình, trách không được cổ nhân nói “Phi lễ chớ nhìn”, thật sự là ảnh hưởng tâm tình chính mình ah! Ngụy Khiêm Ngữ bắt đầu dĩ rồi đi.

Đương nhiên, hắn cũng bỏ lỡ chân tướng —— “Họ Vương kia! Đậu xanh rau má! ! ! Người tuyệt đối là cố ý! ! ! _ Biết rõ ta sợ nhất ngứa rồi! !” Tô Nam rốt cục không chịu nổi, xoay người phản công —— ah không đúng là phản kháng.

“Hảo tâm giúp người bơi được, người còn chó cắn Lã Động Tân không nhìn được lòng tốt của người ta ←_← cũng không biết là ai cư nhiên kỳ ba đến mức đổ được nước nóng ra sau lưng.” Vương Thanh ngồi ngay ngắn ở trên mặt ghế lạnh lạnh mà cãi lại, mặt mũi tràn đầy khinh bỉ.

“Cmn! ! (#) Người mới là kỳ ba! ! Đây chỉ là ngoài ý muốn! Ngoài ý muốn người hiểu hay không! !” Tô Nam đang mặc quần áo cũng không quay đầu lại mà gào thét.

_|| Mỗi ngày đều phát sinh, cái này ngoài ý muốn cũng quá mất giá rồi... Bất quá biết rõ bản tính Tô Nam mơ hồ tặc mao đến Vương Thanh không dám nhìn thẳng.

“Đi thôi, mang người đi ăn.”

“Hừ! (^) Đừng tưởng rằng một bữa cơm có thể dẹp lửa giận trong lòng!” Tô Nam ngạo kiều nghiêng đầu, sau đó cùng Vương Thanh ra ngoài.

3. Chương 3: Kéo Cừu Hận Phải Thận Trọng Ah

Cơm nước xong xuôi, trấn an tốt Tô Nam tham ăn, Vương Thanh đề nghị đi đâu ngồi một chút, hắn nghe nói bên ngoài trường học có quán café rất không tệ, Tô Nam bấu môi, đồng ý.

“Hai vị uống gì?”

“Một ly Moka, A Nam, người thì sao?” Mắt nhìn tờ đơn, Vương Thanh thuận miệng chọn một ly, ngừng đầu dò hỏi.

“Các người ở đây không có trà sao?” Buồn rầu mà nhìn các loại coffee, Tô Nam nhú chặt lông mày, sau một hồi mới lên tiếng.

“Ách, ngưng ngưng, chúng ta ở đây không có trà, trà sữa có thể chứ?”

“Không muốn!” Tô Nam vẻ mặt ghét bỏ, “ Một quán café lớn như vậy cư nhiên trà đều không có!”

Thân, ai có bệnh mới có thể đến quán cà phê uống trà à? Người xác định người không phải đến để bới móc đây sao? Nhân viên phục vụ khóc không ra nước mắt.

“Ty Phong đường sao? Một cốc trà Lipton, đúng, đưa đến cửa Nam của quán café Trữ Tĩnh. Ân, tốt.” Bỏ qua nhân viên phục vụ cùng Vương Thanh triệt để rơi vào biểu tình , Tô Nam dị thường bình tĩnh mà bấm điện thoại giao hàng.

“... Ngưng ngưng, bằng hữu của ta hay nói giỡn đâu! Hai Moka cảm ơn!” Vương Thanh nhìn nhân viên phục vụ sắp phát nổ mắt, nghiêng răng nghiêng lợi mỉm cười nói.

Vương Thanh nội tâm tại gào thét: ca thật sự không biết hắn! ! !

“Được, xin chờ một chút...” Nhân viên phục vụ đã hóa đá chậm rãi phiêu trở về quầy bar.

“Người như thế nào uống hai chén a? Kỳ thật uống nhiều coffee thật sự không tốt, vẫn là uống trà khỏe mạnh!” Tô Nam trong lời nói đều là chân thành quan tâm.

Vương Thanh triệt để bình tĩnh vô lực rồi, chính mình lẩm miệng mới có thể đề nghị đến uống coffee ah! !
Ca thật sự muốn khóc...

“A Nam! Nơi này là quán café!” Dù là thanh âm giảm thấp xuống, cũng có thể cảm nhận được người nói chuyện trong giọng nói đè nén lửa giận.

“Ta biết rõ ah!” Chỉ tiếc, Tô Nam tiếp thu ra-đa cho tới bây giờ đều là có chuông ngại, cho nên hoàn toàn không có nhận ra nỗ lực đối phương. Hơn nữa, hắn rất thuận tiện trả lại một cái ánh mắt “Người không sao chứ?”.

Này ánh mắt quá mức hung tàn, Vương Thanh đồng chí rất không may mà thổ huyết bỏ mình rồi, vền vền lưu lại một câu di ngôn ” Tốt xấu cho người khác lưu chút mặt mũi ah”.

Suy nghĩ một lát, Tô Nam cảm thấy rất có đạo lý, chính mình làm sao lại có tố chất mang đến phiền toái cho người khác, Mọi người: Người đã sớm làm rồi đi! ! Vì vậy chuẩn bị gọi nhân viên phục vụ thêm một ly —— nước lọc.

“Phục vụ!” Tô Nam vừa khê vươn tay, bị kịch xuất hiện.

Hoàn toàn chính xác thật là bị kịch xuất hiện, hai chén Moka coffee trực tiếp toàn bộ đổ xuống trên người Tô Nam, một chén coffee còn rơi vào chính giữa hai chân hắn...

Quần chúng vậy xem sâu kín mà nhìn qua nhân viên phục vụ, người thật không phải là cố ý sao...

4. Chương 4: Ca Là Cao Phú Soái (nhà Giàu Đẹp Zai)

Ngụy Khiêm Ngữ khó được một chuyến đến quán café, không nghĩ tới là chứng kiến một màn thảm như vậy, hơi khê cau mày, xuất phát từ đạo đức cơ bản, hắn vẫn là bước nhanh đi tới.

“Ô ô ô ô, y phục của ta! Thảm rồi thảm rồi! Lưu lại dấu vết thì phiền toái!” Tô Nam một bên bối rối mà dùng khăn tay lau sạch, một bên kêu rên. Tô Nam cảm thấy hắn hay là tìm một nơi lánh nạn a. Mẫu thân đại nhân khó được cần rằng mua cho hắn bộ vest giá cao, lại còn là màu sáng đấy, chứng kiến nó biến thành như vậy nhất định sẽ giết hắn! Hắn quả nhiên vẫn là trốn đi tương đối an toàn a?

Ngụy Khiêm Ngữ có chút im lặng, trọng điểm quan tâm tựa hồ sai rồi a, khó hiểu, hắn liền nhớ tới lão sư tạc mao kia.

“Ngượng ngùng! Ta là chủ quán café, ta vì nhân viên lỗ mãng của chúng ta hướng ngài xin lỗi! Đối với tổn thất của ngài, chúng ta sẽ bồi thường tương ứng. Không biết tiên sinh ngài có bị thương không? Cần đi bệnh viện không?”

Thanh âm trầm thấp mà từ tính lại khiến cho Tô Nam trong nháy mắt hoảng hốt, lập tức lấy khuôn mặt đau khổ ngẩng đầu nhìn, hai mắt vô thần, sâu kín mà mở miệng: “Chúng ta không có việc gì, thế nhưng mà y phục của ta có việc, hơn nữa là đại sự, đồng nghĩa cùng chúng ta có việc rồi...”

Một đám café chậm rãi theo đỉnh đầu Tô Nam chảy xuống, có chút mô phỏng phim kinh dị, chỉ là hắn đang đắm chìm trong khủng hoảng bị mẫu thân đại nhân thu thập, hoàn toàn không có phát giác, một bên nhân viên phục vụ vừa day dứt lại vừa...buồn cười.

Mà lúc này, Ngụy Khiêm Ngữ mới nhìn rõ nguyên lai đúng là cái vị mình vừa nghĩ đến kia, không khỏi có chút giật mình: “Là người? !” Chính mình cùng hắn duyên phận cũng quá thâm rồi a? !

Nghe được có người gọi mình, Tô Nam mới rốt cục phục hồi tinh thần lại: “Người biết ta?” Chính mình có lẽ không biết trên người cư nhiên dán nhãn hiệu Cao Phú Soái a?

“Đã từng dự thính lớp học của người một lần.” Đi ngang qua ngoài cửa phòng học nghe được người gào thét cũng coi như đi? Nhìn Tô Nam hiện tại chật vật, Ngụy Khiêm Ngữ như ong mày, không cần nghĩ ngợi đề nghị nói: “Đến nhà của ta một chút đi! Nhà của ta ở ngay phía trên!”

“Ừm? Hình như... Hình như là... Không tốt lắm đâu?” Tô Nam vẽ mặt kinh ngạc, lần đầu gặp mặt đã đến nhà người ta, loại này tiến triển có thể hay không quá là nhanh? ~? Giống như có cái gì không đúng

Tuy nhiên, ngoài ý muốn chính mình như thế nào lại bật thốt lên mời Tô Nam đi nhà mình, bất quá đối với Ngụy Khiêm Ngữ mà nói, đã quyết cái gì sẽ không thay đổi.

Gặp Tô Nam có chút nhần nhó, Ngụy Khiêm Ngữ lông mày nhíu lại, trong giọng nói là rõ ràng trêu tức, rồi lại để cho người cảm giác được cường ngạnh không cho cự tuyệt: “Hắn là người muốn dùng tư thái đặc thù đi ra ngoài? Tỷ như ôm? Ta cũng có thể thỏa mãn.”

Tưởng tượng thoáng một phát chính mình bị Ngụy Khiêm Ngữ dùng tư thế ôm công chúa vuốt ve đi ra cửa, Tô Nam không khỏi một hồi ác hàn, lập tức đứng lên, biết nghe lời phải mà đáp ứng: “Vậy thì làm phiền người rồi!”

Tô Nam người không có tiết tháo này... Dễ dàng như vậy đã bị bức hiếp đáng đời bị Ngụy đại sắc lang ăn sạch ah ~ Tô Nam: Ta đây kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt!

Theo sát Ngụy Khiêm Ngữ đi ra quán café, Tô Nam tổng cảm giác mình tựa hồ quên cái gì đó, bất quá ngẫm lại có lẽ không trọng yếu, gãi gãi đầu, cũng không có xoắn xuýt nữa.

Vương Thanh đồng học triết để ngây ngốc trong gió rồi... Các người thật sự như vậy bỏ qua ta quên ta vứt bỏ ta rồi hả? Cũng quá vô tình quá lạnh khốc đi à nha?

Nhìn Vương Thanh đã bị phong hoá, nhân viên phục vụ thật sự nhìn không nổi nữa, có chút thẹn thùng mà cúi đầu, mặt đỏ ửng mà nhỏ giọng hỏi: “Cái kia... Tiên sinh, người có muốn coffee nữa không? Nếu... Nếu không...có thể phiền người thanh toán hoá đơn được chứ?”

5. Chương 5: Thân Kiêu Thể Kiêu Nhược Có Thể Đầy Ngã

Mang theo Tô Nam đi ra quán café, thẳng đến thang máy, Ngụy Khiêm Ngữ lúc này mới nhớ tới một vấn đề nhỏ: “Người tên là gì?”

Vẫn còn cảm thán nguyên lai nhà ở ngay phía trên, cư nhiên thật là ở trên quán café, người nào đó phản xạ có điều kiện giống như thốt ra: “Tô Nam, Tô là Tô Châu (1 thành phố ở TQ), Nam trong phía Nam, ngoại trừ Tô Tô cùng Nam Nam, Nam nhi cái gì đấy, còn lại xưng hô tùy ý.”

“Vì cái gì? Xưng hô thật đáng yêu ah!” Nhìn hắn khuôn mặt thanh tú, Ngụy Khiêm Ngữ cảm thấy gọi như vậy cũng rất thích hợp.

“Tại sao?? Cmn lão tử là đàn ông! ! Đàn ông hiểu không! ! Như thế nào có thể dùng xưng hô ẻo lả như vậy ah! Đáng yêu ah! Khốn kiếp! !” Bị đâm trúng điểm mẫn cảm, ah không đúng, là chỗ đau, Tô Nam lập tức thể hiện sức chiến đấu kinh người rồi.

“Ngoan, bình tĩnh, lại tạc mao rồi!” Ngụy Khiêm Ngữ thò tay sờ sờ đầu Tô Nam, thử trấn an hắn, dù sao bây giờ là ở nơi công cộng.

“Ai tạc mao! Người mới tạc mao! Còn có! Không được tùy tiện sờ đầu của ta ah khốn kiếp! !”

Trước mắt còn chưa có kinh nghiệm nuôi mèo hoang, Ngụy đồng học nhìn Tô Tiểu mèo giương nanh múa vuốt có chút đau đầu, hắn đã phát hiện không ít người hướng bọn hắn quảng đến ánh mắt kỳ quái, vì vậy, quyết đoán che miệng Tô Nam, lôi vào trong thang máy vừa mới mở ra.

“Ô ô ô ô” Tô Nam không ngừng giãy dụa, trong nội tâm mắng to Ngụy Khiêm Ngữ hỗn đản! Cặn bã! Bạo lực cuồng! Cảm thú! cuồng X! ? Giống như có cái gì kỳ quái nhưng ngại thân cao hình thể các phương diện chưa đủ, hắn cuối cùng vẫn là khuất phục rồi.

Tô Nam: Cái này mới không phải khuất phục! Cái này gọi là yên lặng theo dõi diễn biến! Đây là chiến thuật! Đây là mưu kế hiểu hay không! !

Ngụy Khiêm Ngữ bắt đầu cảm thấy, có lẽ chính mình tự tìm cái đại phiền toái.

Thẳng đến nhà, Ngụy Khiêm Ngữ mới rốt cục thả Tô Nam.

Vừa mới chuẩn bị bộc phát Tô Nam lập tức bị trang trí xa hoa làm cho kinh hãi, đèn treo thủy tinh hoa lệ, trang trí hoa văn phức tạp tinh xảo, toàn bộ phòng khách có một loại nồng đậm phong cách kiểu dáng

Châu Âu, thậm chí còn có một quầy bar cỡ nhỏ! Thật sự là... quá cao cấp rồi! ! Quả nhiên không hổ là nhà tư bản vạn ác! ! T^T

“Phòng tắm ở bên kia, người trước tắm rửa a, cho thoải mái một chút!” Nhìn mình áo khoác bên trên cũng dính vào không ít vết bẩn, Ngụy Khiêm Ngữ nhú nhú mày, hai ba cái cởi cà- vạt, đem áo khoác vứt sang một bên, đồng thời sai khiến Tô Nam đã sưng sờ tranh thủ thời gian đi tắm rửa.

” Phòng tắm.... thật lớn... thật lớn... ” nhìn phòng tắm rộng rãi xa hoa, Tô Nam rơi lệ đầy mắt, kẻ có tiền cái gì cũng tươi đẹp rồi! ! Thân là dân thành phố bình thường hẳn biểu thị áp lực rất lớn.

Vì vậy, Tô Nam một bên thoải mái tắm rửa, một bên đã thành lập nên đẳng thức mới, Ngụy Khiêm Ngữ = kẻ có tiền vạn ác, đương nhiên, lúc này Tô Nam kỳ thật còn không biết tên cùng thân phận của hắn. Cho nên nói dễ lừa gạt như vậy đáng đời bị người ta ăn tươi ah! ()

Cảm giác cuối cùng đem chính mình rửa sạch sẽ rồi, Tô Nam mới bọc áo tắm đi ra, hẳn suy nghĩ còn phải tìm Ngụy Khiêm Ngữ mượn một bộ quần áo? Ngắc đầu, phát hiện Ngụy Khiêm Ngữ chính là dùng một loại ánh mắt lộ vẻ kỳ quái theo dõi hắn, lại để cho hắn toàn thân lạnh cả người, lại tựa hồ mang theo một chút thất vọng.

Thất vọng? Thất vọng cái gì chứ? Nhìn lại, Ngụy Khiêm Ngữ đã khôi phục vẻ mặt bình thường. Hẳn là chính mình nhìn lầm rồi a? Tô Nam vuốt vuốt mái tóc, đi tới.

Ngụy Khiêm Ngữ lúc này quả thật có chút thất vọng, sớm biết như vậy trong phòng tắm không nên chuẩn bị áo tắm, như vậy có thể chứng kiến thêm... cảnh đẹp rồi, bắt quá giấu đầu hở đuôi như vậy cũng có một phen hương vị khác, thuận tay uống hết chén rượu, trong mắt của hắn tràn đầy nghiền ngẫm.

6. Chương 6: Tạc Mao Cũng Không Tệ

“Người tùy ý đi, ta cũng cần đi tắm.” Ngụy Khiêm Ngữ mập mờ cười cười, lập tức đứng dậy.

Tô Nam bị Ngụy Khiêm Ngữ nhìn đến trong lòng ngứa ngáy, không khỏi ngồi ở trên ghế sa lon lăm lăm: “Đi tắm thì đi tắm đi, làm gì cười kỳ quái như vậy ah dở hơi! Bất quá... Ghế sofa cao cấp ngồi xuống xác thực thoải mái ah! Ô ô ô, kẻ có tiền thật đáng ghét!”

“Rượu này thoạt nhìn cũng không tệ ah... Dù sao hắn để cho ta tùy ý rồi, ngu sao mà không uống, hừ! Ta là để mắt mới uống!”

“Oa! Hương vị quả thật không tệ! Hi hi, lại đến một ly!”

Ngụy Khiêm Ngữ đi tới chứng kiến đúng lúc Tô Nam hào sảng lại uống cạn một ly.

Hai tay ôm ngực dựa nghiêng vào trên tường, Ngụy Khiêm Ngữ không có lên tiếng, cứ như vậy lẳng lặng nhìn Tô Nam.

Ngụy Khiêm Ngữ có chút không rõ, tại sao mình lại nguyện ý mang Tô Nam đến trong nhà. Nhớ đến tình huống lần trước, Tô Nam hẳn là có bạn trai đấy, đối với nhân sĩ không phải độc thân, dù là rất mị lực, Ngụy Khiêm Ngữ cũng chưa bao giờ đụng tới. Mà lần thứ nhất gặp mặt có thể an tâm như vậy ở trong nhà nam nhân lạ lẫm tắm rửa thậm chí uống rượu, như thế nào cũng không tính kiểm điểm a?

Ngụy đại thiếu hoàn toàn quên là người uy hiếp người khác, đem người quẹo vào đến đây sao? () Hơn nữa với tư cách một thẳng nam, Tô Nam đồng học làm sao biết tâm tư xấu xa của người ah ~ Quả nhiên có sai đều là người khác ~

Thế nhưng mà, Ngụy Khiêm Ngữ lại cảm giác được rằng, Tô Nam không phải loại người như vậy, kia ánh mắt luôn sạch sẽ trong suốt đến thế.

Tô Nam đang chuẩn bị rót một chén rượu nữa, rượu này ngọt ngào thơm thơm hẳn rất là ưa thích, nhưng ngay sau đó, ly đã bị một tay bên cạnh cướp đi.

Cái gì? Rõ ràng dám đoạt đồ đạc của ta! Tô Nam mặt trầm xuống, nhìn hằm hằm “tên cướp”, ý đồ dùng khí thế đem đối phương áp đảo.

Ngụy Khiêm Ngữ buồn cười nhìn Tô Nam hai mắt tức giận mở to nhìn mình lom lom, đột nhiên lại muốn trêu chọc hắn, trực tiếp giữa đầu đem rượu uống cạn.

Quả nhiên, Tô Nam con mắt trừng càng lớn, một cơn tức giận chậm rãi theo trên người hắn bay lên: “Người cái tên khốn kiếp! Làm cái gì đoạt rượu của ta ah! !”

Chọc cho Tô Nam tặc mao, Ngụy Khiêm Ngữ tâm tình thoáng một phát tốt lên, ai muốn nghĩ nhiều như vậy? Ưa thích liền trực tiếp bắt đi, có gì nói sau!

“Àn? Rượu của người? Nếu như nhớ không lầm, nơi này là nhà của ta, cho nên —— cái này tương ứng phải là rượu của ta.” Ngụy Khiêm Ngữ trực tiếp ngồi ở bên cạnh Tô Nam, trêu tức mà chọn lông mày, rót cho mình một chén nữa, nhấp một miếng, kỳ quái cảm thấy tựa hồ không có dễ uống như chén vừa rồi, liền ghét bỏ mà đặt lại trên bàn.

“Hừ! Ta... Ta chẳng qua là khát lại không tìm được nước! Bằng không thì ai muốn uống cái này ah! Khó uống muốn chết! Rượu khó uống như vậy, thưởng thức thực chên lệch!” Tô Nam đại não lúc này mới trở về, hậu tri hậu giác nhớ tới vị này mới là chính chủ, mà chính mình chỉ là khách nhân, lập tức về mặt xấu hổ, thế nhưng mà lại không muốn yếu thế, đầu uốn éo, lớn tiếng phê bình nói.

Ah ah ah! ! ! Lấy cớ khát nước cái loại này thật sự ngu xuẩn.

Quả thực là sỉ nhục chỉ số thông minh, người mới vừa rồi là ngu quên sao? T^T

“Nguyên lai là như vậy? Đó là ta thất lễ! Bất quá xem người uống gần hết nửa bình, xem ra thật không phải là khát bình thường đâu nhỉ!” Ngụy Khiêm Ngữ bưng tỉnh đại ngộ biểu đạt áy náy, trong dự liệu chứng kiến lỗi tai đối phương trắng nôn trở nên ửng đỏ.

Trêu chọc Tô Tiểu mèo thật đúng là có thể làm cho tâm tình vui vẻ! Người nào đó sung sướng hé mắt, tổng kết nói.

Tô Nam: Phúc hắc gì đó là đáng ghét nhất T^T

7. Chương 7: Tô Tiểu Thụ Hấp Dẫn

“Ta phải về rồi.” Nhìn Ngụy Khiêm Ngữ giống như cười mà không cười, Tô Nam cố gắng để cho tâm tình của mình bình tĩnh trở lại, bởi vì hắn không dám cam đoan chính mình bị kích thích nữa còn có thể bị xung não hay không, một hơi đem bình rượu dốc lên uống sạch.

Lục Nguyệt: Người biểu hiện phương thức xúc động thật đúng là không giống người thường.

Tô Nam: Buồn ca khúc khải hoàn! !

“Cửa ở bên kia, tạm biệt không tiễn.” Ngụy Khiêm Ngữ cúi đầu, sà nhà nhà mình nên đánh bóng lại.

“Ta không có mặc quần áo!” Nắm chặt hai đấm, Tô Nam cố gắng tự nói với mình đây là nhà người khác, ta nhẫn! —

“Ah ~ y phục của người ở phòng tắm đó, ta không có động vào nhé.” Ngụy Khiêm Ngữ ngẩng đầu, đèn thủy tinh cũng cần đổi cái mới rồi.

“Y phục của ta bị bẩn!” Nghiến răng nghiến lợi, Tô Nam cố gắng phun ra một câu, nhịn nữa!

“Vậy sao? Chia buồn nha.” Ngụy Khiêm Ngữ sờ sờ cằm, làm bộ trầm tư, tửu rượu ở bên trong nên thêm mấy chai rượu nữa.

Lục Nguyệt: Xem ra người nào đó đã hoàn toàn quên ai là người lôi lôi kéo kéo hắn đến đây đây.

Ngụy Khiêm nói: ^__^ Người nói cái gì đó?

Lục Nguyệt: Ha ha a, ta nói Tô Nam thật sự là không cẩn thận ah! Đáng đời.

Tô Nam: Ta đã nghe được...

Không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa! ! Tô Nam thoát một cái mở chai rượu, ngẩng đầu, uống hết một hơi, lại lần nữa đặt lên bàn: “Khốn kiếp! Không phải chỉ là uống rượu của người sao? ! Lại còn nhỏ mọn như vậy? ! Ah! Ta hiện tại sẽ đem nó toàn bộ uống cạn, người có thể làm gì ta? Người cần ta à? Hừ!”

Ngụy Khiêm Ngữ lông mày nhíu lại, ta chẳng qua là hảo tâm muốn nói cho người biết rượu này tác dụng rất lớn, từ lượng không tốt uống nhiều quá dễ say.

“Hừ! Kẻ có tiền đáng ghét nhất! Hẹp hòi nhất! Ách!” Tô Nam đánh cái nắc, bắt đầu cảm thấy có chút chóng mặt, may mà còn nhớ rõ chính mình muốn tìm Ngụy Khiêm Ngữ lấy quần áo, vì vậy lắc đầu, bá khí một cước dẫm lên ghế sa lon, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào Ngụy Khiêm Ngữ, ra lệnh: “Người, đi lấy cho ta bộ quần áo!”

Mặc dù ánh mắt coi như thanh minh, bắt quả nhìn Tô Nam rõ ràng đã thành hình dáng ẩm trà, Ngụy Khiêm Ngữ biết rõ, hẳn đoán chừng thật sự uống hơi nhiều. Tô Nam: Cmn! Ổ đầu lằm trà! Cái kia rõ ràng là hình dáng giang sơn ah khốn kiếp! Không hiểu không nên nói lung tung! —

Áo tắm kết cấu thể nào tất cả mọi người đều tinh tường, ta sẽ không miêu tả nhiều lắm, có thể tưởng tượng, lúc Tô Nam bá khí nâng lên một chân (Vì cái gì có một loại cảm giác kỳ quái), phía dưới cơ bản cũng không có che chắn gì (hình ảnh vô cùng thiếu nhi không nên xem, thỉnh tự tưởng tượng)

.

Tô Nam với tư cách đại biểu trạch nam thời đại mới, vận động cái gì đều là mây bay, cho nên cũng đem làn da dường được trắng nõn tinh tế tỉ mỉ. Nhìn trước mắt đùi trắng nõn non mịn cùng cái địa phương tư mật nào đó, Ngụy Khiêm Ngữ ánh mắt không thể ức chế kéo xuống dưới, đã có có chút khí tức nguy hiểm. Ở trong mắt hắn xem ra, Tô Nam cái này là trần trụi câu dẫn!

Kỳ thật Ngụy Khiêm Ngữ nghĩ như vậy cũng không phải kỳ quái, hắn vẫn cho là Tô Nam cùng chính mình là đồng loại, mà bây giờ hắn không hề ngại tắm rửa ngay tại chính nhà mình, lại uống rượu, hiện tại còn trực tiếp dùng tới thân thể, nói hắn đối với chính mình không có ý nghĩa, Ngụy Khiêm Ngữ mình cũng không tin! Thật giống như một nữ nhân ở trong nhà một nam nhân lạ lẫm, không phải ám chỉ 419 là cái gì?

Bất quá... Vấn đề lớn nhất là... Tô Nam mặc dù như vậy, nhưng lại là • thẳng • nam hàng thật giá thật ! Tuy nhiên nhất định sẽ cong sớm thôi, bất quá ít nhất trước mắt, Tô lão sư biểu thị —— còn không biết mấy việc này. Bởi vậy, đối với Tô lão sư mà nói, hành vi của mình nhiều nhất không quá lễ phép, bất quá xác thực hoàn toàn thuần khiết không tỳ vết đấy.

Hiểu lầm chính là như vậy sinh ra, cho nên nói, giữa người với người, câu thông là trọng yếu nhất ah! Bằng không thì, sẽ sinh ra bi kịch như sau ——

“Này uy uy! Người sờ ta làm gì thế? ! Khốn kiếp! Dừng tay ah! Ah! Ngứa! Cmn! Ngứa tay sờ chính người đi!”

“... -_-# “

“Ô... Như thế nào còn... A... Còn lên trên... A... A... A... (Phiên dịch: Thả ta ra) Tô Nam: Ta cần! “

“ _ Người làm gì thế! Như thế nào? Hiện tại muốn bảo vệ trinh tiết rồi hả?”

“Ta mới muốn hỏi người làm gì thế đây này! Khốn kiếp! Chẳng phải uống rượu của người sao? Chẳng phải muốn tìm người mượn một bộ quần áo sao? Người lại thật sự lại gặm cắn như vậy sao! ! (#) ”

“Người không phải gay?”

“Người mới là gay! Cả nhà người đều là gay! Cả khu nhà người đều là gay! Lão tử là thẳng nam thẳng tắp! Lão tử ưa thích chính là em gái mềm mại!”

“Người sáng hôm nay không phải cùng một nam nhân ở văn phòng...”

“Đó là ta bị phỏng mới bơi được! Khốn kiếp! Lần sau kính nhờ người nhìn rõ ràng!”

“... Vậy người ưa thích không phải nam nhân?”

“Cái kia còn phải hỏi! Lão tử ưa thích có ngực không phải JJ! !”

“Ta đi tìm quần áo cho người.”

Nguy Khiêm Ngữ thật cao hứng Tô Nam cũng không có cùng nam nhân khác có quan hệ gì, bất quá nếu là thằng nam, chính mình lấy thủ đoạn hơi chút ôn hòa, dùng chỉ số thông minh của Tô Nam, còn có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của mình sao?

Bất quá đầu tiên, đồ đạc của mình chung quanh cũng không thể có ruồi bâu ah ~ Nguy Khiêm Ngữ cười tủm tỉm mà nhớ tới một số người có chút vướng bận. Không hiểu sao, Vương Thanh đồng học cùng sư huynh không hẹn mà cùng rùng mình một cái.

8. Chương 8: Cái Này Không Khoa Học...

Tô Nam ngơ ngác nhìn người đứng trước mắt mình, một đôi mắt tròn trĩnh, áo T-shirt màu xám hươu nhàn, kính mắt khung viền vàng, tuy nhiên hình tượng có chút không giống, bất quá thấy thế nào cũng là ——

“Kẻ có tiền vạn ác? !” Từ đầu tới đuôi xem kỹ mấy lần, Tô Nam rốt cục nhận không được hô lên, “Người... Người như thế nào lại ở phòng làm việc của ta? !” Cái này không khoa học!

Mặc dù thành công thấy được biểu tình giật mình đáng yêu của Tô Nam, bất quá, Nguy Khiêm Ngữ cũng bởi vì đối với xưng hô của Tô Nam, đầu đầy hắc tuyến... Người là hận kẻ có tiền ah!

“Ta không phải nói người rất nhanh sẽ biết rõ ta là ai chưa?”

Tô Nam lúc này mới nhớ tới, ngày hôm qua trải qua gian nan hiểm trở, chính mình rốt cục thành công mặc quần áo xong, nhờ đối phương hộ tống gian nan bốn ba về tới ký túc xá, rồi sau đó, chính mình đầy đủ biểu đạt quan tâm cùng coi trọng đối với bộ quần áo, biểu thị, nhất định sẽ nghiêm túc thực hiện tốt chức trách của mình, kiên quyết đem việc này đặt ở vị trí đệ nhất, tích cực quán triệt chứng thực ý kiến cùng đề nghị lần này, nói là làm, viên mãn hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Mà đang ở thời điểm đối phương rời đi, mình mới hoảng hốt nhớ lại còn không biết danh tự đối phương, thuận miệng hỏi một câu: “Người là ai ah?”

Vẫn còn nhớ rõ, lúc ấy mặt của hắn liền trở nên cùng cửa chống trộm giống nhau (?? Không hiểu. chắc ý là mặt đen như cửa chống trộm nhà anh =))), đóng cửa trong nháy mắt, chỉ nghe được ư ảm một câu “Người rất nhanh sẽ biết...” Tô Nam còn vẫn cho là là ảo giác của mình.

“Chính thức tự giới thiệu một chút, ta gọi Nguy Khiêm Ngữ, sinh viên năm hai Học viện kinh tế, từ hôm nay trở đi đảm nhiệm trợ lý cho 12 giáo viên khoa Ngoại thương, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn, Tô • lão • sư.” Nguy Khiêm Ngữ cười đến ôn hòa mà hàm súc.

Lục Nguyệt: Thỉnh tự tưởng tượng bộ dạng lão sói xám đối với bé thỏ trắng cười ()

Nguy Khiêm nói: O(_)O~ Người rất rảnh rồi đúng không?

Lục Nguyệt: Ha ha ha... Cái kia, ta còn có việc đi trước!

Tô Nam thề, hắn tuyệt đối nhìn trong mắt Nguy Khiêm Ngữ cười đến ôn nhuận như ngọc thấy được một vòng xanh lá toé sáng —— đó là không có khả năng! Tô Nam đối với Nguy Khiêm Ngữ ấn tượng rất tốt, bây giờ có thể có học sinh khiêm tốn như vậy không dễ dàng ah! Gạt lệ

~“Ách... Tô Nam mới đến, có lẽ còn không có tư cách có trợ lý a?” Trong văn phòng một sư huynh khác đột nhiên bu lại, nói ra nghi vấn của mình, đương nhiên, tin tưởng bản ý của hắn chỉ là bởi vì hiếu kỳ mà muốn bắt quái một chút.

Nhưng là! Hành vi như vậy trong mắt Nguy công tử, không khác gì khiêu khích, là hành vi trần trụi ảnh hưởng chính mình đạt được Tô Tiểu thụ!

Hành vi như vậy nhất định phải kiên quyết ngăn lại cùng nghiêm khắc phê bình đấy!

“Ồ? Đúng vậy! Thật kỳ quái!” Tô Tiểu bạch lúc này cũng mới nghĩ đến cái vấn đề này, vì vậy có chút nghi hoặc mà nhìn Nguy Khiêm Ngữ.

Tô Nam thái độ triệt để kiên định khiến cho Ngụy Khiêm Ngữ mất cơ hội KO (Knock out) sư huynh, bắt quá xét thấy lúc này Tô Nam ở đây, không cách nào mở ra bá khí, chỉ có thể triển khai toàn bộ phúc hắc — tục xưng miệng nam mô, bụng một bồ dao găm.

“Ha ha, Lý lão sư nói rất đúng, nói lại đúng là như vậy. Bất quá học viện gần đây có ý hướng tăng cường bồi dưỡng đối với lão sư trẻ tuổi có tiềm lực, cho nên mới lại để cho ta đảm nhiệm trợ lý cho Tô lão sư, biểu đạt học viện đối với Tô lão sư coi trọng.” Ngụy Khiêm Ngữ vẻ mặt mỉm cười mà đối với Lý huynh giải thích, ánh mắt lại thẳng tắp nhìn chăm chăm vào đối phương, tràn đầy cảnh cáo.

Sư huynh chỉ cảm thấy toàn thân rét run, hắn mới thật sự là thấy được trong mắt Ngụy Khiêm Ngữ nổi lên một vòng xanh lá!

Nhìn Ngụy Khiêm Ngữ như vậy, sư huynh đột nhiên phúc chí tâm linh, tựa hồ đã minh bạch cái gì. Tiểu sư đệ, người tự cầu nhiều phúc a! Sư huynh có thể giúp đỡ thêm cho người! — Lý huynh... Không nghĩ tới người lại là hủ ngâm...

“Có tiềm lực... Coi trọng... Có tiềm lực... Coi trọng...” Tô Nam còn ở bên cạnh cúi đầu càng không ngừng nhắc đi nhắc lại, hoàn toàn không có chú ý tới Ngụy Khiêm Ngữ cùng sư huynh đang giao chiến.

“Ha ha ha ha ha! Ta biết ngay ta là có tài hoa có năng lực có tiền đồ đấy! Hừ! Lúc trước những trường học kia còn không quan tâm ta đây này! Là tên vàng sáng chói đấy! Hiện tại, tài hoa của ta rốt cục được phát hiện rồi! Ta cái khối vàng này rốt cục bày ra được hào quang vạn trượng rồi!” Tô Nam rốt cục ngẩng đầu ngửa mặt lên trời cười dài, chính mình từ hôm nay cuộc sống nhân sinh liền nở hoa rồi!

“...” Ngụy Khiêm Ngữ đỡ trán, ta nếu không phải lãnh đạo điều xuống cũng sẽ không muốn người! Quả nhiên tiểu thụ như này chỉ thích hợp để trong nhà nuôi...

Lý huynh: huynh đệ... Hiện tại xem ra nên người tự cầu nhiều phúc ah! Cái này yêu nghiệt tra tấn người, người mau thu thập a! Coi như tạo phúc muôn dân trăm họ! A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai!

Bất kể như thế nào, bước đầu tiên của kế hoạch, lấy lý do chính đáng tiếp cận mục tiêu, thành công! Có lẽ còn tăng thêm thu phục chiếm được Lý huynh thêm vào thành quả chiến đấu?

9. Chương 9: Quân Chúng Trụ Cột Rất Trọng Yếu

“Khi người thành công tiếp cận tiểu mèo hoang, ngàn vạn lần không được lập tức hành động! Bằng không thì nó sẽ lập tức chạy trốn. Chính xác cách làm là quen thuộc cuộc sống tập tính của nó, hoàn cảnh sinh hoạt, đồng thời nhất định phải đánh hao quân chúng trụ cột, cùng đồng bọn của nó bảo trì quan hệ tốt đẹp, người sẽ phát hiện, cái này đối với người rất có trợ giúp.” ————— Như thế nào bắt và thuần dưỡng tiểu mèo hoang (Nhà xuất bản năm 2013 ra 69 bản, quyển 1 chap 2)

Ngụy Khiêm Ngữ so với ai khác đều hiểu tầm quan trọng của xã giao, cho nên, bước đầu tiên, hắn đem mục tiêu lôi kéo định tại trên người học sinh của Tô Nam.

Kết quả là, 12 lớp học trường Thương mại quốc tế lần đầu tiên tổ chức tiệc trà ngay tại bối cảnh như vậy đúng thời cơ mà sinh ra. Đối với tuyệt bút vung lên bao toàn bộ của trợ lý giáo viên, mặc dù không thấy mặt, tất cả đồng học đều đối với hắn tràn đầy hảo cảm, đương nhiên, tiệc trà như vậy có thể nhiều thêm vài lần nữa thì tốt hơn!

Thị giác nữ sinh còn nhạy hơn cả động vật, cho nên, Ngụy Khiêm Ngữ vừa suất khí vừa đại gia đương nhiên thắng được ủng hộ của tất cả mọi người. Mà khi hắn bá khí tuyên bố mục tiêu của hắn là đẩy ngã Tô Nam, hắn lập tức đã trở thành thần tượng của tất cả mọi người.

Người nói không phải còn có nam sinh sao? Thân, người thật sự quá thoát ly thực tế! Tại lớp văn khoa loại này tràn đầy giống cái, hormone nam sinh trong hoàn cảnh chờ đợi nhiều năm như vậy, người cảm thấy, còn có thể không bị đồng hóa sao? Cho nên, tất cả mọi người đều là tỷ muội, việc này, khục, đại gia minh bạch là tốt rồi. Ngụy Khiêm Ngữ Ngụy thiếu gia cường đại công quân khí tràng vừa mở, ai không báai phục?

Mà căn cứ Ngụy Khiêm Ngữ điều tra, hiện tại nữ sinh 90% đã thành hủ hóa sinh vật rồi. Người nói đi đâu điều tra? Ngụy tổng có tin tức của mình, việc này ta sẽ nói lung tung sao? Bởi vậy, OK, các nàng tuyệt đối là nắm chắc.

Bởi vậy, trực tiếp nói thẳng mục đích và yêu cầu với họ, Lục Nguyệt: Người thật xác định không phải tại người hứa hẹn rất nhiều chỗ tốt? Ngụy Khiêm: cười mà không nói ” Liên minh công hãm Tô Nam ” chính thức thành lập, mình chủ là lớp trưởng, danh hiệu “Tổng công”, Phó mình chủ là một người trong đoàn bí thư chi bộ, danh hiệu “Đưa leo”, Phó mình chủ hai là uỷ viên học tập, với tư cách là thành viên nam duy nhất trong cấp lãnh đạo, được quang vinh trao tặng danh xưng vinh dự “Tiểu cục hoa”.

Sau khi hoàn thành cơ bản việc xây dựng liên minh, tất cả thành viên tuyên thệ nhất định sẽ kiên quyết phối hợp với chỉ thị từ cấp trên, thề sống chết hoàn thành các hạng nhiệm vụ thượng cấp phân phó, đoàn kết dùng Ngụy lão sư làm trụ cột liên minh lãnh đạo ekip chung quanh, lấy việc đánh đổ Tô lão sư là việc hệ trọng nhất cần giải quyết, gian khổ phấn đấu, không sợ hi sinh, thề đem lão sư biến thành sư tẩu!

Mà nhiệm vụ tình báo là trận chiến đầu tiên, thành viên liên minh nhao nhao bắt đầu báo cáo chính mình biết các loại tình báo, mà bởi vì Tô Nam bình thường vô cùng bình dị gần gũi, hơn nữa bởi vì thân phận đặc thù. Khó được nhìn thấy lão sư mơ hồ như vậy lại còn tặc mao, cho nên mọi người đối với Tô Nam độ chú ý rất cao, cho nên không bao lâu, một văn bản “Tô Nam lão sư- phân tích chi tiết và kế hoạch thâm tóm” liền xuất hiện.

Lục Nguyệt: Các người xác định các người là học Thương mại mà không phải làm tình báo sao?

Tổng công: Tô lão sư thật sự quá đơn thuần quá tốt, cho nên chúng ta đã sớm nắm giữ sở hữu tất cả tình báo, phân tích cái gì thì càng đơn giản ()

Nên trong đó bao gồm hứng thú yêu thích của Tô Nam, kể cả đồ ăn và quần áo, ưa thích tiểu thuyết mình tình màu sắc, thường xuyên đi tiệm mỹ, chiều cao, cân nặng, sinh nhật, cung hoàng đạo, thậm chí kể cả quần áo nhỏ! Chi tiết nhỏ nhất cái gì cũng có.

Vì vậy, Tô Nam hoàn toàn không biết rõ tình hình, bởi vì lợi ích cùng bất quá và muốn khoảng cách gần vậy xem cơ tình cùng nhiều phương diện nguyên nhân khác, hoàn toàn bị học sinh của chính mình bán đi...

Mọi người: Nói vậy! Chúng ta cái này hoàn toàn là vì hạnh phúc của Tô lão sư ah! Lão sư, không cần quá cảm kích chúng ta, đây là chúng ta nên làm! Cứ tự do mà hướng về hạnh phúc chạy đến đi a!

Cảm động với sự hi sinh của các vị đồng học, Ngụy sư huynh biểu thị cảm tạ không hết, chỉ có thể thỉnh các vị đồng học cùng ăn cơm, trò chuyện thể hiện lòng biết ơn, các học sinh nhao nhao, sư huynh thật sự là quá khách khí, vì vậy toàn bộ mọi người đều rất vui vẻ.

Bước thứ hai của kế hoạch, tăng cường thêm quần chúng trụ cột, nắm giữ sở hữu tất cả mục tiêu tương quan tình báo, tan rã mục tiêu chung quanh thế lực, tình địch hoá thành trợ lực cho chính mình, thành công! Ngụy Khiêm: Không thể không nói các vị sư muội này... Sức chiến đấu thật sự cường hãn.

10. Chương 10: Buông Ra Tô Lão Sư, Để Cho Ngụy Sư Huynh Đến!

“Muốn cho sủng vật đối với chủ nhân sinh ra cảm giác ỷ lại, tín nhiệm, phương pháp đơn giản nhất là tại thời điểm nó cần ở bên cạnh làm bạn nó, giúp nó giải quyết vấn đề.”

————— Như thế nào bắt và thuần dưỡng tiểu mèo hoang (Nhà xuất bản năm 2013 ra 69 bản) Quyển 1 chap 3.

Với tư cách là một giáo viên, kỳ thật công tác bình thường cũng không có gì quá khó khăn, mà những công việc này là của “Trợ lý” Ngụy Khiêm Ngữ, cơ bản là hoàn toàn không cần quan tâm, bồi dưỡng được tính ỷ lại, nhưng cái này hoàn toàn không đủ.

Vì vậy, đại hội thể dục thể thao sắp tới liền trở thành thời cơ hành động tốt nhất của “Liên minh công hãm Tô Nam” lần đầu tiên liên hợp. Về phần tại sao Ngụy sư huynh có thể sớm nhận được tin tức, loại vấn đề này còn cần nói sao? Phía trên có người ah!

“Tô lão sư, gần đây bên kia công việc bận rộn, ta muốn rời đi một thời gian ngắn, sắp tới có lẽ cũng không có công tác gì cần ta hỗ trợ.” Ngụy Khiêm Ngữ trước sau như một ôn hòa, chỉ là ngẫu nhiên hướng Tô Nam lộ ra ánh mắt đi săn người hung ác.

Sư huynh: Ồ? Căn cứ kinh nghiệm những năm qua, không phải sắp khai mở đại hội thể dục thể thao sao? Đây chính là thời điểm phiên toái nhất một học kỳ rồi.

Ngụy Khiêm Ngữ lạnh lùng đem một đạo liếc xéo văng qua, sư huynh trọng thương, thổ huyết ngã xuống đất.

Sư huynh: Ta sai rồi, ta thật sự sai rồi. Ta chỉ lo lắng cho Tô Nam thôi, không nghĩ tới... Thời điểm bọn hần tại văn phòng ta không nên tồn tại ah! Tại trước mặt Ngụy thiếu gia, sức chiến đấu chính là còn chưa đủ 5 căn bã a căn bã !

Tô Nam nghĩ đến gần đây rất nhiều công tác đều là Ngụy Khiêm Ngữ chủ động giúp hần hoàn thành, hiện tại hần có chuyện của mình, chính mình đương nhiên không có khả năng cự tuyệt, vì vậy hào sảng hồi đáp: “Không có việc gì, người an tâm làm chuyện của mình, không cần lo lắng bên này, ta có thể tự lo, người chừng nào xong việc hãy nói.”

Ngụy Khiêm Ngữ ý vị thâm trường mà cười cười cảm tạ.

Buổi chiều, Tô Nam nhận được thông tri ” Thông báo về việc tổ chức đại hội thể dục thể thao mùa thu lần thứ xx “, sau đó, hần ngây ngẩn cả người... Ô ô ô, ta có thể hay không thu hồi lời nói buổi sáng? Ngụy Khiêm Ngữ, người trở về a...

Bởi vì là hoạt động ở đại hội thể dục thể thao, bình thường vì cam đoan số lượng học sinh tham gia, đặc biệt là đối với Thương mại, nghệ thuật, nhân văn là một loại văn khoa mang tính chất học viện, trường học đều đưa ra chỉ tiêu cưỡng chế, mà những chỉ tiêu này, dưới tình huống bình thường lại là cùng tiền lương tiền thưởng giáo viên có móc nối đấy.

Theo kinh nghiệm thời còn đi học, học sinh ghét nhất là tham gia loại chuyện hoạt động lật vật này đấy, cho nên... Tô Nam phảng phất đã chứng kiến tiền thưởng chính mình cứ như vậy mọc thêm đôi cánh bay mất... Bay mất... Đi nha...

“Sư huynh... Người sáng hôm nay vì cái gì không đề cập tới cho ta?” Tô Nam quay đầu, vẻ mặt ai oán mà nhìn sư huynh thân yêu. Sư huynh: Đừng nên hỏi ta tại sao, ta còn chưa muốn chết _

“Nhắc nhở người cái gì? Ah! Đến đến lúc này rồi! Ta còn có lớp, đi trước!” Sư huynh chạy trốn. Ta làm lão sư dễ dàng sao? Ta chẳng phải trùng hợp là sư huynh Tô Nam sao? Mạng của ta thật khổ ah!

Vì vậy, Tô Nam lão sư cũng chỉ có thể lấy gương mặt ủy khuất u oán lần nữa tổ chức sinh hoạt lớp, bất kể như thế nào, đại khái xem trước một chút mức độ tham dự a.

“Sự tình chính là như vậy, yêu cầu của ta cũng không cao, từng hạng mục cũng phải có người báo danh tham gia là được rồi.” Đơn giản hướng các học sinh truyền đạt lại thông báo của trường học, quả nhiên trông thấy tất cả mọi người cúi đầu hiện lên hình dáng trầm mặc.

Đừng cùng ca cos cương thi ah! ! Đậu móá! Mau mau nhắc tay cho lão tử báo danh! ! Tiền thưởng của ta ah! ! Tô Nam gầm thét. Hần rốt cục hiểu rồi, năm đó giáo viên của hần đối mặt với cái kiểu “Im lặng như tờ”, “Im lặng là vàng”, “Một cây kim rơi đều có thể nghe thấy”, tâm tình lúc này khổ bức lại phần nộ.

“Không có học sinh tự tiến cử? Chúng ta đối với thành tích không có yêu cầu, chỉ cần dự thi là tốt rồi. Tích cực tham gia hoạt động trường học, cũng là gia tăng kinh nghiệm chính mình. Đây cũng là trường học hướng toàn bộ 12 khoa Thương mại cơ hội thật tốt.” Tô Nam ý đồ lấy lý động tình, cổ động học sinh tích cực tham dự.

Một học sinh báo danh, tiền thưởng có thể thêm một phần ah! !

Tô Nam càng không ngừng quét mắt phía dưới, nguyên một đám đầu đen nhánh, tâm, càng ngày càng lạnh, hiện tại hài tử... Thật sự là quá không thông cảm lão sư rồi! _

Mà lúc này ở bên trong liên minh chim cánh cụt, mọi người thảo luận khí thế ngất trời ——

Tổng công đại nhân: Oa ha ha ha, các người xem Tô Tiểu thụ nét mặt bây giờ, thật đáng thương, dễ chọc người trù mẩn ah (^ ^)=

Ta không phải Tiểu hoa cúc: Ai! Nếu không phải đã đáp ứng sư huynh ta thật đúng là không đành lòng đâu ()

Đưa leo: Cạn bã (#) Tiểu hoa cúc chỉ có người vui vẻ nhất! Bất quá sư huynh là của Tô Tiểu thụ đấy, người cũng đừng suy nghĩ! Ngoan ngoan đầu nhập ôm ấp của bản vương a!

Ta yêu trà hoa cúc: Cút! Tiểu hoa cúc là của ta!

Đưa leo: Ôi ~ Trà trà ~ Người công được sao?

... ..

Vì vậy, vì vậy Tô Nam bị mọi người quên lãng... ..

“Các người cái bọn khốn kiếp! Ta mặc kệ! Lớp trưởng! Trong tuần này đem danh sách đến cho ta! Bằng không thì... Bằng không thì... Bằng không thì hậu quả các người tự chịu! ! (#)” vì vậy, sau khi Tô Nam lão sư tạc mao, liền ngạo kiều mà quay đầu, uốn ngực thẳng bước đi.

Mọi người: Ôi ~ Tô Tiểu thụ ngạo kiều ()

11. Chương 11: Rượu Tuyệt Bức Là Tà Vật Ah!

Hai ngày này Tô Nam rất là phiền muộn ah, bởi vì theo lớp trưởng báo cáo, rõ ràng thật sự không ai chủ động báo danh tham gia đại hội thể dục thể thao! Lớp trưởng cũng biểu thị rất bất đắc dĩ, thỉnh cầu Tô Nam hạ đạt tiến thêm một chỉ thị. Lớp trưởng: Ta sẽ nói cho người biết kỳ thật có mấy người chuẩn bị báo danh đã bị tổ chức kéo đi xử lý nhân đạo sao?

Vì vậy Tô Nam vừa nghĩ tới tiền thưởng chính mình đã um tùm như hết cả bi rồi. Hắn cũng sắp cảm giữ không được vọng của mình, muốn gọi điện thoại cho Ngụy Khiêm Ngữ, thế nhưng mà vừa nghĩ tới chính mình lời nói hùng hồn, Tô Nam khóc không ra nước mắt, đối ý được hay không...

Mà bây giờ, trong quán rượu, Tô Nam vẻ mặt khổ bức mà đối với Vương Thanh tố khổ, đúng vậy, chính là vị đã từng bị di vong – Vương Thanh đồng học.

“Học sinh thời nay thật sự là quá khó hầu hạ rồi! Hoàn toàn không tôn kính lão sư! Cũng không nghe lão sư nói! Ô ô ô, ta thật đáng thương!” Vừa nghĩ tới bị học sinh bỏ qua rồi, Tô Nam liền có một loại cảm giác bị khi dễ.

Đối với ánh mắt quỷ dị của người khác, Vương Thanh áp lực rất lớn, cố gắng nâng dậy Tô Nam ôm cánh tay mình khóc lóc kể lể, Vương Thanh mặt mũi tràn đầy hắc tuyến. Người một người nam nhân như vậy dựa dựa dẫm dẫm người khác, vẻ mặt tiểu thụ thật sự là đại trượng phu sao? ! Người không cần danh dự nhưng ta còn muốn muội muội mềm mại đó a! !

“Khục! A Nam! Người trước thả ta ra a... Người khác nhìn... Không tốt lắm...” Người dưới cánh tay mảnh khảnh đều là máy móc thiết bị thủy lực sao... Lúc nào khí lực lớn như vậy rồi hả? Vương Thanh càng kéo lại càng bị nắm, dưới tình huống bị chộp càng chắc hơn, khóc.

“Nác, Cái... Cái gì không tốt lắm? Hai chúng ta huynh đệ nói chuyện có cái gì... Cái gì không tốt lắm hay sao?” Rõ ràng bất mãn với hành vi trốn tránh của Vương Thanh, Tô Nam lần nữa nắm chặt tay ở bên trong, “Người cũng không đồng cảm với ta! Lớp học học sinh đều là một đám khốn kiếp ah! Ta thật đáng thương! Lại đến một ly Whisky!”

Nhìn mấy nữ sinh phụ cận con mắt càng ngày càng sáng, biết rõ loại sinh vật hủ nữ này khủng bố, Vương Thanh cũng hiểu được càng ngày càng như hết cả bi: “Ta cũng hiểu được ta thật đáng thương...”

“(#!) ! Người đáng thương cái gì! Ta mới có thể thương! Ta mới có thể thương! Ôô, quả nhiên không có người nào là quan tâm ta! Ôô, quả nhiên chỉ có Ngụy Khiêm Ngữ tốt nhất rồi, cái gì đều giúp ta làm!” Uống một ngụm rượu, Tô Nam lại um tùm lậm vào trong bi ai.

Lục Nguyệt: Theo phương diện nào đó mà nói, người thành công rồi, hẳn rất ỷ lại người.

Ngụy Khiêm: Đó là phải đấy!

“Vậy người vì cái gì không đi tìm hắn?” Còn có so với ta khổ bức bằng sao? Vứt bỏ công tác đến bồi người, còn bị ghét bỏ...

“Đần chết, có thể tìm hắn ta còn phiền cái gì?” Lường Vương Thanh, Tô Nam trong ánh mắt “Thực thương cảm thay cho chỉ số thông minh của người” đâm đến tâm linh nhu nhược của Vương Thanh, đậu xanh rau má... Tô Tiểu Nam người!

“Bất quá yên tâm, xem tình cảm nhiều năm như vậy, ta cũng không có ghét bỏ người.” Có lẽ là gặp Vương Thanh sắc mặt khó coi, Tô Nam an ủi mà vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Không! Người hay là chê ta vứt bỏ ta thì tốt rồi! Tốt nhất là ghét bỏ đến không bao giờ nữa muốn tìm ta! Ta còn cảm kích ta và người không cùng họ Vương! Công kích vô cùng hung tàn!

Đang lúc Tô Nam không ngừng hoài niệm Ngụy Khiêm Ngữ, nhân vật chính nhận được tình báo chạy tới quán rượu, ách, điểm nộ khí thoáng cao hơn bình thường.

Ngay tại thời điểm Vương Thanh đồng học chịu đủ khi dễ, thân ảnh Ngụy Khiêm Ngữ xuất hiện ở cửa quán bar. Tuy nhiên ánh sáng có chút ảm đạm, Ngụy Khiêm Ngữ liếc mắt liền thấy được Tô Nam trên quầy bar, ách, có lẽ là cảnh Tô Nam ôm một người nam nhân quá chướng mắt rồi.

Ngụy Khiêm Ngữ phần nộ rồi, cảm giác đồ đạc của mình bị nhúng chàm khiến cho hắn rất tức giận, Người xác định không phải Tô Nam nhúng chàm những người khác... hàn khí lạnh thấu xương bắt đầu ở xung quanh hắn lan tràn.

Tô Nam tiếp tục chỉ trích lớp học cùng một đám học sinh độc ác, đột nhiên cảm giác được một hồi gió lạnh đánh úp lại, vừa quay đầu, mới nhìn đến Ngụy Khiêm Ngữ vẻ mặt âm trầm mà nhìn mình, thần sắc lạnh như băng.

Tuy nhiên thực kỳ quái trên người Ngụy Khiêm Ngữ như thế nào lạnh như vậy, bất quá nhìn thấy hắn thật cao hứng, Tô Nam thoáng một phát nhào tới: “Người tại sao lại ở chỗ này?”

Vương Thanh: Tô Tiểu nam người xác định người thật là thẳng nam sao?

Tô Nam: Cút! Lão tử thẳng không thể thẳng hơn!

Vương Thanh: Quả nhiên là không thể thẳng được.

Gặp Tô Nam chủ động “Yêu thương nhưng nhớ”, Ngụy Khiêm Ngữ thần sắc thoáng ôn hòa một chút, mắt thấy Tô Nam uống say rồi, hắn trực tiếp ôm lấy Tô Nam, lạnh lùng mà hướng Vương Thanh vứt bỏ một câu: “Tô Nam là người của ta!” Sau đó... Sau đó liền trực tiếp đem người khiêng đi nha.

“Khốn kiếp Ngụy Khiêm Ngữ! Người phát điên cái gì! Thả ta xuống! Khốn kiếp! Ta thao!”

“Câm miệng!”

“Người mới câm miệng! Cả nhà người đều câm miệng!”

“Nếu không câm miệng ta liền hôn người!”

“Hôn hôn cái đầu người! Khốn kiếp! Ơe...” Tô Nam trước khi bị cưỡng hôn đã hoa hoa lệ lệ... ói ra...

Nhìn bóng lưng Tô Nam bị khiêng đi, Vương Thanh rất không có lương tâm mà nở nụ cười, Tô Tiểu Nam, rốt cục có người có thể thu nhặt người rồi! Ha ha ha ha ha!

“Ách, vị tiên sinh này, hoá đơn bằng hữu của người... Làm phiền người thanh toán luôn a...”

“...” Cái này tràng cảnh... Vì cái gì quen thuộc như vậy?

Địch mợ! Tô Nam người trở lại cho ta!

Vì cái gì bị thương luôn là ta _ Túi tiền đáng thương của ta, ca ca thực xin lỗi người...

12. Chương 12: Tình Sắc

Ngụy Khiêm đầy mình oán khí đem Tô Nam khiêng trở về nhà mình, mà đối phương như trước còn đang không ngừng tru lên: “Khốn kiếp! Ngụy Khiêm Ngũ! Thả ta xuống!”

Hung hăng đem người ném ở trên ghế sa lon, Ngụy Khiêm Ngũ có chút im lặng, hẳn cũng không đối câu khác được sao?

“A... ~ đau quá! Cmn! Không biết nhẹ nhàng ah! Bạo lực cuồng!” Tô lão sư hoàn toàn không có chú ý tới người trước mắt nộ khí đã trị số max rồi, còn không sợ chết nhắc đi nhắc lại.

Ngụy Khiêm Ngũ hơi nheo mắt lại, sắc mặt có chút âm trầm, hẳn tự tay nắm cầm Tô Nam, nâng lên mặt của đối phương, chặt chẽ mà nhìn chăm chăm vào mắt Tô Nam, “Tô • lão • sư! Người không phải không ưa thích nam nhân sao? Vừa rồi tại quán bar như vậy là chuyện gì xảy ra? Hửm?”

“Mệ! Thả ta ra! Ta mắc mớ gì tới người! Khốn kiếp!” Tô Nam cố gắng muốn vặn bung ra tay Ngụy Khiêm Ngũ, hoàn toàn không có nghĩ cách câu thông.

Nhìn Tô Nam không ngừng uốn qua uốn lại, Ngụy Khiêm Ngũ trực tiếp cúi đầu hôn lên bờ môi Tô Nam. Thế giới thoáng một phát liền thanh tĩnh rồi.

“A...!” Tô Nam giật mình nhìn Ngụy Khiêm Ngũ gần ngay trước mặt, hai mắt ngăm đen trợn thật lớn.

Cái này... Đây là cái tình huống gì? ! Rượu say mất lý trí? Thế nhưng mà uống say không phải là ta sao? Bá vương ngành thượng cung? Như vậy tiến triển thật sự quá nhanh đi? !

Ừm? Ta đang suy nghĩ gì đây? Nhất định là ta phương thức suy nghĩ không đúng!

Tô Nam: Địch! (#) Đừng đem những ý nghĩ hèn mọn bỉ lậu của người phóng tới đầu của ta! Dù người là mẹ ruột ta cũng không được!

Lục Nguyệt: Hèn mọn bỉ ổi chỗ nào hả? Còn có, gọi ta là tỷ tỷ! Bằng không thì coi chừng chương này ta lại để cho Ngụy Khiêm Ngũ trực tiếp công người!

Tô Nam: Hừ! Xem như người lợi hại!

Cmn! Lão tử là thẳng nam ah! Thề không động đến gay, gia môn thế kỷ mới kiên định bảo hộ cục hoa!

Bất quá... Ta thao! Ngụy Khiêm Ngũ! Đậu xanh rau má, kỹ thuật hôn có cần thiết hay không tốt như vậy! Cái này không khoa học! Vì vậy, Tô lão sư bị hôn đến rất thoải mái bị thương nhũn ra nước rồi...

Tô Nam môi mềm nóng bỏng, hô hấp gian nan mang theo mùi rượu nồng đậm, Ngụy Khiêm Ngũ cảm thấy hẳn đều nhanh say, thật vất vả khắc chế trực tiếp đem Tô Nam ăn vào bụng, gian nan mà thả mỹ vị trong miệng.

Tô Nam đã hoàn toàn bị hôn đến hoa mắt chóng mặt, bờ môi mỏng đã có chút sung huyết sưng đỏ, lộ ra vẻ mê người, không chút nào ngoài ý muốn, Ngụy Khiêm Ngũ trực tiếp phản ứng rồi.

Khó nhịn hít sâu một hơi, Ngụy Khiêm Ngũ thò tay trực tiếp giúp Tô Nam cởi quần áo ra.

Tô Nam: Uy uy uy! Tỷ tỷ! Người không phải đáp ứng ta chương này trình tiết của ta là an toàn đấy sao? ! Bây giờ là tình huống như thế nào? !

Lục Nguyệt: Nháo cái gì mà nháo! Tắm rửa cho người không cởi quần áo à?

Tô Nam: Ta có thể tự mình tắm rửa!

Lục Nguyệt: ←_← Stop! Không phải ta xem thường người, người đứng được sao?

Tô Nam: ...

Tô Nam thần trí vốn đã mơ hồ nay càng thêm mơ hồ, thật vất vả giúp hắn cởi ra hết quần áo, lại có chút khó chịu mà càng không ngừng giãy dựa trên ghế sa lon. Vì vậy, Ngụy Khiêm Ngũ đồng học quang vinh chảy máu.

Khục, cái kia, thời tiết nóng bức, chú ý hỏa hoạn.

Chật vật mà đem Tô Nam lôi vào bồn tắm lớn, lại để cho hắn ngâm vào, Ngụy Khiêm Ngữ tức thì trực tiếp vặn mở vòi sen, nước lạnh ào xuống, đè xuống hỏa khí trên người.

Ngụy Khiêm Ngữ rốt cục lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác nước lạnh dập hoả trong truyền thuyết. Chỉ có thể nói buổi tối tắm rửa nước lạnh gì đó thật sự quá hung tàn rồi!

Người hỏi Ngụy thiếu gia vì cái gì không trực tiếp bá vương ngành thượng cung? Khục, với tư cách một tiểu công thể kỷ mới có văn hóa có tố chất có tư tưởng có đạo đức, cường x thật sự là quá không phù hợp văn hoá mà hắn học được!

Tĩnh táo lại, Ngụy Khiêm Ngữ lúc này mới có tâm tư (hoặc là nói có dũng khí?) quan tâm Tô Nam. Sau đó, hắn phát hiện Tô lão sư trạng thái hiện tại... lực sát thương có chút lớn.

Da thịt trắng trẻo lộ hồng bị phồng nước ầm , ánh mắt ướt át sương mù nhiệt khí , bờ môi sưng đỏ vừa rồi bị hôn , Ngụy thiếu gia lửa vừa mới dập tắt lại thoáng một phát thiêu đốt.

Lần thứ nhất nhin, lúc này đây Ngụy Khiêm Ngữ không định nhin nữa, “Người châm lửa, vậy người giúp ta diệt đi!” Uy vũ mà đối với Tô Nam ném một câu bá khí mà tiểu công hay dùng, Ngụy Khiêm Ngữ trực tiếp bước vào bồn tắm lớn, tâm tình vội vàng nên hắn không có phát hiện Tô Nam lỡ tai đột nhiên trở nên đỏ bừng.

Sau đó Ngụy Khiêm Ngữ sẽ đem Tô Nam xxoo rồi hử? Đó đương nhiên là... Không có.

Sau đó hai người họ là giúp đỡ lẫn nhau, người hỏi ta như thế nào lại giúp đỡ lẫn nhau? Bởi vì sau khi bị Ngụy Khiêm Ngữ khiêu khích vài cái, Tiểu Tô Nam cũng đứng lên nữa à! Về phần tại sao không trực tiếp tại bồn tắm lớn xxoo, thân, tiểu thuyết đã thấy nhiều a? Không có dầu bôi trơn làm sao có thể thành công? Sửa tắm cái gì chính là không khoa học! Không có việc gì hơn là phổ cập khoa học, không có văn hóa thật đáng sợ!

Cho nên sau khi cùng nhau xong xuôi, Tô Nam liền ngủ mất rồi. Đúng, ngủ rồi, Ngụy Khiêm Ngữ cũng không hào hứng với con ma men đang ngủ, cho nên hài hòa mà ôm hắn ngủ cùng một chỗ, ách... Chỉ là trước khi sắp sửa ngủ ném đi một quả bom, “Tô Nam, ta thích người...” Người nào đó lỡ tai quyết đoán đỏ lên.

Lục Nguyệt: Ôôô...Đây không phải do ta thiết kế, thổ lộ cái gì không phải là một nơi lãng mạn hào khí sao? Sao có thể như vậy! Người là bá đạo công không phải khổ tình công ah!

Ngụy Khiêm: Câm miệng! Ta muốn lúc nào thổ lộ thì thổ lộ lúc đó! (Ta sẽ nói cho người biết ta phát hiện Tô Nam giả bộ ngủ sao ←_←)

Lục Nguyệt: Ta là mẹ ruột người... _

13. Chương 13: Biết Rồi Bí Mật Cái Gì Thật Sự Là Quá Hung Tàn Rồi!

Đêm, rất yên tĩnh, một tiếng vang cũng không có. Một chút ánh sáng màu hồng chiếu vào trên trần nhà, hình thành một vài bức đồ án kỳ quái.

Tô Nam nghiêng đầu nhìn Ngụy Khiêm Ngữ đang ngủ, tâm tình có phần không bình tĩnh. Ai có thể nói cho hắn biết chuyện vừa rồi là tình huống như thế nào ah! ! ! Một người nam nhân cùng hắn trong bồn tắm cạ cạ lẫn nhau! Sau đó người nam nhân này rõ ràng cùng hắn thổ lộ! Thổ lộ ah! ! Cmn! Một nam nhân so với hắn còn cao hơn so với hắn đáng chuẩn hơn so với hắn đẹp trai hơn cùng hắn thổ lộ! Tô Nam: ! Đây không phải trọng điểm!

Tô Nam nội tâm giống như ngàn vạn con ngựa nhỏ gào thét lao nhanh qua, chính mình lần đầu tiên tỏ tình xử nữ lại là bị một người nam nhân phá!

Tô Nam: Địch! Được hay không được chú ý tìm từ ah!

Lục Nguyệt: () Ta cảm thấy được dùng từ rất chuẩn xác ah!

Tô Nam giờ phút này vô cùng hối hận hành vi của chính mình đêm nay rồi. Mặc dù trong nội tâm phiền muộn, thế nhưng mà không nên lôi kéo Vương Thanh đi ra ngoài uống rượu. Cho dù đi uống rượu, cũng không nên uống nhiều. Cho dù uống nhiều cũng không nên bị Ngụy Khiêm Ngữ lôi đến nhà hắn. Cho dù bị lôi đến tận nhà Ngụy Khiêm Ngữ, cũng không nên cùng đi tắm rửa. Cho dù cùng nhau tắm rửa, mình cũng không nên bởi vì chứng kiến Ngụy Khiêm Ngữ trần truồng liền nhất thời khẩn trương tỉnh lại, quên mất mình đang giả bộ ngủ! Ta hình như phát hiện trọng điểm là cái gì ()

Được rồi, Tô Nam bị thúc phát hiện, chính mình phạm sai lầm lớn nhất là thêm thường sắc đẹp Ngụy Khiêm Ngữ! !

Tô Nam: Cút! Ta chỉ là tỉnh lại vừa hay nhìn thấy Ngụy Khiêm Ngữ đang tắm, sau đó... Sau đó xem ngay người...

Lục Nguyệt: Đây không phải thêm thường vẻ đẹp của hắn sao?

Tô Nam: ** Đậu! Đương nhiên không phải! Ta chỉ là không có kịp phản ứng!

Lục Nguyệt: Là như thế này sao?

Tô Nam: Cút ngay cho ta!

Lại sau đó, Tô Nam phát hiện hắn hoàn toàn đã mất đi cơ hội tỉnh lại! Cọ cọ lẫn nhau cái gì thực quá hung tàn rồi! Chính mình hoàn toàn không biết nên như thế nào đối mặt ah! ! Càng đáng xấu hổ chính là... Chính mình rõ ràng cũng có phản ứng... Cảm thấy rất thoải mái... Nhất định là chính mình cảm dục quá lâu! Nhất định là như vậy! ! Bằng không thì giải thích thế nào chính mình rõ ràng xuất tại trong tay Ngụy Khiêm Ngữ? Cái này không khoa học!

Mà đối mặt thổ lộ của Ngụy Khiêm Ngữ, Tô Nam giật mình phát hiện lại càng không khoa học —— chính mình phản ứng đầu tiên rõ ràng không phải cự tuyệt cùng buồn nôn, chỉ là có chút khiếp sợ cùng phức tạp, thậm chí có chút thẹn thùng. Chẳng lẽ mình thật sự bị đồng hóa rồi hả? ! Thẹn cmn thùng ah! Đậu xanh rau má! Lão tử là thẳng nam ah! Thẳng nam! ! Ô ô ô ô!! Tô Nam khóc không ra nước mắt.

Vì vậy sáng sớm hôm sau, Tô Nam liền trực tiếp lên đi, ách, lưu lại tờ giấy, đương nhiên, lấy cớ là hôm nay sáng sớm còn có việc.

Về phần Tô Nam vừa đi, Ngụy Khiêm Ngữ liền mở to mắt, vẻ mặt ý vị thâm trường mà nhìn cửa ra vào.

Mấy ngày kế tiếp, Tô lão sư một mực trôi qua chờ đợi lo lắng, tùy thời lo lắng Ngụy Khiêm Ngữ từ nơi này đi ra đối với hắn thổ lộ. Tô lão sư người thật sự suy nghĩ nhiều quá... Ngụy Khiêm Ngữ chỉ số thông minh cũng không có thấp như người...

Tô Nam cỡ nào hi vọng chính mình cái gì cũng không biết ah! Quả nhiên biết rõ bí mật của mọi người sống không lâu, đều là phiền chết!

“Tô Nam người đến cùng làm sao vậy?” Sư huynh nhìn Tô Nam lúc ẩn lúc hiện loay hoay ở cửa ra vào, rốt cục nhìn không được buông bút chuẩn bị quan tâm một chút sự đệ của mình. Được rồi, mấu chốt là như vậy thật sự quá ảnh hưởng chính mình rồi.

“Ách, không có gì, chỉ là ngồi lâu hoạt động một chút.” Tô Nam vẻ mặt xấu hổ mà ngồi trở lại vị trí của mình, chỉ là ánh mắt vẫn là nhìn cửa ra vào.

Người xác định? Người nghiêm chỉnh cả buổi sáng có ngồi sao? Sư huynh bó tay rồi, “Người đang đợi người?”

“Ai chờ người! Người mới chờ người! Cả nhà người mới chờ người!” Tô Nam vẻ mặt bị đâm trúng tâm tư liền tặc mao, mặt thoáng một phát trở nên đỏ bừng.

Cả nhà của ta cùng cái này có quan hệ sao? Hơn nữa biểu hiện của người thật sự không có dù là một chút sức thuyết phục. Không phải là đợi Ngụy Khiêm Ngữ sao? Đoán chừng cũng chỉ có người còn nhìn không ra tâm tư của hắn!

”Lớp học các người báo danh đại hội thể dục thể thao xong rồi hả?” Sư huynh bất đắc dĩ, chỉ có thể nói sang chuyện khác, để tránh đâm chọt chỗ đau của Tô Nam.

“Sư huynh... Hôm nay là thứ mấy...” Sư huynh xuất mã quả nhiên không giống bình thường, chuyển chủ đề chuẩn xác mà lần nữa đâm chọt điểm mẫn cảm khác của Tô Nam, Tô lão sư lập tức cứng lại rồi, cổ quái dị mà chuyển hướng về phía sư huynh, thần sắc tuyệt vọng.

“Thứ sáu ah!” Sư huynh rất kỳ quái, Tô Nam đến tột cùng là làm sao, nhớ rất rõ ràng bình thường thứ sáu không phải vui vẻ nhất sao.

“Ah! ! Ta chết chắc rồi!” Tô Nam kêu rên một tiếng, trực tiếp chạy ra văn phòng.

Khốn kiếp! Chết tiệt! Đều là Ngụy Khiêm Ngữ sai! Nếu không chính bản thân hắn như thế nào lại quên còn có đại hội thể dục thể thao ah! Khốn kiếp! Chính mình tiền thưởng bị khấu trừ nhất định phải đòi hắn bồi thường! Còn có lớp trưởng! Rõ ràng một mực không đến báo cáo tình huống! Cmn! Sẽ đem tất cả lớp báo lên!

Ô ô ô... Làm sao đây ah! Tô Nam một bên hướng về văn phòng phó viện trưởng chạy như điên, một bên trong lòng kêu thảm.

“Um? Lớp chúng ta đã đem danh sách giao lên rồi?” Tô Nam ngơ ngác nhìn phó viện trưởng, tình huống như thế nào cũng đã nghĩ đến, nhưng là như thế nào cũng không nghĩ tới, chính mình lấy hết dũng khí nói rõ tất cả, sau đó lại là tình huống này.

“Đúng vậy, trợ lý của người đến giao đây.” Phó viện trưởng bề bộn nhiều việc, cũng không có nghĩ giáo viên chính quy lại như thế nào cái gì cũng không biết.

Trợ lý... Ngụy Khiêm Ngữ... Là hắn! Hắn, luôn để ý chính mình sao? Lại là hắn giúp mình giải quyết một vấn đề...

Tô Nam tâm tình phức tạp mà đi trở về văn phòng.

Sau đó...

Thấy được... Ngụy Khiêm Ngữ.

14. Chương 14: Tán Tỉnh

“Người... Người tại sao lại ở chỗ này? !” Tô Nam sợ hãi kêu lên, “Vào” một tiếng trốn đến sau bàn công tác.

“Nơi này là văn phòng, ta vì cái gì không thể ở chỗ này?” Ngụy Khiêm Ngữ chọn lông mày, ngữ khí có chút bất thiện, mình đã cho Tô Nam không ít thời gian phản ứng.

“Ách, ha ha... Không có gì, có thể, đương nhiên có thể! Chỉ là ta không nghĩ tới người hôm nay sẽ trở về, có chút... kinh hỉ! Đúng, ta là thật cao hứng! Ha ha...” Tô Nam cười xấu hổ gãi gãi đầu.

“Vậy sao? Danh sách đại hội thể dục thể thao, ta đã báo lên, sau hai tuần lễ huấn luyện công việc ta cũng đã cùng lớp trưởng lượng tốt rồi, các nàng chính mình sẽ an bài.” Ngụy Khiêm Ngữ không có lại để cho Tô Nam khó xử, trực tiếp ném ra ngoài mỗi nhử. Thoảng trong đó là một tia chờ mong khó có thể phát giác.

Tô Nam sưng sờ, người này, luôn tại thời điểm chính mình phiền não xuất hiện bên cạnh mình, yên lặng mà thay hắn đem vấn đề giải quyết hết. Không cần mở miệng, hắn đã biết mình cần gì nhất. Ngụy Khiêm Ngữ ở bên cạnh mình, hắn cảm giác được an tâm, vấn đề gì đó đều không còn phải quan tâm lo lắng gì nữa.

“Cảm ơn, người bận rộn như vậy còn muốn quan tâm chuyện bên này.” Tô Nam nghiêm túc nhìn Ngụy Khiêm Ngữ, ngữ khí rất trịnh trọng.

Đương nhiên, Tô Nam sẽ không biết đây hết thảy đều là Ngụy Khiêm Ngữ một tay thao tác đấy, hơn nữa giải quyết vấn đề này cũng chỉ dùng một chiếc điện thoại, đã có người chủ động đưa tới danh sách.

Nhìn Tô Nam mắt to vụt sáng vụt sáng tại trước mắt mình, Ngụy Khiêm Ngữ lại nghĩ tới tình cảnh kiều diễm đêm đó, hắn lập tức cảm thấy hô hấp của mình bắt đầu chậm rãi ngưng trọng.

“Vậy người chuẩn bị cảm ơn ta như thế nào đây?” Nhẹ nhàng tới gần Tô Nam, Ngụy Khiêm Ngữ ngữ khí trầm thấp mà hoặc người.

Nhìn Ngụy Khiêm Ngữ đem mình đặt trên bàn công tác, cả người đứng chắn phía trước, Tô Nam cảm xúc đột nhiên tăng lên, sau đó cả người đều cuồng loạn rồi.

Cái này... Tình huống này là chuyện gì xảy ra? ! Hoàn cảnh mập mờ như vậy không phải chỉ xuất hiện trong phim tình cảm thần tượng cầu huyết sao? ! Không phải chỉ xuất hiện tại shoujo manga gồm nam chính và nữ chính đó sao? ! Hắn và Ngụy Khiêm Ngữ hiện tại ở vào trạng diện chung quanh tràn ngập phần hồng bong bóng là cái gì? !

Máu chốt là hiện tại tim ta đập rộn lên, khí tức bất ổn trong ngực như nai con đi loạn là cái gì! ! Cái này không khoa học! ! Lão tử yêu rõ ràng là muối muối, hiện tại bị Ngụy Khiêm Ngữ khiến cho như một thiếu nữ thẹn thùng là thế nào ah! !

“Người... Người muốn ta cảm tạ người như thế nào?” Tô Nam thân thể có chút cứng ngắc, gian nan ngẩng đầu nhìn Ngụy Khiêm Ngữ, thứ kia trong mắt loé lên tia sáng khiến cho thân thể của hắn run lên.

“Ngụy... A.....” Tô Nam vừa mới mở miệng, lời nói liền trực tiếp bị Ngụy Khiêm Ngữ chặn trở về.

Đây là lần đầu tiên Tô Nam cùng Ngụy Khiêm Ngữ cả hai người đều thần trí thanh tỉnh hôn môi. Về phần đêm hôm trước? Khực, Tô Nam không phải “Uống say rồi” nha, đương nhiên không tính

Như vậy cô nam quả nam, xung quanh toả ra phần hồng mập mờ, hôn môi hoàn toàn là hợp tình hợp lý, thậm chí là thế sự cần phải làm.

Ngụy Khiêm Ngữ hôn bá đạo rồi lại thâm tình, Tô Nam đương nhiên lại bị hôn choáng luôn.

Tô Nam chỉ cảm giác mình trong đầu trống rỗng, không tự chủ được vươn tay ôm lấy eo Ngụy Khiêm Ngữ, chủ động đáp lại đối phương, hắn cảm giác từng đạo dòng điện theo toàn thân chính mình chạy qua, mang theo từng đợt tê dại.

Cảm giác được động tác của Tô Nam, Ngụy Khiêm Ngữ trong mắt hiện lên một tia cao hứng cùng thỏa mãn. Chặt chẽ mà đem Tô Nam toàn thân như nhũn ra ôm trong ***g ngực của mình, nếu không phải tại văn phòng, Ngụy Khiêm Ngữ đều có một cổ xúc động hiện tại liền trực tiếp ăn tươi hắn.

“Tô Nam... Ta thật sự thích người...” Thì thảo nói nhỏ lại để cho Tô Nam phảng phất muốn hòa tan.

Mà chính tại lúc này củi khô lửa bốc, tùy thời khả năng sát thương cướp cò, sư huynh đột nhiên đẩy cửa đi đến, sau đó... trực tiếp phong hoá rồi.

Ngụy Khiêm Ngữ cũng trực tiếp ngây ngẩn cả người, hắn vẫn cho là sư huynh đã tan tằm rồi nha.

Cảm giác được Ngụy Khiêm Ngữ động tác khác thường, Tô Nam cũng quay đầu nhìn về phía cửa ra vào.

“Ha ha... Ai nha, ta giống như nên tan tằm rồi... Không có chú ý tới cũng đúng lúc này ~” cảm giác được một cổ lạnh thấu xương đánh úp lại, sư huynh phục hồi tinh thần, ngẩng đầu nhìn trần nhà, gượng cười lui ra ngoài.

Tô Nam nhìn cửa nhanh chóng đóng lại, lại nhìn một chút Ngụy Khiêm Ngữ đang ôm chính mình, đột nhiên hồi phục tinh thần lại, mặt thoáng một phát trở nên đỏ bừng nóng hổi, hung hăng đẩy ra Ngụy Khiêm Ngữ.

“Ngụy Khiêm Ngữ người con mẹ nó khốn kiếp! ! Người đồ sắc lang! Cảm thú! X cường! Cmn! Thích? ! Thích cái lông nhà người!” Gào thét xong, Tô Nam mặt đỏ như cà chua chạy ra khỏi văn phòng.

Ngụy Khiêm Ngữ tức thì lấy vể mặt sương lạnh điên cuồng nguyên rửa cả nhà sư huynh.

May mà, xem biểu hiện vừa rồi của Tô Nam, đối với mình không phải là không có cảm giác ah! Ngụy Khiêm Ngữ sờ mò xuống môi, cười đến dị thường gian trá, kế hoạch chưa đổ, xem ra là rất thành công.

15. Chương 15: Mèo Vờn Chuột

Từ sau sự kiện tại văn phòng lần đó, Tô Nam thấy Ngụy Khiêm Ngữ tựa giống như chuột gặp mèo, hơn nữa còn là một con chuột tặc mao.

Kết quả là, tại khuôn viên ở M đại, nhất là trong phạm vi Học viện Thương mại, ngẫu nhiên sẽ xuất hiện trường hợp như vậy:

Một lão sư nhã nhặn thanh tú ở phía trước bước đi nhanh, một nam nhân anh tuấn ở phía sau vẻ mặt tươi cười đi theo, mặc dù đi không quá nhanh, lại có thể bảo trì trong phạm vi vài m với người phía trước, người nhã nhặn thanh tú thỉnh thoảng quay đầu lại phần nộ mà hướng về người phía sau rống hai câu “Khốn kiếp! Người đi theo ta mà! Không được lại đi theo ta! !” Rồi sau đó người kia liền đứng lại, cười đến dị thường bình tĩnh “Ai đi theo người? Ta chỉ là vừa vặn cũng đi đường này”, vì vậy, người phía trước chỉ biết hung dữ trừng mắt, dậm chân lần nữa mau chóng đuổi theo. Sau đó lại lặp lại quá trình kể trên.

Kỳ thật Tô Nam cũng không biết, chính mình hung dữ cái gì, chẳng những không có lực uy hiếp, tại trong mắt Ngụy Khiêm Ngữ, đôi mắt to tròn ngược lại rất đáng yêu, hơn nữa cảm giác mười phần mạnh, do đó hắn càng thêm kiên định tiếp tục đùa Tô Nam, nghĩ cách xem hắn tặc mao.

Lục Nguyệt: Bán mạnh đáng xấu hổ ah! Bất quá... Thật sự có đáng yêu như vậy sao?

Ngụy Khiêm: Tình nhân trong mắt hoá Tây Thi không biết sao? ←_←

Lục Nguyệt: Ha ha a... Cái kia , có thể, đương nhiên có thể! Hơn nữa là phải có thể ah!

Tô Nam: _ Nói cách khác kỳ thật là ta tự gây nghiệt không thể sống sao? Đáng cmn yêu ah! Còn bán mạnh? Người mới bán mạnh! Các người cả nhà đều bán mạnh! Cả khu nhà người đều bán mạnh! !

Ngụy Khiêm: Nhà của ta chỉ có người thuộc người nhà mới bán mạnh.

Tô Nam: Thuộc thuộc cái lông ! Ta lúc nào đáp ứng làm dâu nhà người? !

Ngụy Khiêm: Vừa mới, ta rõ ràng cũng không nói gì, thế nhưng mà chính người thừa nhận, xem ra trong lòng người vẫn định vị là như vậy mà! Thân ái

~Tô Nam: Cmn ai thừa nhận ah! Tránh ra! Còn có không được bảo ta thân ái! ! Buồn nôn chết rồi!

Ngụy Khiêm: Thân ái người then thùng?

Lục Nguyệt: Khục... Các người một mực như vậy liếc mắt đưa tình thật sự... Đại trượng phu sao?

Tô & Ngụy: Mắc mớ gì tới người!

Lục Nguyệt: _ Ta là mẹ đẻ các người! Câu chuyện không cần tiếp tục nữa phỏng? Nhắm trúng lão nương mắt hững coi chừng ta trực tiếp đem Tô Tiểu Nam của người bán cho sư huynh!

Ngụy Khiêm: Người dám sao? ←_←

Lục Nguyệt: ... Ta... Ta còn thật không dám. Ô ô ô... Thật đáng sợ! Ngụy Khiêm Ngữ người mới không phải con của ta! !

Mà trong khi tất cả mọi người ở trong phòng làm việc, cái kia hoàn toàn là băng hỏa quán nhau!

Tô Nam cúi đầu công tác, rõ ràng cảm giác được một đạo ánh mắt nóng bỏng một mực bắn thẳng chính mình, phảng phất muốn đem hắn hủy đi nhét vào bụng.

Sư huynh cũng cúi đầu công tác, lại rõ ràng cảm giác được có một ánh mắt lạnh như băng rét thấu xương lăng trì lấy chính mình.

Sư huynh trong nội tâm T_T, ta chọc ai gây ai rồi hả? Ta quả thực so với Đậu Nga còn oan hơn? Sư đệ ah! Người hãy ngoan ngoãn theo đi à nha! Bằng không thì sư huynh ta sớm muộn bị mất mạng....! ! Ô ô ô ô, ta phải thay đổi văn phòng...

Có lẽ là trong nội tâm vô cùng bị thống, sư huynh lúc này bộ mặt biểu lộ không đủ nhu hòa, Tô Nam liền ân cần thăm hỏi, “Sư huynh, người làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao? Sắc mặt thật tệ!”

Lời này vừa nói ra, sư huynh thân thể chấn động, rõ ràng cảm giác được chính mình thân trúng vài đạo, chỉ biết kéo ra tươi cười một cái so với khóc còn khó coi hơn, ta không thể trêu vào còn trốn không nổi sao?” Không có việc gì! Đương nhiên không có việc gì! Ta chỉ là muốn đi WC! Các người tùy ý, tùy ý... Ha ha...”

Sư huynh cứ như vậy dưới ánh nhìn tha thiết chăm chú của Ngụy Khiêm Ngữ đồng học, thân thể cứng ngắc đi ra khỏi văn phòng, hơn nữa chắc có lẽ không trở về rồi.

“Sư huynh tư thế đi đường thật kỳ quái, chẳng lẽ... Sư huynh là bị trĩ?” Tô Nam đối với bóng lưng sư huynh rời đi thì thảo tự nói, thành công khiến cho sư huynh vừa đi đến cửa thoáng lão đảo một phát.

Người mới bị bệnh trĩ! Các người cả nhà đều bị bệnh trĩ! Các người cái đôi cầu nam nam! Sư huynh cũng rất cục bi phần tặc mao nổi cáu rồi! A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai!

“Người quan tâm sư huynh của người như vậy ta sẽ ghen đấy.” Bên trên một cái bóng áp xuống, Tô Nam mới phát hiện Ngụy Khiêm Ngữ không biết khi nào nhích lại gần.

Tư thế giống như rất quen thuộc lập tức lại để cho Tô Nam nhớ hình ảnh tới ngày đó hai người ăn nằm với nhau, “Đùng” một phát, đôi má không tự chủ được bắt đầu nóng lên, Tô Nam biết rõ mặt của mình đoán chừng thương xót có thể so sánh với mộng khỉ rồi. Tô Nam bắt đầu nóng lòng hy vọng sư huynh có thể lập tức quay lại.

Miễn cưỡng lại để cho chính mình trấn định lại, Tô Nam bình tĩnh mà nhìn qua Ngụy Khiêm: “Người có thể đứng thẳng không? Như vậy nói chuyện không tốt lắm. Có chuyện gì?”

Nhìn Tô Nam đỏ bừng cả khuôn mặt lại ra vẻ trấn định, Ngụy Khiêm Ngữ cảm thấy rất đáng yêu, hẳn nhất định không biết ánh mắt của mình hoàn toàn bán rở tâm tình của hắn, trong hai mắt đen bóng tràn đầy khẩn trương, còn có một tia ngưng ngưng khó có thể phát giác cùng chờ mong.

Ngụy Khiêm Ngữ rất nhanh cúi đầu tại trên gương mặt thủy nộn của Tô Nam hôn một cái, sau đó trước khi đối phương kịp phản ứng kéo tay của hắn đi ra ngoài.

“Đi, ta mời người ăn cơm, thảo luận một chút chuyện đại hội thể dục thể thao.”

“Ô? Chờ... Chờ một chút! Ta mới không cần cùng người cùng nhau ăn cơm! !” Người nào đó lực chú ý quả nhiên bị chuyển đi rồi.

“Cái này chỉ là vì công tác mà thôi, hay là... người không dám đi?”

“Ai không dám đi ah! Hừ! Ta trước nói rõ ràng ah, ta mới không muốn cùng người cùng một chỗ! Chỉ là vì công tác mà thôi!”

Tô Tiểu Nam ah ~ còn từ chối được sao? Con chuột bị mèo bắt được sớm muộn đều bị ăn sạch ~

16. Chương 16: Trong Mộng Thổ Lộ Vẫn Là Rất Lãng Mạn

Nhà hàng vẻ ngoài rất cao cấp, trang trí ưu mỹ, thức ăn mùi vị không tệ, rượu cũng rất thơm thuần, cho nên Tô Nam ăn được rất vui vẻ, uống đến tận hứng.

Sau đó, Ngụy Khiêm Ngữ cũng cười được thật cao hứng.

Một bữa cơm sau khi ăn xong, Ngụy Khiêm Ngữ cười đến càng vui vẻ hơn. Tô lão sư bởi vì không thắng từ lực, khục, hoa hoa lệ lệ mà lại uống choáng luôn.

Ngụy Khiêm Ngữ mặc dù biết Tô Nam đối với chính mình chắc có lẽ không có quá nhiều cảnh giác, thế nhưng mà cũng thật không ngờ hắn sẽ như vậy tự nhiên mà uống say rồi...

Nhìn vẻ mặt vô hại của Tô Nam, Ngụy Khiêm Ngữ cũng âm thầm nhắc nhở chính mình, nhất định phải trông chừng tốt gia hỏa vừa tham ăn vừa không có cảnh giác này, bằng không thì với tính tình mơ mơ màng màng như vậy, một ngày nào đó bị người khác bắt cóc còn không biết.

Lẳng lẳng nhìn Tô Nam tựa ở trên ghế ngồi, Ngụy Khiêm Ngữ trong nội tâm có một cổ tình cảm ấm áp.

Trong xe, ngọn đèn chiếu vào trên mặt Tô Nam có chút mờ nhạt, khuôn mặt thanh tú mở một vòng sáng rọi, đôi má phớt hồng, đường cong phần cổ thon dài mà cân xứng, một đường kéo dài đến trong cổ áo.

Tô Nam bề ngoài kỳ thật cũng không xuất sắc, ít nhất cùng so sánh với Ngụy Khiêm Ngữ, chỉ có thể coi là ngũ quan đoan chính. Tuy nhiên Ngụy Khiêm Ngữ tuổi không tính lớn, nhưng với thân phận của mình,

thậm chí tính cách, hẳn ở chung với nam sinh số lượng cũng không ít, trong đó rất nhiều người dung mạo cũng coi là thượng thừa, thể nhưng mà, chưa ai có thể khiến cho hắn chân chính để ý.

Chỉ có Tô Nam, khuôn mặt kia lại để cho Ngụy Khiêm Ngữ cảm thấy rất thoải mái, rất hài hòa, cũng rất hài lòng. Cũng chỉ có Tô Nam, tác mao đều đáng yêu như vậy, lại để cho hắn có kiên nhẫn chờ đợi, chờ đợi đối phương yêu mến chính mình.

Lúc này Tô Nam rất yên tĩnh, không giống bình thường hoạt bát, có một loại mị lực. Nhìn Tô Nam như vậy, Ngụy Khiêm Ngữ cảm giác tế bào toàn thân đều đang râm rĩ suy nghĩ muốn triệt để chiếm hữu triệt để có được hắn!

Nhắm mắt lại, Ngụy Khiêm Ngữ bình tĩnh lại tâm tình của mình, khởi động xe.

Đem Tô Nam cẩn thận đặt trên giường, Ngụy Khiêm Ngữ nhẹ nhàng mà cẩn thận vuốt ve khuôn mặt hắn, có lẽ là chính đang nằm mơ, Tô Nam lông mày có chút nhăn lại, miệng cũng bắt đầu chu lên.

Nhìn Tô Nam cổ trắng nõn, xương quai xanh rõ ràng cùng với ***g ngực mơ hồ lộ ra, Ngụy Khiêm Ngữ cảm giác hỏa trên người mình bắt đầu càng ngày càng nghiêm trọng.

Con mắt sắc không thể ức chế mà trở nên thâm trầm, Ngụy Khiêm Ngữ không hề khách chế chính mình, cúi đầu ngậm lấy đôi môi ửng đỏ.

Cảm giác được áp bách trên người, Tô Nam khó nhịn mà giãy dụa, tránh thoát bờ môi khỏi kiềm chế của Ngụy Khiêm Ngữ, đột nhiên bắt đầu rống lớn: “Ngụy Khiêm Ngữ! Khốn kiếp!”

Ngụy Khiêm Ngữ một hồi kinh ngạc, lập tức có chút đỏ khốc đỏ cười, chính mình có hư hỏng như vậy sao? Tô Nam người này nằm mơ cũng chửi mình.

Kế tiếp, Tô Nam lại nhỏ giọng mà lẩm bẩm nói: “Thể nhưng mà... Thể nhưng mà ta thích người...”

Tô Nam thanh âm rất nhỏ, có chút mơ hồ, nếu như không phải Ngụy Khiêm Ngữ nằm gần như vậy, có lẽ hắn sẽ không nghe rõ Tô Nam đến tột cùng nói cái gì.

Nhìn Tô Nam tựa hồ có chút thẹn thùng, Ngụy Khiêm Ngữ triệt để gây ngại cả người, hắn biết rõ Tô Nam có lẽ đối với chính mình có hảo cảm, thể nhưng mà, hoàn toàn không nghĩ tới, Tô Nam sẽ ở dưới một cái tình huống như vậy thổ lộ lòng mình.

Ngồi ở bên giường, Ngụy Khiêm Ngữ nhìn trang trí trong phòng, phong cách đen trắng giao nhau đơn giản hào phóng, lại tổng khuyết thiếu một loại sinh khí, mà bây giờ, nhìn Tô Nam yên tĩnh ngủ trên giường, Ngụy Khiêm Ngữ đột nhiên cảm thấy cái phòng trống rỗng này có một tia ôn hòa, đã có một tia cảm giác gọi là gia đình.

Nghĩ đến Tô Nam có thể cùng mình sinh hoạt ở đây, mỗi ngày, có thể nghe được thanh âm tràn ngập sức sống của hắn, Ngụy Khiêm Ngữ phát hiện mình rất cuộc tìm được cuộc sống có ý nghĩa.

Dục vọng mãnh liệt trong thân thể đã rút đi, Ngụy Khiêm Ngữ chỉ cảm thấy tâm trở nên mềm mại. Con người trong cuộc đời, gặp được một người có thể khiến cho người yêu thích, từng cử động của hắn có thể tác động tâm của người. Có lẽ hắn không phải tốt nhất, thể nhưng, lại là thích hợp nhất.

Ngụy Khiêm Ngữ cảm giác mình rất may mắn, chính mình đã tìm được.

Chậm rãi nằm xuống dựa vào Tô Nam, Ngụy Khiêm Ngữ nhẹ nhàng ôm lấy đối phương, tựa như ôm bảo vật mình trân quý nhất, thỏa mãn mà thiếp đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Gần đây lượng xem không ổn định ah! Tập văn cái gì tổn thương không nổi a __ không có người xem ta không có động lực... Hảo bi thương~

17. Chương 17: Rượu Say Loạn X Quá Hung Tàn Rồi!

Tô lão sư là dưới một cỗ áp lực trầm trọng tỉnh lại.

Hắn vốn mơ tới chính mình cùng Ngụy Khiêm Ngữ ngọt ngào mật mật ân ân ái ái trải qua thế giới hai người, ai ngờ một hồi gió lạnh đánh úp lại, Ngụy Khiêm Ngữ đột nhiên biến thành một đầu đại mãng xà, thoáng một phát đem thân thể của hắn gắt gao quấn quanh, càng quấn càng chặt, càng quấn càng chặt... Sau đó, hắn liền tỉnh.

Sau khi nhìn rõ ràng tình cảnh của mình, Tô Nam ngạc nhiên phát hiện, chính mình ác mộng đã thành sự thật.

Quay đầu nhìn khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc, Tô Nam thậm chí có thể tinh tường chứng kiến lông mi nồng đậm của Ngụy Khiêm Ngữ, râu ria rậm rạp, cùng đôi môi mỏng. Mà đối phương cánh tay rắn chắc hữu lực, hai đùi thon dài cường kiện đều dùng một loại tư thế cực kỳ mập mờ khoác lên trên người Tô Nam.

Ặc... Bất quá với độ mạnh yếu tay chân của Ngụy Khiêm Ngữ cùng diện tích che phủ mà nói, có lẽ phải nói là quần cực kỳ chuẩn xác, Tô Nam rõ ràng cảm giác được cơ bắp toàn thân đều đang gào thét.

Ta XXX! Vì cái gì ta mỗi lần tỉnh lại đều phát hiện mình lại ở chỗ này khiến cho người triệt để cuồng loạn ah! Cmn không phải người chơi ta đấy chứ! Đậu xanh rau má, lấy cớ là triệu chứng mộng du thực sự là ngu xuẩn đến cỡ nào! ! Thế nhưng mà... Lão tử thà ngu xuẩn còn hơn ah! ! Cmn! Trái tim lão tử cũng không phải cao su co giãn như vậy ah khốn kiếp!

Mặc dù Tô Nam mình cũng đã mông lung ý thức được cảm tình ở sâu trong nội tâm đối với Ngụy Khiêm Ngữ, thế nhưng mà sáng sớm tỉnh lại phát hiện mình cùng hắn cùng giường chung gối, vẫn là quá hung tàn rồi! Hơn nữa còn là dùng tư thế kích cmn tình như vậy! Tô Nam cảm giác con tim mỏng manh yếu ớt của mình hoàn toàn hold không nổi trường hợp như vậy rồi...

Ánh mắt ngốc trệ, động tác cứng ngắc mà chậm rãi khai mở đầu của mình, Tô Nam cố gắng vét đủ chỉ số thông minh của mình, ý định phân tích tình huống tình huống hiện tại, cùng với phương pháp có thể chọn dùng để thoát khỏi tình cảnh hiện tại.

Có lẽ là não dung lượng thật sự không đủ, có lẽ là bởi vì sắc đẹp trước mắt, dù sao chỉ chốc lát sau, Tô Nam liền phiền muộn buông tha.

Tô Nam: Cmn người mới não dung lượng chưa đủ! ! Các người cả nhà não dung lượng cũng không đủ! ! Lão tử chỉ là quá khẩn trương nhất thời không nghĩ ra được mà thôi! Hồn damn! Sắc đẹp trước mắt cái lông nhà người!

Lục Nguyệt: Có tinh thần tặc mao còn không bằng lo lắng cho chính người a! Chúc bạn may mắn!

Sáng sớm vốn chính là thời điểm tràn ngập kích tình, tràn ngập dương cương chi khí, cho nên Tô Nam động tác vận vẹo nhỏ bé lập tức sinh ra hậu quả —— tiểu Ngụy đứng lên rồi. Các người đều hiểu đấy.

Sau đó kết hợp tư thế hiện tại của hai người, các người minh bạch đấy, tiểu Ngụy Khiêm Ngữ quyết đoán đâm chọt đồng chí Tô Nam.

Tô Nam nội tâm hiện ra vẻ mà cảm ơn ông trời mà cảm tạ vận mệnh để cho mình bây giờ là đang thức, do đó tránh khỏi hậu quả bị đâm cứt.

Bất quá cảm giác được bắp đùi mình truyền đến nhiệt lượng của tiểu Ngụy Khiêm Ngữ, Tô Nam xấu hổ đỏ mặt, hắn rõ ràng cảm giác được tim đập không ngừng gia tốc, hoàn toàn đã đạt đến tình huống siêu tốc.

Tần suất hô hấp tăng lên, tim đập nhanh hơn, huyết áp bay lên, mạch máu lượng máu chảy tăng lớn... Tô Nam thiết tình cảm thấy cái này là vô cùng dày vò, hắn nên giãy dụa, là trực tiếp giãy giữa khối Ngụy Khiêm Ngữ chạy vội đi, hay là giả bộ ngủ chờ đợi đối phương tỉnh.

Vào thời khắc ý chí giao chiến, Ngụy Khiêm Ngữ động!

“Sớm ~” thanh âm trầm thấp khêu gợi bên tai Tô Nam vang lên, đối phương còn đang đưa phần eo vô ý thức ở trên đùi của mình cọ xát, vì vậy Tô Nam giật mình một cái, da gà da vịt nổi đầy người rồi.

“Ha ha a... Sớm...” xấu hổ cười, Tô Nam chậm chạp mà kiên định giãy giữa khối tay chân dây dưa của Ngụy Khiêm Ngữ, chuẩn bị đứng dậy, lập tức, phần eo một hồi đau nhức khiến cho hắn ngã trở về.

Đậu xanh rau má lại muốn nháo gì nữa đây ah! ! Có cần thiết phải cầu huyết như vậy không! ! Hai người ăn cơm, một người uống say, sau đó sáng sớm tỉnh lại phát hiện tứ chi giao thoa còn xương sống thắt lưng chân nhuyển cái gì không phải tình cảnh rượu sau loạn X kinh điển sao? ! Chẳng lẽ mình cứ như vậy không hề cảm giác mà thất thân? ! Lão tử bảo lưu hơn hai mươi năm trên quý thân xử nam ah cmn! Hơn nữa còn là thầy trò loạn x! !

Ngụy Khiêm Ngữ chỉ thấy Tô Nam ngồi dậy, lập tức vẻ mặt khiếp sợ nằm trở về, sau đó ngơ ngác nhìn trần nhà, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, các loại biểu lộ thay nhau trình diễn, cuối cùng đứng lại ở biểu cảm u ám.

“Người làm sao vậy? Ở đâu không thoải mái?” Ngụy Khiêm Ngữ ân cần mà hỏi thăm, trời đất chứng giám, hẳn tuyệt đối là lần đầu tiên quan tâm một người ôn nhu như vậy!

Tô Nam toàn thân chấn động, mặt không thể ức chế mà đỏ lên, bị phản quay đầu nhìn Ngụy Khiêm Ngữ, lặng im nhanh chóng rời giường mặc y phục của mình, sau đó nhìn người trên giường vẻ mặt nghi hoặc, Tô Nam rối rắm mà hít một hơi.

“Ngụy Khiêm Ngữ người cái đồ đại hỗn đản! Ta hận người!” Rống xong, Tô Nam đóng sập cửa mà đi.

Còn lại Ngụy Khiêm Ngữ vẻ mặt suy nghĩ sâu xa trên giường, cái này... cái hành vi thẹn thùng này như thế nào giống lời kịch khuê nữ bị chà đạp đâu?

18. Chương 18: Tập Thể Đi Lừa Người Đùng Có Chuyên Nghiệp Vậy Chưa?

Trước hy vọng, kỳ vọng, cùng khát vọng nóng bỏng, tha thiết của rất nhiều người, đại hội thể dục thể thao rốt cục bắt đầu.

Mà lúc này, 12 khoa Thương mại dưới sự dẫn dắt của lớp trưởng – Tổng công đại nhân, đối diện “Liên minh công hãm Tô Nam” nhiệt liệt thảo luận về triển khai tác chiến lần thứ hai.

Tổng công đại nhân: Tổng kết kinh nghiệm lần trước tác chiến, tóm lại là —— hoàn toàn không cần lo lắng () dùng chỉ số thông minh của Tô Tiểu Nam thật sự rất khó nhìn ra có cái chỗ gì không đúng

~Dưa leo quân: Mấy ngày đó ta vẫn có chút lo lắng đấy, không nghĩ tới hoàn toàn không có động tĩnh -_-||

Ta không phải Tiểu hoa cúc: (>^ ^) Đó là bởi vì Tô Tiểu thụ đang tương tự lão đại

~Phong má má: Lão đại là ai?

Phía sau màn độc thủ: Thật náo nhiệt (^_ ^)

Dưa leo quân: Lão đại hảo!

Ta không phải Tiểu hoa cúc: Lão đại sớm!

Tổng công đại nhân: Lão đại tiên phúc vĩnh, hưởng thọ cùng trời đất!

Ta không phải Tiểu hoa cúc: -_-|| Tổng công người chú ý tiết tháo! !

Phía sau màn độc thủ: ... Được rồi, nói chính sự. Tổng công người đem sự tình nói cho mọi người chưa?

Tổng công đại nhân: cười mỉa Lập tức! Lập tức! Ách, cái kia, xét thấy mặc dù Tô Tiểu thụ trong nội tâm đã quỳ dưới ống quần lão đại, bất quá hẳn bản chất ngạo kiều khó sửa đổi, cho nên chúng ta bây giờ chính là muốn lại để cho thân thể của hắn tự động tự phát mà bỏ nhào vào trong ngực lão đại.

Ăn tươi gí đó tất cả mọi người hiểu đấy.

Dưa leo quân: Cầu kế hoạch cụ thể tiến công chiếm đóng (_)

Ta không phải Tiểu hoa cúc: Tất cả đều hiểu, chỉ có người không hiểu

Tổng công đại nhân: Chỉ có người không hiểu +1

Ta không phải Tiểu hoa cúc: +2

Dưa leo quân: _

Phía sau màn độc thủ: Người gây ra họa chọn xong rồi hả?

Tổng công đại nhân: Đương nhiên! (^ ^) Mộc Mộc hành động siêu tốt, tuyệt đối có thể lừa gạt đại đa số người! Đương nhiên lại càng không cần phải nói Tô Tiểu thụ! Hơn nữa! Càng mấu chốt chính là có cảm giác, Tô Tiểu thụ tuyệt đối sẽ không nhận ra hắn cũng là học sinh lớp chúng ta!

Im lặng là vàng: Lão đại hảo! Ta cam đoan hoàn thành nhiệm vụ tổ chức giao cho ta!

Tổng công đại nhân: Bất quá bệnh viện bên kia, chúng ta tâm có thừa mà lực chưa đủ ah! Lão đại

~Phía sau màn độc thủ: Không có việc gì, ta có bằng hữu ở bên kia, các người làm tốt công tác dư luận cùng với nghe nhìn trà trộn thì tốt rồi.

Dưa leo quân: Lão đại yên tâm! Tô Tiểu thụ tuyệt đối chạy không được! Người chờ hắn đến phụ trách đi!

Tổng công đại nhân: Lời này... Nghe rất có nghĩa khác ah...

Ta không phải Tiểu hoa cúc: +1

Im lặng là vàng: +2

Ta không phải Tiểu hoa cúc: +3 Dưa leo →__→

Dưa leo quân: Ta không phải... Không phải nhất thời tay trơn trượt thôi sao...

M đại bầu trời bao phủ một mảng lớn mây đen... Sóng gió âm mưu đang tới gần...

Tô Nam đối với sóng vân quỷ khí bên người không hề có cảm giác, hắn hiện tại đối diện cái bàn vẽ mặt xoắn xuýt vạn phần, trên đó để một tờ giấy "Hạng mục giáo viên báo danh".

"Ai ~" lần thứ bốn mươi chín thở dài, Tô Nam quyết đoán đem giấy báo danh nhét vào ngăn kéo, ghé vào trên mặt bàn uể oải.

Mấy ngày nay Ngụy Khiêm Ngữ lại mất tích, không thấy bóng dáng, Tô Nam không phải không thừa nhận, chính mình lại muốn người kia rồi!

"Khốn kiếp! Ăn xong lau sạch rõ ràng dám chơi trò mất tích với ta! Nhìn thấy người xem ta không hảo hảo thu thập người!" Tuy nhiên là mình chủ động chạy trốn, thế nhưng mà Tô Nam biết rõ, trong lòng mình thật ra là có chút chờ mong, mà bây giờ, hắn sẽ không thừa nhận chính mình kỳ thật rất thất vọng, rất tịch mịch.

"Cạch" sư huynh đẩy cửa vào, Tô Nam lập tức vẽ mặt kinh hãi ngẩng đầu lên, sau đó sắc mặt lại có chút ảm đạm.

Bất quá vừa nghĩ tới phiếu báo danh, Tô Nam lại chân chó mà chạy tới, bắt lấy tay áo sư huynh, ánh mắt sáng ngời mà nhìn chăm chăm vào đối phương, trong ánh mắt là tràn đầy kỳ vọng, "Sư huynh... Đại hội thể dục thể thao... Lão sư không tham gia được hay không? Người biết rõ ta thần kinh vận động không quá phát triển mà."

Sư huynh thân thể cứng đờ, bảo người tiện tay! Bảo người mở cửa! Đã biết rõ mỗi lần tới văn phòng đều rất nguy hiểm ah! Ta đây là mạo hiểm mệnh của mình rồi ah!

Không để lại dấu vết mà rút về cánh tay của mình, sư huynh bộ mặt biểu lộ ra rất bình tĩnh, "Ta không rõ ràng lắm, bất quá theo như quy định là tất cả lão sư đều phải tham gia, hơn nữa ngoại trừ báo tham gia hạng mục chạy cự li dài, còn lại ít nhất phải báo thêm một hạng mục khác nữa."

"Ta còn muốn đi WC..." Bình tĩnh quay người, sư huynh trong nội tâm tại gào thét, ta nhất định phải đổi văn phòng!

"Sư huynh, tiểu dất là bệnh, nhất định phải sớm điều trị! Ngần vạn lần đừng không để ý, cái này sẽ ảnh hưởng cả một đời đấy!" Tô Nam lời nói thâm thúy mà vỗ vỗ bả vai sư huynh.

Muội người tiểu dất! Lão tử thật tốt không thể tốt hơn được! !

Sư huynh chính là như vậy bị tươi sống bức thành gào thét.

Cần biết thương thân, rời xa Tô Nam.

Tô Nam nào dung lượng có hạn lúc này cũng đem phiếu báo danh phiên nào để sau đầu, chuyên tâm suy nghĩ vấn đề sư huynh tiểu dất.

Về phần cuối cùng phiếu báo danh của Tô Nam ra sao? Điền hai cái hạng mục nhảy cao cùng nhảy xa nộp lên rồi. Có đúng là bản thân điền hay không? Cái này trọng yếu sao?

19. Chương 19: Về Chân Tướng Đem Đầu Tiên Của Tô Tiểu Thụ

“Ha ha, ha ha, cái này hẳn không phải là sự thật, đúng không? Nhất định là phương thức ta xuất hiện không đúng!” Tô Nam vẽ mặt cười ngây ngô mà nhìn bảng thi đấu trước mắt, nhìn hạng mục nhảy cao nhảy xa đăng sau hai chữ Tô Nam cực kỳ rõ ràng, hẳn cảm giác mình nhất định là chưa tỉnh ngủ.

“Trừ phi phương thức ta xuất hiện cũng không đúng, bằng không thì, đây là chân tướng.” Bình tĩnh mà nhìn kết quả mình một tay thao tác, Ngụy Khiêm Ngữ rất hài lòng, đương nhiên, lúc này mỉm cười chỉ có thể để ở trong lòng.

“Là người? Người tại sao lại ở chỗ này? ! Khốn kiếp! Cmn người bây giờ rõ ràng còn dám xuất hiện ở trước mặt ta! !” Vừa nhìn thấy Ngụy Khiêm Ngữ âu phục thẳng thớm, Tô Nam lập tức nổi giận trong bụng, hạng mục gì đó đã sớm quảng lên đến chín tầng mây đi.

“Ta vì cái gì không dám xuất hiện trước mặt người?” Ngụy Khiêm Ngữ hai tay ôm ngực, ngữ khí lạnh lạnh mà nghiêng qua liếc Tô Nam.

“Bởi vì...” Tô Nam vừa muốn phản bác, lại đột nhiên nhớ tới, Ngụy Khiêm Ngữ xác thực không có gì không dám gặp mình, mặc dù hẳn nói là thích mình, nhưng cũng không thể giống như nữ nhân như vậy đuổi theo hẳn yêu cầu hẳn phụ trách a?

Bất quá vừa nghĩ tới mình chính là bị người trước mắt này không hiểu sao bị ăn xong lau sạch cặn bã có thừa, chính mình bảo lưu thân xử nam hơn hai mươi năm cứ như vậy đi tong, mà Ngụy Khiêm Ngữ hẳn rõ ràng hoàn toàn không có nghĩ đến phải chịu trách nhiệm! Thân, người không biết là người trước sau hoàn toàn mâu thuẫn sao lập tức một ngọn lửa bùng lên nào, hẳn một phát bắt được cổ áo Ngụy Khiêm Ngữ, một hồi sư tử Hà Đông rống lên: “Cmn khốn kiếp! Vương bát đản! Người cái đồ đàn ông phụ lòng Trần Thế Mỹ! Người đem lão tử ăn xong lau sạch không chịu trách nhiệm rõ ràng còn dám xuất hiện! !”

Chung quanh âm thanh nói chuyện trong nháy mắt yên tĩnh trở lại, trên sân vận động âm ỉ tạo thành một không khí quỷ dị.

Hào khí rõ ràng đến nỗi ngay cả Tô Nam đều cảm thấy không đúng, sau đó, chỉ số thông minh cùng lý trí chậm rãi về tới trên người Tô Nam, hẳn nhìn nhìn bốn phía yên tĩnh, miễn cưỡng giật giật khóe miệng, nhìn về mặt Ngụy Khiêm Ngữ, thanh âm có chút run rẩy.

“Ha ha, cái kia, ta vừa mới giống như nói cái gì...”

Ngụy Khiêm Ngữ gật đầu.

“Sau đó, giống như thanh âm có chút lớn...”

Ngụy Khiêm Ngữ lần nữa gật đầu.

“Lại sau đó, bọn hắn giống như cũng nghe được rồi...”

“Rất rõ ràng, theo nét mặt của bọn hắn nhìn ra được. Không cần nhìn kỹ ta cũng biết con người cùng cảm đã rơi đầy đất rồi.” Ngụy Khiêm Ngữ cuối cùng mở miệng.

“Ha ha, cái kia, chúng ta hay nói giỡn gì đâu! Kỳ thật ta nói rất đúng, hẳn đem ta ăn xong lau sạch rồi! Không đúng! Là ta bị hắn ăn xong lau sạch rồi! Cũng không đúng! Ý của ta là hắn ăn hết không chịu trách nhiệm! Hắn ăn hết đồ trong nhà của ta sau đó không chịu trách nhiệm! Đúng! Là ăn hết đồ đặc của ta!” Tô Nam khản trương toàn thân cứng ngắc, bắt đầu có chút nói năng lộn xộn rồi.

Mọi người về mặt hiểu rõ mà nhìn Tô Nam, cười mà không nói liên tục gật gật đầu.

“Người cảm thấy bọn hần tin rồi hả?” Tô Nam tới gần Ngụy Khiêm Ngữ nhỏ giọng mà hỏi, trên mặt treo dáng tươi cười khó coi.

“Có lẽ tin rồi!” Mới là lạ! Ngụy Khiêm Ngữ thản nhiên nhìn ánh mắt mập mờ của không ít người, biểu lộ trấn định, “Bất quá mặc kệ tin hay không, ta cảm thấy người có lẽ trước ly khai khỏi đây đã.”

Mắt thấy người vây xem ngày càng nhiều, Tô Nam sáng suốt mà đồng ý ý kiến của Ngụy Khiêm Ngữ, chui ra khỏi đám người, chạy.

“Rốt cục không có người rồi!” Thật vất vả chạy đến một nơi hẻo lánh không có người, Tô Nam trái phải ngó ngó, rốt cục thở dài một hơi, nghĩ đến những ánh mắt quái dị vừa rồi của đồng sự, hần còn một hồi ác hàn.

“Người nói ta đem người ăn xong lau sạch?” Ngụy Khiêm Ngữ giống như cười mà không cười nhìn Tô Nam, sắc mặt của hần bởi vì vừa rồi chạy quá gấp đã có chút đỏ lên, còn có một tầng mồ hôi nhễ nhại.

“Chẳng lẽ không phải? ! Hừ! Buổi sáng hôm đó eo của ta đau! Người không muốn nhận? !” Tô Nam mở to hai mắt chăm chú nhìn Ngụy Khiêm Ngữ, chỉ cần Ngụy Khiêm Ngữ dám nói một chữ không hần nhất định đánh cho mẹ hần cũng không nhận ra hần! Tô Nam hung dữ mà trong lòng thề. Chỉ là hần không nghĩ, cái thân thể kia, là đối thủ của Ngụy Khiêm Ngữ sao?

Ngụy Khiêm Ngữ hoàn toàn thật không ngờ, Tô Nam lại có thể kết luận được nguyên nhân như vậy, hần không biết nên khích lệ hần rốt cục nhảy cảm hay là nên cười nhạo hần sức tưởng tượng quá phong phú rồi.

“Người là làm sao biết vì chuyện đó mà eo bị đau?”

“Ta... Ta xem tiểu thuyết trên mạng có rất nhiều...” Có lẽ là nghĩ đến hành vi của mình có chút ngây thơ, hơn nữa ý đồ vô cùng rõ ràng, Tô Nam khó được cảm thấy xấu hổ, thanh âm cũng càng nói càng thấp.

Ngụy Khiêm Ngữ lại bỗng nhiên cảm thấy có chút cảm động, hần thật sự thích mình đấy, thậm chí còn vì thể mang tâm đi tìm hiểu chuyện này.

“Cái kia phía sau người cảm thấy đau sao?” Ngụy Khiêm Ngữ mập mờ mà chăm chăm vào mông Tô Nam, trêu tức mà ghé vào lỗ tai hần hỏi.

“Đằng sau?” Tô Nam vốn là nghi hoặc, sau đó trong ánh mắt Ngụy Khiêm Ngữ đột nhiên hiểu được, mặt lập tức cảm thấy nóng rát, “Cmn cầm thú! Tránh ra!”

“Mặc dù ta thật cao hứng cũng rất muốn phụ trách người, bất quá ta rất tiếc phải nói cho người biết, ta đêm hôm đó cũng không có làm cái gì, người xương sống thắt lưng đoán chừng hần là do tư thế ngủ có vấn đề làm cho cơ bắp vất vả sinh đau.”

“... Nói cách khác... Là ta không cẩn thận đã hiểu lầm?” Tô Nam cứng người, vẻ mặt khiếp sợ mà nhìn Ngụy Khiêm Ngữ, lần thứ hai gật gật đầu.

Để cho ta đi chết đi! ! Đậu xanh rau má ah! Cmn! Lão thiên gia ah người thích trêu đùa người ah! ! Cmn! Tô Nam giờ phút này vô cùng hi vọng một đạo ánh sáng đem mình ném tới thế giới khác, hoặc là dứt khoát rút xuống một cục gạch đập chết chính mình!

Tô Nam cứ như vậy chậm rãi trong gió biến thành cát bụi, phiêu tán trong không khí...

20. Chương 20: Đổi Trắng Thay Đen Gạt Người Gì Đó Quá Đáng Xấu Hổ

“Như thế nào? Bảo bối người cũng thật đáng tiếc đúng không? Người muốn thì nguyện ý, ta buổi tối hôm nay có thể thỏa mãn nguyện vọng của người, đem người ăn • sạch • sẽ!” Nhìn sắc mặt Tô Nam không ngừng biến ảo, Ngụy Khiêm Ngữ sợ hần quê quá hóa khùng lại ngạo kiêu chạy đi, vì vậy thò tay nhẹ nhàng ôm Tô Nam, ghé vào lỗ tai hần mập mờ đề nghị.

Khí tức ấm áp thành công để cho Tô Nam hồi thần lại, lời nói đùa giỡn làm cho mặt hần lập tức trưởng đến đỏ bừng, “Tiếc nuôi cái lòng nhà người! Cmn! Người mới tiếc nuôi! Cả nhà người đều tiếc nuôi! Cả khu nhà người đều tiếc nuôi! ! Coi như là ăn cũng là lão tử đem người ăn tươi! Hừ! Ta là công!” Ngạo kiêu

mà lờm Ngụ Khiêm Ngử, Tô Nam đã lộ ra chút ít lực lượng, “Hơn nữa đây là ta để mắt ngươi! Chỉ cần ta muốn, ta tùy thời có thể tìm những người khác!”

“Ngươi dám tìm người khác thử xem! Ngươi là người của ta vĩnh viễn đều là của ta!” Ngụ Khiêm Ngử hai tay vừa dùng lực, chậm rãi buộc chặt, đem Tô Nam một mực vây trong ***g ngực của mình, ngữ khí âm lãnh bá đạo chưa từng có, trông mắt đen nhánh hừng hực hỏa diễm, “Đến lúc đó đừng trách ta không khách khí!”

Có lẽ là đã nhận ra khí tức nguy hiểm, vốn chuẩn bị chửi ầm lên Tô Nam đành chỉ giãy dụa, yên tĩnh mà đứng ở bên trong ôm ấp của Ngụ Khiêm Ngử, không biết đang suy nghĩ gì. Mà đúng lúc này, loa thông báo vang lên.

“Các vị lão sư xin chú ý! Các vị lão sư xin chú ý! Trận đấu nhảy cao của giáo viên vào khoảng mười giờ bắt đầu! Thỉnh các lão sư tham gia trận đấu nhảy cao mau chóng đến đài chủ tịch báo danh! Trận đấu nhảy cao của giáo viên vào khoảng mười giờ bắt đầu! Thỉnh các lão sư tham gia trận đấu nhảy cao mau chóng đến đài chủ tịch báo danh!”

Giờ này khắc này, người nào đó mới bị thúc mà nhớ tới hình như chính mình đại khái còn có hạng mục đại hội thể dục thể thao phải tham gia.

“Ah! ! Chết chắc rồi chết chắc rồi! Cmn ta từ bé đến giờ chưa từng nhảy cao ah! Ta nào biết được đậu xanh rau má nhảy cao là nhảy như thế nào ah! ! Lão tử trước giờ giơ lên chân trái hay là chân phải cũng không biết! Vẫn còn muốn tranh tài thi đấu, thi thi cái lông! !” Tô Nam giống như bị dẫm lên cái đuôi mèo, cả người thoáng một phát nhảy dựng lên, sau đó bắt đầu trên mặt đất xoay vòng quanh, “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Có lẽ có thể bỏ thi a? Ta sao có thể bỏ thi a! ! Cmn! Học viện cái lũ hỗn đản! Rõ ràng tùy tiện sắp xếp hạng mục cho lão tử! Ai hại ta như vậy nguyên rửa hần đi WC hết giấy! !”

Chứng kiến Tô Nam bất an như vậy, người khởi xướng vẻ mặt nghiêm túc gật đầu: “Học viện làm như vậy xác thực hơi quá đáng! Như thế nào có thể tùy ý an bài!”

“Đúng không đúng không! Lãnh đạo gì đó đáng ghét nhất rồi! ! Bất quá... Lại nói vì cái gì ngươi ăn mặc như thế này?” Tô Nam đột nhiên nhìn tới nhìn lui Ngụ Khiêm Ngử, “Áo sơ mi âu phục giày da, nhìn thế nào cũng không giống bộ dạng muốn vận động a?”

Rốt cục phát hiện rồi! Thật đúng là trì độn không phải bình thường đâu.”Ta không tham gia đại hội thể dục thể thao ah! Ta chỉ là trợ lý giáo viên, đứng ra mà nói, chỉ là học sinh, cho nên không có yêu cầu cứng nhắc gì.” Ngụ Khiêm Ngử nhìn đối phương, hứng thú dạt dào.

“... Ta có thể bóp chết ngươi không?” Vẻ mặt hận ý mà chằm chằm Ngụ Khiêm Ngử, Tô Nam toàn thân tản ra sát khí, “Ah! Đúng rồi! Ta đi hỏi lộ trọng tài được rồi! Không biết có hữu hiệu hay không?”

Là ai nói người này không có chỉ số thông minh? Nhìn trông mắt kia quay tròn lưu chuyển không ngừng, Ngụ Khiêm Ngử biết rõ Tô Nam chỉ là nói giỡn, nhưng vẫn là ức chế không nổi trong nội tâm chưa xốt cùng lửa giận, “Ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ! Chết tiệt!”

Ngụ Khiêm Ngử một phát bắt được tay Tô Nam, đem hần lồi vào WC gần nhất.

“Cởi ra!” Bỏ ra tay Tô Nam, Ngụ Khiêm Ngử lạnh lùng quát, thế nhưng mà cẩn thận quan sát sẽ phát hiện trong mắt của hắn một vòng nóng bỏng.

“Ngươi... Ngươi muốn làm gì vậy... Không được xằng bậy ah! Bằng không thì ta sẽ hô lên đó!” Tô Nam hoảng sợ nhìn Ngụ Khiêm Ngử, hai tay không tự chủ được che ở trước ngực, chậm rãi lui về phía sau.

Ngụ Khiêm Ngử vẻ mặt hắc tuyến, tay trực tiếp thò qua, hung hăng trên hông hắn đánh một cái, như hần dự kiến co dãn không tệ.

“Bảo ngươi cứ nhiên nhìn ta như vậy! Ta là muốn ngươi cùng ta đối quần áo! Ngươi cảm thấy ta là cái loại người xấu xa này sao? !”

“Thế nhưng mà chúng ta đáng người chênh lệch rất nhiều a?” Nhìn nhìn Ngụ Khiêm Ngử, lại cúi đầu nhìn nhìn chính mình, Tô Nam vẫn là rất hiểu chuyện đấy.

“Bây giờ không phải là chỉ có biện pháp ấy ư, bằng không thì đi đâu tìm một bộ quần áo thể thao? Đừng nói nhảm! Nhanh cỏi!” Ngụy Khiêm Ngữ hai ba cái cỏi y phục trên người, gặp Tô Nam chỉ ngây ngốc nhìn mình không có động, cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười.

Được rồi, Tô Nam lại xem ngây người, không thể không nói, động tác Ngụy Khiêm Ngữ thoát áo sơ mi cmn thật sự là quá kích tình!

“Cần khăn tay lau nước miếng không? Mặc dù ánh mắt ái mộ của người ta rất hưởng thụ, bắt quá chúng ta thời gian không còn nhiều ah ~ “

“Ái mộ cái lông nhà người ah! Ca ta chỉ là đang tự hỏi! Người hiểu sao!” Tô Nam cởi áo thể thao đưa tới, nhanh chóng mặc vào áo sơ mi của Ngụy Khiêm Ngữ.

Hắn sẽ không thừa nhận hắn quyết đoán bị đánh người Ngụy Khiêm Ngữ đã kích đến tự ti rồi! ! Quần áo mặc vào còn không có rõ ràng như vậy, nhưng vừa vặn thời điểm cởi ra Tô Nam mới phát hiện, thân hình của mình thật sự là nhược phát diện! ! Quả thực là bạch trảm kê (gà trụ lông) trong truyền thuyết ah cmn! Tô Nam nội tâm hiện ra , ta muốn vận động! Ta muốn tập thể hình! Ta muốn cơ bắp!

Không có nghe được Tô Nam nội tâm gào thét, Ngụy Khiêm Ngữ cau mày mặc vào quần áo, may mà Tô Nam so với chính mình cũng không thấp lắm, cộng với quần áo lớn hơn một số, Ngụy Khiêm Ngữ miễn cưỡng mặc vào.

Quần lại chỉ vừa tới mắt cá chân, về phần giày thì rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều.

Miền cường đem chân chen vào giày, Ngụy Khiêm Ngữ sắc mặt có chút âm trầm, bắt quá trên quần áo ẩn truyền đến mùi hương của Tô Nam lại khiến cho hắn dễ chịu không ít.

“Người nhớ kỹ cho ta! Người thiếu nợ ta cái nhân tình sâu sắc! Ta đêm nay muốn đòi lại trên người của người!”

Nhìn Ngụy Khiêm Ngữ không được tự nhiên ly khai, Tô Nam nhắm mắt sửa sang lại y phục trên người, ta cũng ăn mặc rất khó chịu ah! Khốn kiếp!

21. Chương 21: Giả Ngã Trong Truyền Thuyết

Ngụy Khiêm Ngữ lúc này thần sắc lạnh lùng, bước chân thản nhiên mà hướng lên đài chủ tịch, một thân vương khí vờn quanh bên cạnh.

Nếu như không nhìn đến áo thể thao rõ ràng không hợp, quần ngắn một mảng lớn cùng chân có chút kỳ quái, khí chất đó có lẽ không ít người cho rằng hắn là đang tham gia hội nghị thương vụ cao cấp.

Một đám người kinh ngạc mà nhìn Ngụy Khiêm Ngữ, thể nhưng mà có lẽ bởi vì trên mặt hắn lạnh nhạt, phẳng phát đây là sự tình bình thường, bất quá, mọi người chỉ là nhìn nhưng không ai nghị luận hoặc vui cười.

Nhưng mà... Chỉ chốc lát sau, Tô Nam cũng đi ra, tất cả mọi người thoáng một phát hồng cười rộ lên.

Khục, quần áo đều không hợp, vén lên ống tay áo cùng ống quần lại để cho tất cả mọi người phản ứng đầu tiên là tiểu hài tử trộm mặc quần áo của người lớn, mà giày đi một bước liền rơi ra thì quả thực là hài kịch liên hồi.

Cúi đầu bỏ qua ánh mắt lửa nóng chung quanh, Tô Nam muốn nhanh một chút trốn khỏi đám người, thể nhưng mà giày trên chân đương nhiên không rõ tâm tình vội vàng của hắn, ngược lại ngạo kiều không phối hợp, kiên định giảm xuống tốc độ hành tẩu của Tô Nam.

Tô Nam rốt cục nhận thức mùi vị gặp khó khăn, quả nhiên rất gian nan ah!

“Ai! Người xem người xem! Người kia thật kỳ quái! Mặc thành như vậy đi ra ah!”

“Người không biết à? Cái kia chính là tặc mao lão sư rất moe của Học viện Thương mại!”

“Thật sao? Ah! Thật sự rất mạnh ah! !”

“Về phần tại sao mặc thành như vậy ~ hắc hắc hắc, người không thấy được, vừa rồi một người rất khốc rất đẹp trai ăn mặc quần áo thể thao rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều đi qua, cho nên các người hiểu ~ “

“A..... Đổi quần áo cho nhau gì đó thật mạnh bạo ah! Không được không được! Mạnh quá rồi ah! !”

“Lạnh lùng bá đạo công x tạc mao manh thụ các loại sủng nịnh gì đó, chọc vào điểm manh trong lòng ta rồi ah! ! Máu tụt sạch rồi!”

Địch! Cmn! Mạnh cái lông nhà ngươi ah! ! Lão tử là thuần gia môn nhi! ! Các người mới là tạc mao thụ! Các người cả nhà đều là tạc mao thụ! ! Lão tử cho dù không phải thẳng nam nhưng lão tử vẫn là công ah! ! Sủng nịnh cái xxx! ! Đậu xanh rau má ta hảo tâm đến xem như vậy làm gì ah! Ngụy Khiêm Ngừ đi chết đi! !

Bất quá Tô Nam cũng không có suy nghĩ qua vì cái gì Ngụy Khiêm Ngừ lúc đi ra không có người nghị luận hần? Có thể thấy được, khí tràng bức người cũng là lấy được hoà khí đó. Cho nên rất rõ ràng, Tô Nam là không được trang bị kỹ năng cao cấp như vậy đấy.

Cúi đầu tập tễnh mà đi vào, một bên nghe ngóng nhóm muối muối chung quanh: đám bọn họ các loại tiếng cười quỷ dị thét lên, Tô Nam {điểm nộ khí} chính là đang không ngừng bay lên.

Ngay tại lúc năng lực nhẫn nại của Tô Nam nhanh đến điểm giới hạn, một bàn tay đặt ở trên vai của hần, Ngụy Khiêm Ngừ thanh âm trầm thấp trên đỉnh đầu hần vang lên, “Tất cả vị mỹ nữ đây, mọi người, hần có thể là người của ta, các người trực tiếp mà thảo luận hần như vậy không tốt lắm đâu? Có phải các người hi vọng cứ như vậy dọa chạy hần?”

“Không không! Ha ha a, chúng ta sẽ chú ý! Tuyệt đối cho các người phát giác không thấy sự hiện hữu của chúng ta!”

Quả nhiên, thanh âm sau đó đã không có, Tô Nam ngẩng đầu, chung quanh nữ sinh quả nhiên tán đi rồi, bất quá một bó ánh mắt lợi hại vẫn hướng hần bắn ra, Tô Nam đành phải làm bộ không có chú ý tới.

Ôm bả vai Tô Nam, Ngụy Khiêm Ngừ ngữ khí bình tĩnh thông dong, “Người coi như không có gặp các nàng là tốt rồi, người đừng làm ra phản ứng gì, các nàng cũng sẽ mất thú vị.”

Cho nên, cái này là bí quyết bức người của Ngụy thiếu gia người? !

Cảm nhận được trên tay Ngụy Khiêm Ngừ truyền đến độ ấm, Tô Nam không hiểu, nghĩ đến những câu “Sủng nịnh” của các nữ sinh vừa rồi, đỏ mặt lên, sủng nịnh muối người ah! Lão tử cũng không phải sủng vật hần dưỡng! !

Không thể không nói, theo phương diện khác, Tô lão sư người lòi chân tướng rồi!

“Người cứ đứng bên này không nên cử động, không di động cũng sẽ không có người chú ý người. Chờ ta thi đấu xong sẽ đưa người trở về.”

Cảm thấy trong lời nói Ngụy Khiêm Ngừ có đáng tin chân thật cùng quan tâm, Tô Nam vừa then thùng lại vừa khó chịu, nghiêm mặt trừng Ngụy Khiêm Ngừ, không kiên nhẫn mà quát: “Ta cũng không phải tiểu hài tử ba tuổi! Ai cần người lo! Hảo hảo thi đấu! Đừng quên người là lấy tên của ta! Cũng đừng cho ta mất mặt!” Tựa hồ cảm giác mình nói có chút quá phận, Tô Nam nói xong cũng quay đầu không hề xem Ngụy Khiêm Ngừ.

Lục Nguyệt: Chặc chặc chặc, cũng không biết lúc trước là ai muốn bỏ thi kia mà? Ngạo kiêu là bệnh, phải trị ah!

Tô Nam: Cút! Ai ngạo kiêu! Người mới ngạo kiêu! Cả nhà người hết thấy đều ngạo kiêu! !

Nhảy cao tăng trong tầng ngoài bị người xem vây lại, bên trong phát ra từng đợt âm thanh ủng hộ, Tô Nam tuy rất muốn lách vào vào xem Ngụy Khiêm Ngừ thi đấu, thế nhưng mà lại không muốn cho hần biết chính mình chú ý hần, chỉ biết khó chịu ở bên ngoài đi tới đi lui, thỉnh thoảng duỗi đầu ngấm hai mắt.

Đột nhiên, trong đám người truyền đến một hồi kinh hô, Tô Nam đang tò mò chuyện gì xảy ra, chỉ thấy lớp trưởng nhà mình chạy vội ra, trông thấy Tô Nam liền lôi kéo tay của hần vội vàng nói: “Tô lão sư không tốt rồi! Ngụy sư huynh bị thương!”

Tô Nam nội tâm cả kinh, vội vàng bỏ qua lớp trưởng đẩy ra đám người xông vào bên trong.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lục Nguyệt trước ở chỗ này xin lỗi các vị... Bởi vì có chút nguyên nhân làm cho ta cập nhật cực không ổn định, đây là Lục Nguyệt sai T_T hiện ta rất khổ bức ah! Ta về sau sẽ tận lực giữ lại bản thảo T_T cuối cùng, cảm tạ sự ủng hộ của mọi người. PS: đối với Ngụy Khiêm Ngữ thay Tô Nam xuất hiện, Lục Nguyệt biểu thị, lão sư tham gia đại hội thể dục thể thao sẽ không bị nghiêm khắc thẩm tra, học sinh chỉ cần đưa ra thể học sinh, lão sư nói thẳng danh tự là tốt rồi, đương nhiên, lão sư cơ bản đều có nhận thức nhau, bất quá... Tô Nam là nhân vật mới mà.

22. Chương 22: Hảo Hảo Ở Chung Sinh Hoạt

Khi thấy thân ảnh Ngụy Khiêm Ngữ, Tô Nam quả thực thở dài một hơi, cũng may, không thấy hiện trường máu tươi giàn giụa, cũng không có miệng vết thương huyết nhục mơ hồ, hôn mê bất tỉnh, người bị thương đều không có.

Lục Nguyệt: Người sức tưởng tượng quá phong phú ah! Cái này cũng không phải hiện trường tai nạn xe cộ!

Tô Nam: Ta chỉ là vì phòng ngừa vạn nhất, chuẩn bị tâm lý thật tốt! Cmn là ai viết ra cái đoạn chóng mặt đó a!

Ách, đúng vậy, Tô Nam chóng mặt, cho nên sau đó không có chứng kiến vết máu, Tô Nam mới quyết đoán chạy tới, quan tâm thương thể Ngụy Khiêm Ngữ.

“Người như thế nào? Không có sao chứ? Chuyện gì xảy ra?”

“Lão sư thực xin lỗi! Ta... Ta không phải cố ý đâu!” Lúc này, Tô Nam mới chú ý tới bên người Ngụy Khiêm Ngữ có một nam sinh chân tay luống cuống, thần sắc kinh hoảng mà giải thích, “Người nhiều lắm, ta thoáng một phát không có đứng vững té ngã, không nghĩ tới vừa vặn làm đổ lan can, mà vị lão sư này vừa vặn nhảy lấy đà... Lão sư, ta thực không phải cố ý!”

Nhìn nam sinh trước mắt gấp đến độ muốn khóc lên, Tô Nam cũng không có tâm tình cùng đối phương so đo, hiện tại việc cấp bách là đưa Ngụy Khiêm Ngữ đi bệnh viện, “Không sao, lão sư cũng không có trách người, không cần quá tự trách. Người cảm thấy như thế nào? Còn đứng lên được không?” Cúi người xem xét chân Ngụy Khiêm Ngữ, Tô Nam trong giọng nói tràn đầy lo lắng cũng không phát giác.

Mà ở ngoài phạm vi mắt thấy, lớp trưởng đại nhân tán thưởng mà đối với uỷ viên văn nghệ đồng học giơ ngón tay cái lên, không hổ là diễn viên! Hoàn mỹ mà thuyết minh một cái không cẩn thận xông ra đại họa, tạo ra hình tượng học sinh tiểu học nhất gan.

Uỷ viên văn nghệ tức thì ả nấp mở tròng hai mắt, trên nét mặt lộ ra vẻ đắc ý, nhiệm vụ thứ nhất, viên mãn hoàn thành!

“Đổi giày.” Tô lão sư đang quan sát thương thể nghe được Ngụy Khiêm Ngữ đột nhiên toát ra một câu, vừa định biểu thị nghi vấn, đáp án đã đi ra, “Sau đó công ta đi bệnh viện.”

Ngữ khí mệnh lệnh lại để cho Tô Nam có chút không thích ứng, bất quá cân nhắc đến người nào đó trước mắt là thương binh, khê cần môi, Tô Nam không có phát ra dị nghị, đổi về giày của mình, nhận mệnh mà coi chừng Ngụy Khiêm Ngữ trên lưng, hướng về bệnh viện tiến lên.

Bánh răng vận mệnh đã bắt đầu chậm rãi chuyển động, Tô Nam không biết, giờ phút này, phía trước chờ đợi hắn sẽ là hết thảy thảm thiết như thế nào, chân tướng bị sương mù bao phủ, Tô Nam có thể vượt qua tất cả cửa ải khó khăn không, đạt được hạnh phúc hắn đang truy cầu đây? Hết thảy đều ở Tô Tiểu thụ phản công .

Lục Nguyệt: Lầu trên loạn nhập quảng cáo là chuyện làm sao? Quyền sách không liên quan đến bất luận cái gì tình tiết nghịch cp, phản công, BE, quảng cáo thỉnh tự trọng!

Tô Nam: Nói cách khác ta một điểm hi vọng cũng không có?

Lục Nguyệt: Vọng tưởng là bệnh, phải trị!

Thật vất vả đem người vác đến bệnh viện, Tô Nam đã mệt mỗi đầu đầy mồ hôi, cmn thân thể trạch nam quả nhiên nhược muốn điên! Bất quá vác một người đi mấy trăm mét phẳng phất như bị chà đạp mấy trăm lần Ồ? Hình như có cái gì kỳ quái!

Thật vất vả đem hơi thở hỗn hển bình thường lại, bác sĩ đẩy cửa đi ra, “Ai là người nhà Ngụy Khiêm Ngữ?”

Tô Nam vội vàng đứng lên, vừa định biểu thị chính mình là đồng sự của Ngụy Khiêm Ngữ, bác sĩ đã đẩy kính mắt, ngữ khí bình tĩnh vô cùng mà hỏi thăm: “Người là bạn trai người bệnh?”

Bạn trai? ?

Bạn trai? !

Bạn trai! !

Tô Nam chỉ cảm thấy một ngụm máu phun lên cổ họng, bác sĩ người nhất định là cố ý a? Bác sĩ người nhất định không phải là thuộc kỹ nguyên này a? Bác sĩ người nhất định là trong tiểu thuyết đam mỹ xuyên việt đi ra a? Đâu moá! Cái này không khoa học! ! Bình tĩnh hỏi ra vấn đề hung tàn như vậy người đây là muốn nháo thế nào! !

Đạch! ! Chẳng lẽ hiện tại thật sự đã đến thế giới Đại Đồng thiên hạ vi hủ, đam mỹ trình độ cao khác phái luyện không thể tha thứ? ! Mẹ ôi, Địa Cầu thật là khủng khiếp, ta phải về Hỏa Tinh!

Không đợi Tô Nam hoàn hồn, bác sĩ đã về tới văn phòng, chỉ còn lại thanh âm quẩn tai, “Vào đi!” Gian nan mà nuốt một búng máu trở lại trong cổ họng, Tô Nam dứt khoát kiên quyết mà đi vào.

“Người bệnh xương ống chân đùi phải bị gãy, may mắn không phải đặc biệt nghiêm trọng, trải qua hảo hảo tu dưỡng mấy tháng chắc có lẽ không có trở ngại gì.” Bác sĩ vẻ mặt nghiêm túc mà nhìn một bản X quang, cứ thế nói như vậy.

Bác sĩ người đối với một ảnh chụp hoàn toàn bình thường nói lời như vậy thật sự đại trượng phu sao? Đạo đức nghề nghiệp của người đây này!

Sau đó bác sĩ mang theo Tô Nam đi vào đằng sau phòng trị liệu, Ngụy Khiêm Ngữ đồng học trên chân trái đã băng bó thạch cao, mà bản thân của hắn chính là “Cảm kích” nhìn bác sĩ, (Cmn! Có tất yếu phải bó cho ta thạch cao sao? Hình tượng bốn thiếu gia ah!).

Bác sĩ cũng “Quan tâm” mà nhìn lại người bệnh, (Muốn diễn đương nhiên phải thật một chút! Bị thương càng nặng người mới càng dễ dàng thành công! Người mặc thành như vậy còn muốn hình tượng cái gì!)

(Ta nhẫn! Ta đây lúc nào mới có thể bỏ đi thạch cao?)

(Căn cứ tiến độ chính người ah!)

“Cái kia... Bác sĩ, không phải nói tổn thương chân bên phải sao?” Tô Nam nghi vấn rốt cục cắt đứt hai người mặt mày đưa tình, bác sĩ bình tĩnh nhìn chân trái Ngụy Khiêm Ngữ, “Có sao? Người nghe lầm a! Ta ghi lại chút thuốc, các người có thể đi nha.”

Gian nan mà dìu Ngụy Khiêm Ngữ đi ra bệnh viện, dựa theo kế hoạch, Tô Nam quyết đoán bị học sinh vây xem rồi.

Lúu rúu biểu đạt đối với Ngụy sư huynh quan tâm lo lắng và mỹ hảo mong ước về sau, lớp trưởng đại nhân rốt cục nói ra vấn đề chính: “Sư huynh ah, người cái dạng này như thế nào có thể chiếu cố chính mình?”

Tô Nam sững sờ, nhìn nhìn chân Ngụy Khiêm Ngữ băng bó thạch cao, mới ý thức tới người nào đó hiện tại sinh hoạt hoàn toàn không thể tự gánh vác rồi.

“Không có việc gì, Tô lão sư của các người sẽ đến nhà ta tới chiếu cố ta.” Nhìn cũng chưa từng nhìn Tô Nam, Ngụy Khiêm Ngữ trực tiếp bá khí mà hạ quyết định.

“Cái kia...” Ta đã từng nói qua như vậy sao! ! Lão tử lại không có mất trí nhớ! Bất quá Tô Nam vừa mới mở miệng, liền trực tiếp bị học sinh của hắn bỏ qua rồi...

“Như vậy phải không? Cũng đúng! Dù sao sư huynh người cũng là bởi vì Tô lão sư mới bị thương, Tô lão sư chiếu cố người cũng là phải đấy!”

“Đúng rồi! Người nếu không để cho Tô lão sư chiếu cố hẳn nhất định sẽ tự trách không thôi lương tâm bất an đấy!”

“Đúng vậy đúng vậy! Vừa vặn chúng ta buổi chiều không có việc gì, hiện tại chúng ta giúp Tô lão sư khuôn đồ đi qua đi! Miễn cho Tô lão sư phải tự mình đi một chuyến.”

“Ân! Tô lão sư hiện tại chuyện tối trọng yếu nhất là chiếu cố tốt sư huynh!”

Nghe bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận nghị luận, Tô Nam triệt để bùng nổ rồi, hiện tại đây là tình huống gì? Cảm giác chính mình mặc dù là người trong cuộc nhưng lại hoàn toàn ở tình huống bên ngoài... Có ai làm lão sư so với hẳn làm càng bị thúc hơn không?

Chính mình vì diệu cứ như vậy lập tức bị đem đến nhà Ngụy Khiêm Ngữ, cũng trở thành bảo mẫu chuyên trách rồi hả? ! Thẳng đến tất cả học sinh đều đã đi khỏi nhà Ngụy Khiêm Ngữ, nhìn một đồng lớn hành lý của mình, Tô Nam như trước cảm thấy như vậy không chân thực. Cái hiệu suất này, phải hay không quá cao đi? Ân ân có loại cảm giác bị hãm hại là như thế nào?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngày mai nhất định là không có thời gian viết chữ, cho nên thức đêm viết một chương ~ đêm khuya viết chữ thật là bi thảm ah ~

23. Chương 23: Ngày Đầu Tiên Bình Tĩnh? Hung Tàn!

“Tuy ta biết rõ nhà của ta rất đẹp, bất quá ta cảm thấy được công việc của người bây giờ tựa hồ không phải cái này.” Phát hiện Tô Nam một mực thất thần bất động, Ngụy Khiêm Ngữ không thể không lên tiếng nhắc nhở.

“Ta chỉ là muốn nói... Vì cái gì ta nhất định phải chiếu cố người?” Tô Nam rõ ràng còn chưa có từ trong tin tức theo Ngụy Khiêm Ngữ trở thành thiếp thân bảo mẫu phục hồi tinh thần lại, ngữ khí trầm trọng.

“Bởi vì chân ta bị thương.” Ngụy Khiêm Ngữ buông lỏng thân thể tựa ở trên ghế sa lon, hai tay giao nhau đặt ở trên đùi, bình tĩnh mà trình bày, “Hơn nữa, là vì người mới bị thương đấy, người không biết là có lẽ cần đối với cái này phụ trách sao?”

Nhìn Ngụy Khiêm Ngữ chân trái bên trên dày đặc thạch cao, Tô Nam một hồi nghẹn lời, lập tức lại tìm ra một cái lý do: “Vậy mời người đến chiếu cố người ah!”

Có chút khiêu mi, Ngụy Khiêm Ngữ tiếp tục bình tĩnh phản đối: “Ta không quen trong nhà xuất hiện người xa lạ.”

“Cái kia... Ta đây có thể mỗi ngày tới, cũng không cần trực tiếp đem ta đến nhà của người ah!” Tô Nam giãy dụa cuối cùng.

“Người xác định như vậy thật sự có thể chiếu cố đến ta?” Ngụy Khiêm Ngữ mỉm cười mà nhìn Tô Nam, trêu tức trong mắt khiến cho Tô Nam cũng cảm thấy đề nghị của mình rất ngu xuẩn.

“Được rồi được rồi! Ta phụ trách! Trước khi thương thế của người tốt hơn, ta sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp ân tình của người a?” Nhận mệnh thở dài, kỳ thật đối với Ngụy Khiêm Ngữ bị thương, Tô Nam vẫn là rất áy náy, nếu như không bởi vì chính mình là mù thể thao, hẳn cũng sẽ không ăn mặc quần áo không phù hợp thay mình tham gia trận đấu, cũng sẽ không bị thương.

Chỉ là sự thật chân tướng vĩnh viễn là để cho người tiêu tan đấy, chỉ có thể nói, Tô lão sư người thật sự là quá đơn thuần rồi!

Tô Nam rốt cục nhìn thẳng vào thân phận bảo mẫu, nhắc hành lý lên chuẩn bị đi sửa sang lại gian phòng.

“Ah, đúng rồi! Thiếu chút nữa đã quên! Bởi vì nhà chỉ có ta một người ở, cho nên không có phòng cho khách, không có giường, chỉ có thể ủy khuất người cùng ta ngủ một chỗ rồi.” Ngụy Khiêm Ngữ áy náy mà quãng quả bom tiếp theo, thế nhưng mà trên mặt của hắn, Tô Nam hoàn toàn không thấy được một tia thật có

lỗi. Đương nhiên, Ngụy Khiêm Ngữ sẽ không nói cho Tô Nam chính mình một ngày trước mang giường cho khách ném đi.

“Ngụy Khiêm Ngữ người cái tên khốn kiếp! Người còn dám keo kiệt? ! Cmn giường cũng đều không cho!” Tô Nam hai nắm chặt, nhằn nạy nhằn nạy nữa, rốt cục vẫn phải nổi trận lôi đình. Cmn! Bị đem làm bảo mẫu coi như xong, đúng là mình thiếu nợ hắn đấy, thế nhưng mà rõ ràng còn muốn chính mình ra đất ngủ! Vậy thì hơi quá đáng! Đậu xanh rau má!

“Cho người ngủ giường của ta rất kém cỏi sao? Có phải người càng muốn ngủ trên sàn nhà? Bất quá không có dư thừa cái chăn nào.” Ngụy Khiêm Ngữ mở TV, khắp nơi phân phó, “Còn có, ta đói bụng! Người nên nấu cơm rồi!”

Vừa cao hứng chính mình vẫn có thể nằm giường ngủ Tô Nam nghe vậy một hồi chán nản, vừa muốn cự tuyệt, thế nhưng mà vừa nhìn thấy chân Ngụy Khiêm Ngữ, Tô Nam khẽ cắn môi, nhin!

May mà trong tủ lạnh còn có một chút đồ ăn, Tô Nam đơn giản nấu hai món mặn, một tô canh.

“Ăn, hương vị mặc dù còn kém một chút, bất quá đã coi là không tệ.” Ném ném đồ ăn, Ngụy Khiêm Ngữ biểu thị nhận định đối với tài nấu nướng của Tô Nam, bất quá cũng trực tiếp làm cho Tô Nam sắc mặt hồng nhuận phơn phớt trở nên tái nhợt, đồng thời tổn thất một đôi đũa mộc thượng đẳng.

Ăn, ta đây chỉ là không muốn làm cho hắn trở nên kiêu ngạo, câu cửa miệng nói, khiêm tốn khiến cho người ta tiến bộ, như vậy Tô Nam mới có tiếp tục tiến bộ nha, cái này hoàn toàn là vì hắn thôi. Người nào đó một bên không chút nào khách khí mà tại trên bàn cơm gió cuốn tàn vân, một bên mặt dày mà trong lòng nói ra.

Một trong những kỹ năng thiết yếu của tiểu thụ ưu tú, trù nghệ phi phạm, Tô Nam kỹ năng này độ thuần thực max. Ngụy Khiêm Ngữ thỏa mãn gật đầu, nhìn bóng lưng Tô Nam rửa chén cười đến dị thường gian trá.

Buổi chiều ngày đầu tiên, Tô Nam dọn dẹp phòng, Ngụy Khiêm Ngữ ở một bên quan sát, bình an vô sự mà vượt qua.

Mà ban đêm tiến đến, Tô Nam gặp phải một cái khiêu chiến thật lớn: giúp Ngụy Khiêm Ngữ tắm rửa.

Nếu như chỉ là đơn thuần bằng hữu, Tô Nam trong nội tâm thật không có cảm xúc lớn như vậy, thế nhưng mà vấn đề là —— đậu xanh rau má Ngụy Khiêm Ngữ là người trong lòng của hắn ah! Đối mặt thân thể Ngụy Khiêm Ngữ hắn làm sao có thể bình tĩnh! Đây đối với một cái xử nam hơn hai mươi tuổi, ngay cả AV đều rất ít xem, không có trực tiếp phản ứng cũng đã tính toán biểu hiện không tệ có được hay không! ! Hơn nữa là tại phòng tắm ah! Phòng tắm là địa phương phát sinh kích tình dễ dàng nhất có được hay không!

Xem Ngụy Khiêm Ngữ trước mặt cười mà không nói, Tô Nam nhắm mắt lại, liên tục tiến hành mấy lần hít sâu, mới kiên nghị mà thò tay cởi ra dây lưng của Ngụy Khiêm Ngữ.

Hô! Rất tốt, quần bên ngoài thành công thoát ly, thoát ly đồ lót đếm ngược, ba, hai, một, đồ lót thành công thoát ly. Cmn Ngụy Khiêm Ngữ người là cầm thú! ! Gia hỏa có cần thiết hùng vĩ như vậy hay không! Cái này không khoa học! Tô Nam quyết đoán bị đả kích nội tâm hiện ra vẻ .

Lục Nguyệt: Cho nên nói nam nhân so lớn nhỏ giớ thật sự là quá nhàm chán quá ngây thơ rồi!

Tô Nam: Thật không? Lục Nguyệt mau nhìn! Cô gái xinh đẹp kia vóc người vô cùng chuẩn!

Lục Nguyệt: Đâu đâu? ! ! !

Tô Nam: ...

Áp chế trái tim nhỏ bé cuồng loạn, Tô Nam cố gắng duy trì biểu lộ cao quý lãnh diễm, diu Ngụy Khiêm Ngữ cẩn thận tiến bốn tám lớn, lại đem chân bị thương của hắn đặt trên ghế, mới rốt cục thở dài một hơi.

Đậu xanh rau má cái này thật sự quá khảo nghiệm tố chất trái tim của mình rồi! Tốc độ tim đập muốn phá ***g ngực trực tiếp xông ra ah cmn! Ánh mắt của mình hoàn toàn không có xem! Từng bộ vị đều lóng lánh đến không thể nhìn thẳng!

Nhanh chóng ra khỏi phòng tắm, Tô Nam trong đầu còn tràn đầy hình ảnh Ngụy Khiêm Ngữ gợi cảm cường tráng, đường cong có cần thiết phải nuốt như vậy, cơ bắp có cần thiết phải rắn chắc như vậy, màu da có cần thiết phải mê người như vậy! Vì vậy, Tô lão sư liền chảy máu mũi — Tô Nam lần đầu rõ ràng cảm giác mình là nam nhân huyết khí phương cương!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hôm nay cái chương này có chút sập đổ, bởi vì đang suy nghĩ bước tiếp theo kịch tình phát triển...

24. Chương 24: Xinh Đẹp Tiểu Thụ

Không đợi Tô Nam triệt để bình tĩnh lại tâm tình, Ngụy Khiêm Ngữ lại bắt đầu gọi. Vừa nghĩ tới còn phải lần nữa tiếp nhận khiêu chiến, Tô Nam khóc không ra nước mắt.

Cmm không nên ép ta à! Người nghĩ lão tử không dám đem người ăn tươi sao! ! Lão tử thẳng đều biến công còn sợ thụ biến công sao! Khốn kiếp! Không đúng! Đều bị kích thích hồ đồ rồi! Lão tử vốn chính là công! !

Vuốt mặt, Tô Nam tiếp tục lãnh diễm cao quý đi tới phòng tắm.

Đặt chân bị thương xuống, nâng Ngụy Khiêm Ngữ trong nước dậy, cầm lấy một bên khăn mặt lung tung xoa xoa, cuối cùng mặc vào áo ngủ cho Ngụy Khiêm Ngữ, toàn bộ quá trình rất nhanh trôi chảy, thời gian sử dụng không nhiều hơn một phút đồng hồ.

Cuối cùng, Tô Nam đem Ngụy Khiêm Ngữ cẩn thận hộ tống trở về phòng ngủ, chính mình lại quay trở về phòng tắm.

Mở ra vòi nước, Tô Nam mới hoàn toàn trầm tĩnh lại. Đậu xanh rau má việc này căn bản không dành cho người làm! ! Mấy lần Tô Nam không bảo đảm chính mình còn có thể bình tĩnh như vậy! Còn có Ngụy Khiêm Ngữ khốn kiếp kia! ! Ánh mắt của người còn sáng loè loè nữa! ! Sắc lang! !

Nhắm mắt lại cảm thụ được nước dọc theo thân thể của mình chậm rãi chảy xuống, Tô Nam trong đầu toàn bộ là Ngụy Khiêm Ngữ. Đậu moá chính mình quả nhiên là cầm dục quá lâu sao? ! Như thế nào trước kia không có phát hiện mình lại sắc như vậy! ! Khốn kiếp ah! Ta cũng bị đồng hóa thành sắc lang không có tiết tháo rồi hả?! Trả lại ta chính trực! Trả lại ta thuần khiết thiếu nam tâm ah!

Lẽ mà lẽ mà thẳng đến khi đem làn da rửa đến nhẵn, Tô Nam mới rốt cục tắt đi vòi nước, sau đó, Tô Nam hắt lại bị kịch phát hiện — đã quên cầm theo quần áo để thay.

Nhìn bốn phía chung quanh phòng tắm, có thể sử dụng che thân tránh thể chỉ có: một là quần áo đã thay để bên trong giỏ, hai là khăn tắm. Vốn vậy khăn tắm đi ra ngoài cũng không có gì, thể nhưng mà vừa nghĩ tới ánh mắt xanh mơn mơn của Ngụy Khiêm Ngữ, Tô Nam không khỏi đánh một cái rùng mình.

Cau mày bốc lên quần áo đã thay, nồng đậm mùi mồ hôi, Tô Nam cả khuôn mặt đều nhẵn, mặc dù mình không có bệnh thích sạch sẽ, bất quá hấn tin tưởng, muốn hấn mặc khăn định còn phải tắm lại một lần.

Tuyệt vọng mà nhìn khăn tắm trắng noãn, Tô Nam cắn răng một cái, trực tiếp đem khăn tắm hướng trên người khê quần, mặt nghiêm, cổ duỗi ra, giống như hy sinh đi ra ngoài.

Ngụy Khiêm Ngữ dựa nghiêng vào trên giường đọc sách, áo tắm trượt ra, ***g ngực kiên cố dưới ngọn đèn chiếu rọi xuống lại để cho Tô Nam mới vừa vào cửa sững sờ.

Trướng đỏ mặt, Tô Nam bị phần nhìn thoáng qua thân thể đơn bạc của chính mình, lập tức chạy về phía rương hành lý ở bên trong, tìm kiếm quần áo.

Mà Tô Nam lực chú ý đều đặt ở trên ***g ngực Ngụy Khiêm Ngữ đương nhiên không có phát hiện Ngụy Khiêm Ngữ cũng sững sốt một chút.

Ngụy Khiêm Ngữ căn bản không có đọc sách, quyển Tây Phương kinh tế học chỉ là dùng để đánh yểm trợ, Ngụy Khiêm Ngữ một mực chú ý đến động tĩnh của Tô Nam, sau đó quyết đoán bị Tô Nam vừa tắm rửa sạch sẽ kinh diễm rồi.

Về phần như thế nào kinh diễm, Lục Nguyệt nhắc nhở: trắng trắng mềm mềm thoát nhìn rất muốn ăn gì đó chúng ta đương nhiên là nhìn không tới, thỉnh các vị trở về tìm vợ tự diễn kịch.

Vì vậy, người nào đó cứ như vậy hưởng thụ mà nhìn Tô Bạch thổ lộ ra trên thân trắng bóng cùng mảnh chân ngồi xổm phía trước rương hành lý lật tới lật lui tìm quần áo.

Ngụy Khiêm Ngữ ánh mắt sáng loè loè tại trên người Tô Nam càn quét, bởi vì nhiệt độ vô cùng kinh người, Tô Nam cảm giác lưng mình sắp bị xuyên ra hai cái động rồi.

“Cmn! Ngụy Khiêm Ngữ người cái tên sắc lang chết tiệt! Đậu xanh rau má, ánh mắt còn dám nhìn! Không nhìn lão tử cũng có thể cảm giác được bị nuốt lấy! Nhìn cái gì! Nhìn cái lông nhà người mà nhìn! Lão tử có người cũng đều có được chứ! Cmn dám rụt rè sao? ! Tiết tháo người bị trộm mất rồi sao? !” Quay tới quay lui đều chỉ tìm được quần áo mùa đông, Tô Nam lại bị Ngụy Khiêm Ngữ nhìn chăm chăm vào vừa tức vừa vội, một cái xúc động, trực tiếp tức giận mà đứng lên đối với Ngụy Khiêm Ngữ quát ầm lên. Về phần tầm mắt của hắn khiến cho chính mình cảm thấy toàn thân nóng lên, phát nhiệt tê dại khó nhìn cái gì đấy, bị Tô Nam kiên quyết lựa chọn quên lãng.

Sau đó, lại một cái bị kịch đánh rơi xuống người Tô Nam, bởi vì động tác quá vội vàng, khăn tắm then thùng mà trơn trượt rơi xuống mặt đất, tiểu Tô Nam lảo đảo xuất hiện ở trước mắt Ngụy Khiêm Ngữ.

“Àn, rất đáng yêu, cũng rất tinh thần.” Ngụy Khiêm Ngữ bình tĩnh mà quan sát một hồi, toát ra một cái ý kiến, lại chậm rì rì mà liếc qua một cái rương hành lý khác trong phòng khách, “Hơn nữa, quần áo mỏng của người có lẽ trong cái rương khác.” Đám tiểu cô nương kia thật sự chính là đem tất cả gia sản của hắn đều thu thập đi nha.

Tô Nam vốn là nhìn thoáng qua tiểu Tô Nam nửa tỉnh ngủ, lại đã nghe được Ngụy Khiêm Ngữ nói, sắc mặt vốn là tái nhợt rồi sau đó chuyển thành đỏ bừng cuối cùng núi lửa bạo phát.

“Ngụy Khiêm Ngữ người con mẹ nó đại khốn kiếp! !” Tô Nam không có thềm để ý khăn tắm nhu nhược nằm trên mặt đất, trực tiếp chạy như gió ra phòng ngủ, đồng thời cửa “Rầm!” một tiếng hung hăng đóng lại.

Nhìn thời gian, Ngụy Khiêm Ngữ bình tĩnh mà mở ra sách trong tay, quả nhiên mấy phút đồng hồ sau, Tô Nam lè mà lè mè, vẻ mặt xoắn xýt đi đến, “Cái kia... nếu không ta ngủ ghế sofa a?”

“Không có chỗ dư ” Ngụy Khiêm Ngữ đầu đầu không có gờ lên, như trước là lấy cớ này.

Cmn! Ai mà tin ah! ! Tô Nam buông tha giấy dựa, thành thành thật thật tại bên kia giường nằm xuống.

“PHỐC! Người có cần thiết phải cứng ngắc thành như vậy không?” Ngụy Khiêm Ngữ đột nhiên cúi người nhìn Tô Nam, “Hay là... người rất khẩn trương?”

“Ta khẩn... khẩn trương cái lông nhà người ah!” Cảm giác được một hồi nhiệt khí đập vào mặt, Tô Nam trái tim lại bắt đầu siêu tốc nhảy lên, vẫn không chịu thua mà tiếp tục mạnh miệng.

Không có lại tranh chấp cùng Tô Nam, Ngụy Khiêm Ngữ trực tiếp hôn lên cái miệng nhỏ nhắn luôn lải nhải kia, miễn cho Tô Nam nói ra cái gì sát phong cảnh, tay linh hoạt mà đẩy ra quần áo chui vào.

Tô Nam lại một lần nữa sâu sắc nhận thức kỹ thuật cao siêu của Ngụy Khiêm Ngữ, chỉ chốc lát sau cũng đã quăng mũ cỡi giáp, quân lính tan rã, mơ mơ màng màng mà mềm yếu nhũn ra trên giường, hoàn toàn không có chú ý tới mình đã bị lột sạch.

Ngụy Khiêm Ngữ một tay vuốt ve thân thể Tô Nam, tay kia trực tiếp xoa Tiểu Bạch thổ, Tô Nam chưa bao giờ thể nghiệm qua cảm giác kịch liệt như vậy, không bao lâu toàn thân cứng đờ, đạt tới cao trào.

Lôi kéo tay Tô Nam đặt lên chính mình, Ngụy Khiêm Ngữ thanh âm đã lộ ra khàn khàn áp lực, “Tới phiên người...”

Vốn muốn cự tuyệt, Tô Nam nhìn Ngụy Khiêm Ngữ trước mắt gợi cảm, không tự chủ được mà ngâm đồng ý rồi.

Thời điểm bị tiến vào, cảm giác đau đớn ở bên trong, Tô Nam nội tâm bên trong , bảo người bị ma quỷ ám ảnh! Bảo người thêm thường sắc đẹp! Cmn quả nhiên trên đầu chữ sắc có cây đao ah! Họ Ngụy người có điểm tiết chế hay không! !

Từng cơn ồ ồ thở dốc, tựa hồ trong phòng ngủ trắng đen lãnh đạm đều nhiễm lên một tầng màu hồng phấn. Mới thổ lộ liền ăn tươi gị đó vẫn là quá hung tàn nha ~

25. Chương 25: Tiết Chế Cái Gì Đều Là Mây Bay

Sáng sớm, Tô Nam đang ngủ say tỉnh lại, vén chăn lên xem kỹ bản thân.

Trên người, ô mai rải khắp nơi, màu sắc đậm nhạt khác nhau.

Trên đùi, lẻ tẻ phân bố các loại hình dạng, chất lỏng đã khô cạn không rõ màu sắc, nhìn ra được số lượng rất kinh người.

Trụ sở bí mật phía sau, bởi vì vị trí vô cùng ẩn nấp, tạm thời không cách nào dùng mắt thường trực tiếp quan sát, bất quá theo trình độ đau nhức, không cần phải nói cũng là trạng thái sưng đỏ rồi.

Thân thể lật qua lật lại, eo chân lập tức truyền đến cảm giác bủn rủn, chất lỏng sền sệt nào đó cũng chậm rãi từ bên trong chảy ra...

Tô Nam căn cứ quan sát hiện tượng, nhiều lần phân tích rốt cục đưa ra kết luận: 1. Tối hôm qua không phải là ảo giác của mình, không phải mình nằm mơ, hết thấy đều là thật. 2. Chính mình thật sự cùng Ngụy Khiêm Ngữ làm, hơn nữa còn là bị đè ở phía dưới ăn xong lau sạch. 3. Chính mình bảo lưu lại tâm thân xử nữ hơn hai mươi năm lần này là thật sự ném đi. 4. Ngụy Khiêm Ngữ chân bị thương còn dùng mảnh được không khoa học! 5. Chính mình tối hôm qua làm xong liền trực tiếp ngủ, không có đãi ngộ tiểu công ôn nhu vì chính mình dọn dẹp.

Nhìn sang Ngụy Khiêm Ngữ hạnh kiểm xấu chân bị thương, Tô Nam yên lặng trong lòng bỏ thêm một câu, còn phải tự mình chịu đựng xương sống thất lưng chân nhuyển chiều cố hấn! Đậu xanh rau má ta tuyệt đối là tiểu thụ khổ bức nhất trên thế giới! !

Chính mình làm sao lại không kiềm chế được sắc đẹp trước mắt? ! Thực xin lỗi cha mẹ thực xin lỗi xã hội thực xin lỗi tổ quốc thực xin lỗi tổ chức thực xin lỗi nhân dân nhiều năm giáo dục cùng tha thiết kỳ vọng ah!

“Chẳng lẽ cái này là ba lần tỉnh mỗi ngày trong truyền thuyết?” Ngụy Khiêm Ngữ chẳng biết lúc nào đã thức, nhìn Tô Nam thân thể trần truồng ở đằng kia trầm tư, lại cảm thấy một hồi lửa nóng, thấp giọng nặng nề mà cười nói, “Vậy thì với số lần tối hôm qua của chúng ta, người... nên bao nhiêu lần mới đủ đây?”

Mỗi ngày ba lần? ? Mỗi • ngày? ! ! ! Địch! Khốn kiếp! Họ Ngụy người có hay không không một điểm hổ thẹn! !” Tô Nam ngẩng nhìn bốn phía, không có tìm được vũ khí, trực tiếp rút qua gối đầu nện tới.

Thật đúng là... hảo phương thức công kích của tiểu muội... gối đầu, người khổ cực!

“Thân ái người đã yêu cầu như vậy, ta thoả mãn người chưa đủ thật sự quá vô trách nhiệm rồi!” Ngụy Khiêm Ngữ nghiêng đầu tránh thoát gối đầu bay tới trước mặt, nguy hiểm mà hé mắt, “Hơn nữa nhìn người bây giờ tinh thần như vậy, rõ ràng tối hôm qua ta còn ra sức chưa đủ ah!”

Vừa cảm giác có chút không ổn chuẩn bị chuẩn bị, Tô Nam quyết đoán bị Ngụy Khiêm Ngữ kéo trở về.

Ngụy thiếu gia chân người bó thạch cao động tác còn gọn gàng hữu lực như vậy thật sự đại trượng phu? Có phải người cảm thấy dùng chỉ số thông minh của Tô Nam tuyệt đối nhìn không ra thương thế của người có gì kỳ quặc?

“Khốn kiếp! Ngụy Khiêm Ngữ người thả ta ra! Dừng tay! Không... Không được sờ chỗ đó! Cmn! Buông tay cho lão tử ah! ! ! A... A... A.....”

Ngụy Khiêm Ngữ bị làm cho không kiên nhẫn trực tiếp ngăn chặn cái miệng đang há ra kia, sau đó chuyển tâm mà đem Tô Nam xxoo lại oxxx cuối cùng oxox...

Đến cuối cùng lúc Ngụy lão sói xám đem Tô bé thỏ trắng nhả ra, Tô bé thỏ trắng đã hoàn toàn không dậy nổi eo rồi.

Gian nan mà vịn eo từng bước đi đến phòng tắm trong phòng ngủ, cảm giác xương cốt toàn thân đều phẳng phất giống như bị chia đôi, Tô Nam triệt để luống cuống : “Ngụy Khiêm Ngữ người cái tên đại khốn kiếp! ! Lão tử muốn tiêu diệt người! ! Bằng không thì lão tử sẽ không lấy họ Tô! ! !”

“Họ Ngụy cũng không tệ.” Ngụy Khiêm Ngữ nằm ở trên giường lành lạnh mà trêu đùa, “Còn người lại quên cầm y phục.”

Người ở bên trong ngăn ngủ mà lặng im thoáng một phát, thanh âm lại rõ ràng lại lên một bậc: “Cút! !”

Ngụy Khiêm Ngữ cười cười, xem tình huống thân thể hiện tại của Tô Nam, giúp mình tắm rửa là không quá thực tế, vì vậy quyết đoán rời giường cả nhắc đi ra phòng tắm bên ngoài tắm rửa đi.

Kế tiếp từ trưa thẳng đến tối, Tô Nam đều xụ mặt không quan tâm Ngụy Khiêm Ngữ, ôm máy tính vùi mình ở thư phòng không có trở ra.

Buổi tối ngủ Tô Nam cũng trực tiếp lên giường đưa lưng về phía Ngụy Khiêm Ngữ, không nói lời nào. Ngụy Khiêm Ngữ cũng biết chính mình hơi quá đáng, cho nên không có chú ý hấn, một nhát kéo người, bá khí mà trấn áp hết thủy phản kháng, một mực ôm trong ***g ngực của mình, an phận mà ngủ.

Về phần kế hoạch chiến tranh lạnh của Tô Nam, ngày hôm sau nhờ kỹ thuật cao siêu của Ngụy thiếu gia hoàn toàn sụp đổ tan rã rồi. Không có biện pháp ah, thực lực hai quân không có cùng một cái trục hoành, Tô lão sư, người bảo trọng. Ngụy thiếu gia, tiết chế ah tiết chế!

Sau đó? Sau đó đương nhiên hai người bắt đầu cuộc sống phu phu hạnh phúc. Tô Nam sẵn bản tính người vợ trong người, mỗi ngày quy củ nấu cơm giặt giũ dọn dẹp phòng ở, buổi tối còn phải chịu trách nhiệm trên giường hầu hạ Ngụy thiếu gia gì đó ta biết nói sao?

Đương nhiên, công tác nhất định là không thể chậm trễ, cho nên lớp học bọn nhỏ đều phát hiện gần đây Tô lão sư một cái xuân quang phơi phới ah! Tất cả mọi người không ngừng cảm thán quả nhiên sức mạnh của ái tình là vĩ đại.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chắc lần này hơi ngắn Q_Q

26. Chương 26: Nhạc Mẫu Giá Lâm

Tục ngữ nói, thời gian khoái hoạt trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt đã qua một tháng, Tô Nam cũng đã hoàn toàn quen cùng Ngụy Khiêm Ngữ ở chung sinh hoạt, về phần đã từng có những lời nói hùng hồn rằng mình là công, tại mỗi lúc trời tối dưới giáo dục của Ngụy Khiêm Ngữ, đã phiêu tán theo thời gian.

Bất quá trì hoãn mơ hồ như Tô Nam cũng bắt đầu cảm thấy, tựa hồ chân Ngụy Khiêm Ngữ tốc độ khôi phục thật sự là có chút chậm. Mặc dù đã đỡ xuống thạch cao, thế nhưng mà hấn vẫn nói chân của mình đau, khiến cho không hăng hái. Nhìn hấn ngẫu nhiên bởi vì đau đớn mà nhíu mày ần ần, Tô Nam cũng chỉ có thể tiếp tục chịu một nhọc mà chiều cổ hấn, dù sao xem bộ dạng Ngụy thiếu gia mười ngón không dính nước, hấn cũng tưởng tượng không ra người này có thể tự chiều cổ chính mình.

Trong đầu thoáng một phát tràn cảnh Ngụy Khiêm Ngữ mặc tạp dề tại phòng bếp bận rộn hoặc là một tay bọt biển chà xát giặt quần áo, Tô Nam đầu đầy hắc tuyến , lại không hiểu cảm thấy có chút vui vẻ, không khỏi phù một tiếng bật cười.

“Nghĩ đến cái gì rồi hả? Cười đến vui vẻ như vậy.” Ngụy Khiêm Ngữ vừa đi vào phòng bếp, chứng kiến Tô Nam hai tay bọt biển cầm chén, vẻ mặt cười ngây ngô, mi mắt cũng đều cong lên khiến cho Ngụy Khiêm Ngữ dưới bụng xiết chặt, quả muốn nói đến một câu —— Người cái này Tiểu yêu tinh ~ Alla la ~ Rốt cục đi ra! Câu nói kinh điển! !

Thoáng ôm lấy người của mình, Tô Nam lại quý dị mà nghĩ tới kịch trường vừa rồi trong đầu, hấn đầu dính đầy bọt giặt, rốt cục nhịn không được tựa ở trên người Ngụy Khiêm Ngữ ha ha phá lên cười.

Mọi người đều biết một cái đạo lý, ma sát là sẽ xảy ra hoả hoạn đấy, cho nên rất đương nhiên, lão sói xám lại bắt đầu nóng lên rồi.

Căn cứ nguyên tắc vui một mình không bằng vui chung, tư tưởng y không theo người xuống địa ngục ai xuống địa ngục, Ngụy Khiêm Ngữ cũng không ủy khuất chính mình quyết đoán chuẩn bị.

Mập mờ găm găm cần cổ thon dài trắng nõn của Tô Nam, Ngụy Khiêm Ngữ ma chưởng cũng theo trong quần áo lên đi vào.

Trong lúc bộ vị mẫn cảm yếu hại rơi vào dịch nhân chưởng, Tô Nam mới từ trong đầu của mình trong xuyên việt về thế giới thật, sau đó, hấn trong gió mất trật tự rồi, hấn đã cảm giác được chính mình bị hung đồ “cưỡng bức”.

Ngụy Khiêm Ngữ vũ khí đã cách quần hung tàn mà đỉnh lên bờ mông kiêu nộ của Tô Nam, nhìn nhìn chính mình phần eo như trước có chút đau nhức, Tô Nam nổi giận, hung hăng hướng cùi trở về đằng sau: “Cmn khốn kiếp! Họ Ngụy kia! Người tiết chế cho ta! ! Lão tử là người không phải máy móc!”

Lưu loát công kích, Ngụy Khiêm Ngữ trực tiếp chế trụ giãy dựa trong ngực.

Người mà, hung hăng thoảng ngắt một phát bộ vị nhu nhược trong tay, bá khí mà hôn xuống dưới: “Ai bảo người mê người như vậy, người đốt lửa người phải chịu trách nhiệm giải quyết.”

Lời kịch quen thuộc lại khiến cho Tô lão sư nội tâm bên trong , đậu xanh rau má, người đem cái này làm tiểu thuyết ah! Trắng còn chưa lên đã hóa thân thành sói gì đó không khoa học ah ! ! Quân không nổi chính mình động dục còn đem trách nhiệm đẩy cho người khác!

Ngay tại thời điểm phòng bếp hào khí càng ngày càng nóng, một hồi tiếng chuông dễ nghe vang lên “Tình yêu không phải người muốn mua, muốn mua có thể mua...”, tiếng ca to rõ ràng phảng phất vang vọng toàn bộ thiên địa.

Trong phòng bếp hai người đều sững sờ, Ngụy Khiêm Ngữ cười nhạo mà nhìn Tô Nam, “Người thưởng thức thật đúng là... Ha ha “

“Cmn muốn nói ta thưởng thức chênh lệch cứ việc nói thẳng! Tránh ra! Ta muốn đi nghe điện thoại! !”

“Không được đi! Dù sao cũng sẽ không có chuyện trọng yếu gì!” Ngụy Khiêm Ngữ mới không để cho mỹ thực đến trong miệng lại chuồn mất đâu, hơn nữa, hấn và Tô Nam ngoại trừ giường, tại phòng bếp khẳng định rất kích thích!

Thế nhưng mà Ngụy Khiêm Ngữ hoàn toàn đoán chừng sai rồi, người gọi điện thoại vô cùng kiên nhẫn, tiếng chuông phổng khoáng một mực quanh quẩn trong phòng, cuối cùng, hấn rốt cục thỏa hiệp : “Đi đi!”

Tô Nam rốt cục có thể thoát khỏi miệng sói, vội vàng phóng tới phòng khách, bất kể là ai gọi điện thoại, hấn quả thực là người đáng yêu nhất trên thế giới!

Chưa kịp liếc mắt nhìn, Tô Nam trực tiếp tiếp nhận điện thoại: “Alo ~ “

Đối phương sững sờ, một lát sau mới thông thả mà truyền đến một cái giọng nữ trung niên ôn hòa: “Nam nhi, người làm sao lại nghe rồi hả? Nhạc chờ của người là bài gì? Thật là dễ nghe, ta còn không có nghe đủ đây này!”

Mẹ muốn nghe sao không trực tiếp lên mạng nghe ah! “Mẹ, nói tắt cả bao nhiêu lần rồi không nên gọi con là Nam nhi! Gọi điện thoại cho con có chuyện gì thế”

“Mẹ kêu đã vài chục năm, gọi đã quen làm sao nói sửa là sửa. Không có việc gì thì không thể điện thoại cho người? Ai, quả nhiên là con cái lớn lên liền quên cha mẹ ah!” Tô mẩu vốn là u oán mà cảm thán một phát, sau đó lạnh lùng cười cười, “Người ranh con! Như thế nào? Trưởng thành cánh cứng cáp rồi? Ghét bỏ lão bà này rồi hả? Lâu như vậy đều không trở về nhà người còn có lý rồi hả? Xú tiểu tử! Đã cho rằng ta hiện tại giáo huấn không được người rồi? !”

Cái tính tình này cũng thật không biết cha là như thế nào nhẫn nại được, rõ ràng còn nhịn nhiều năm như vậy! Tô Nam biểu đạt đối với phụ thân đại nhân vô cùng kính nể, mới tranh thủ thời gian trấn an: “Sao lại thể được! Con công tác bẽ bộn mà! Có thời gian con sẽ trở về!”

“Hừ! Ta bây giờ đang ở dưới lầu nhà các người, xuống tiếp ta đi!” Tô mẫu không có truy cứu vấn đề này.

“Ách, mẹ, ta có việc, bây giờ đang ở trong nhà một đồng sự, không có ở ký túc xá trường học.” Tô Nam hoàn toàn không nghĩ tới mẫu thân đại nhân nhà mình tự mình tới trường học, chỉ phải nhẩn nhủ chính mình cũng không ở trường học. Nhưng ai biết Tô mẫu kế tiếp mà nói trực tiếp đem Tô Nam sợ choáng váng.

“Ta biết rõ người tên tiểu tử thú không ở trường học, ta ở dưới lầu nhà đồng sự của người.”

Mẫu thân đại nhân ở dưới lầu nhà Ngụy Khiêm Ngữ? ! Ta XXX ah! Đây không phải là thật! ! Cái này không khoa học! ! Nàng làm sao biết ta ở nhà Ngụy Khiêm Ngữ? Nàng làm sao biết nhà Ngụy Khiêm Ngữ ở chỗ này ah! !

Tô Nam đã nghe không được mẫu thân đại nhân tiếp tục đang nói cái gì rồi, hấn há to miệng, ngơ ngác mà quay đầu nhìn Ngụy Khiêm Ngữ, ngữ khí là sợ hãi cùng khẩn trương trước nay chưa từng có: “Làm sao bây giờ... Mẹ của ta nói nàng bây giờ đang ở dưới lầu...”

Ngụy Khiêm Ngữ hoàn toàn không ngờ nhanh như vậy đã gặp gia trưởng rồi, cái này đối với hắn cũng là lần đầu tiên. Bất quá nhìn Tô Nam nắm điện thoại, đáng thương mà nhìn mình, trong nội tâm âm áp, đi qua xoa xoa đầu đối phương: “Yên tâm! Có ta ở đây! Xuống dưới tiếp nhạc mẫu đại nhân của ta thôi!”

“Cút! Nhạc mẫu cái lông nhà người! Đó là bà bà của người! !” Tô Nam vung tay quạt Ngụy Khiêm Ngữ, tâm tình thực sự bình tĩnh lại. Người này, mẹ cũng sẽ thích a!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nhã An động đất cấp 7.0, chúng ta vì nhân dân Nhã An cầu phúc, vì nhân viên cứu viện cầu phúc, cầu mọi người hết thấy mạnh khỏe! Bởi vì Lục Nguyệt tại Thành Đô, cho nên không cập nhật tin tức sớm! Các vị độc giả thứ lỗi.

27. Chương 27: Dung Chi Tục Phấn Cái Gì, Nhạc Mẫu Mới Thật Là Tuyệt Sắc!

(Dung chi tục phấn: chỉ hạng son phấn tầm thường)

Tô Nam thấp thỏm bất an dâng lên cho mẫu thân đại nhân một ly trà ngon, nhìn sắc mặt cẩn thận từng li từng tí ngồi xuống ở bên cạnh Ngụy Khiêm Ngữ, cũng rất cẩn thận mà cách một khoảng cách nhất định.

“Người là đồng sự của Nam Nam? Nghe nói Nam Nam nhà chúng ta hại người bị thương, trong nội tâm của ta vô cùng lo lắng.” Tô mụ mụ cười đến rất ung dung, mang trên mặt rõ ràng ấy nấy, “Đứa nhỏ này từ nhỏ làm việc không biết nặng nhẹ, luôn gặp rắc rối, luôn để cho ta phiền lòng! Không nghĩ tới bây giờ lớn rồi còn liên lụy người khác!”

“Bá mẫu gọi ta tiểu Ngụy là tốt rồi! Kỳ thật cũng không trách Tô lão sư, hơn nữa thương thể của ta cũng đã không có gì đáng ngại! Bình thường cũng là Tô lão sư chiếu cố chỉ điểm ta, cảm kích còn không kịp đây này.” Ngụy Khiêm Ngữ sờ không được ý đồ Tô mẫu, khách khí mà đáp lại.

“Tiểu Ngụy ah! Thương thể của người đã không có vấn đề gì lớn rồi, như vậy Nam Nam cũng không thích hợp ở đây nữa, hơn nữa một tháng này ra, Nam Nam còn chưa về nhà lần nào, ta cùng bố của hắn rất là nhớ hắn đấy.” Tô mẫu cũng không khách khí, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề mà nói ra ý đồ chính mình đến, lời nói mặc dù khách khí, nhưng lại chân thật cường ngạnh.

“Mẹ!” Tô Nam không nghĩ tới mẫu thân đại nhân nhà mình thứ nhất là đem chính mình bắt trở về, trực tiếp kích động mà đứng lên, lo lắng tình cảm bộc lộ trong lời nói, rồi lại không biết nên nói như thế nào thuyết phục mẹ.

Ngụy Khiêm Ngữ kéo Tô Nam, ra hiệu hắn ngồi xuống, bình tĩnh một chút, Tô Nam bĩu môi, thành thành thật thật mà ngồi xuống, Tô mẫu thấy vậy, sắc mặt trở nên âm trầm.

“Xem ra, bá mẫu hắn là biết rõ chút gì đó đi?” Thản nhiên mà nhìn Tô mẫu, Ngụy Khiêm Ngữ lúc này ngược lại không có lo lắng như vừa rồi, dù sao đối phương đã biết, giấu diếm nữa ngược lại lộ ra chột dạ. Bất quá không nói, nhạc mẫu tương lai thật đúng là nhân vật lợi hại!

Tô mẫu ánh mắt lộ ra một tia tán thưởng lập tức biến mất, ngữ khí lại bắt đầu trở nên cường ngạnh: “Nam Nam từ nhỏ mơ mơ màng màng, không hiểu được con đường này gian khổ, nhưng là ta làm mẫu thân, tuyệt đối không hi vọng hấn về sau trôi qua khổ cực như vậy, cả đời đều không ngẩng đầu được lên!”

Ngụy Khiêm Ngữ trong mắt lộ ra kiên định, nghiêm túc nhìn Tô mẫu, “Có ta ở đây, ta tuyệt đối sẽ không để cho hấn bị bất luận ủy khuất gì!”

Tô mẫu nhìn Ngụy Khiêm Ngữ, không nói gì, tựa hồ đang phán đoán đối phương nói thật hay giả.

Tô Nam trì độn cũng phát hiện không khí giữa hai người có chút không ổn, bắt quá lại không rõ bọn hấn đến tột cùng đang nói cái gì, chỉ có thể khẩn trương xoắn xuýt nhìn một chút cái này, lại ngó ngó cái kia, không biết nên làm những gì.

Thò tay đâm đâm Ngụy Khiêm Ngữ, đối phương chỉ là trấn an vỗ vỗ tay của hấn, con mắt như trước nhìn Tô mẫu, không nhượng bộ.

Cmn! Các người đây là đang chơi trốn tìm sao! ! Đối với nội dung nói chuyện hoàn toàn không có nhận thức các loại, hài tử như lọt vào trong sương mù còn bị bài trừ bên ngoài biểu thị rất khổ bức ah có được hay không! !

Bình tĩnh mà dè xuống tâm tình bành trướng muốn tạc mao gào thét, Tô Nam đem đối tượng đối thành mẫu thân đại nhân nhà mình, mở to đôi mắt, tội nghiệp mà nhìn Tô mẫu.

Nghe nói như vậy thoát nhìn rất đáng yêu, cho nên khi còn bé mỗi lần Tô Nam nghĩ muốn cái gì, chỉ cần bày ra biểu lộ này, Tô mẫu đều nhịn không được đáp ứng yêu cầu của hấn. Bắt quá từ sau khi vào trường cấp 3, hấn không còn làm như vậy nữa, hiện tại... hấn hấn!

Ai ngờ mẫu thân đại nhân lãnh diễm cao quý nhìn Tô Nam, nhàn nhạt mà nhổ ra một câu: “Đều lớn dùng ra đây còn bán manh! Ngu xuẩn chết rồi!”

Tô Nam đã bị lời nói ác độc công kích, HP (điểm sinh lực, máu) giảm phân nửa, mất đi năng lực chiến đấu.

“Xem khí chất của người, gia thế có lẽ không tầm thường a?” Tô mẫu rốt cục đành chỉ cùng Ngụy Khiêm Ngữ mắt to trừng mắt nhỏ, nâng chén trà lên ưu nhã mà uống một ngụm.

Mặc dù lời nói tương đối mật mờ, Ngụy Khiêm Ngữ vẫn là lập tức lý giải ý tứ Tô mẫu muốn biểu đạt, “Trong nhà là trong nhà, ta là ta, ta có công ty của mình, hoàn toàn không cần nhìn sắc mặt của bọn hấn. Hơn nữa, ta cũng không nỡ để cho hấn ủy khuất. Ta là thật tâm yêu hấn!”

“Thế nhưng nếu như các người thật sự cùng một chỗ, tương lai không thể kết hôn cũng sẽ không có hài tử, cái này cũng không sao cả?” Tô mẫu tiếp tục đặt câu hỏi.

Ngụy Khiêm Ngữ cũng lấy ra mười phần kiên nhẫn: “Ta đối với nữ nhân không có cảm giác, cho nên chưa từng nghĩ tới kết hôn sanh con, không có cảm tình hôn nhân chỉ tạo nên một gia đình bất hạnh, cho dù đã có hài tử cũng sẽ chỉ làm sinh hoạt hài tử trở thành bi kịch. Nếu như ta cùng Tô Nam về sau muốn hài tử, cũng hoàn toàn có thể đi nhận nuôi một đứa.”

Cái gì? ! Nguyên lai bọn hấn thảo luận chính là chung thân đại sự của ta! Tô Nam rốt cục nghe rõ nội dung nói chuyện cụ thể, cả người triệt để cuồng loạn rồi! Ngây ngốc mà há to miệng, hoàn toàn sợ ngây người, “Cái này... Cái này không khoa học! Mẹ người như thế nào biết được sự tình của ta cùng Ngụy Khiêm Ngữ? !”

Tô mẫu nhìn nhi tử ngốc nhà mình, rồi rầm thở dài một hơi, thần sắc phức tạp mà nhìn Ngụy Khiêm Ngữ, “Người xác định người cùng với con ta cùng một chỗ? Nếu không, hãy suy nghĩ một chút? Thật sự, ta là vì muốn tốt cho người.”

Bỏ qua mẫu thân đại nhân nhà mình đối với chính mình ghét bỏ, Tô Nam một nhát nhào vào trong ngực Ngụy Khiêm Ngữ, gắt gao ôm lấy đối phương, hung thân ác sát mà uy hiếp nói: “Không được cân nhắc! Dám không quan tâm ta ta sẽ quán chết người!”

Ngụy Khiêm Ngữ buồn cười vỗ vỗ lưng Tô Nam, bắt đắc dĩ nhìn Tô mẫu, “Bá mẫu, người xem vì an toàn bản thân, ta chỉ có thể đi một con đường này thôi!”

Tô mẩu nhìn hành vi con mình không có tiết tháo không có giới hạn như thế, cảm giác mặt mũi mình hoàn toàn bị ném đi rồi, cũng nhìn không được nữa bạo phát: “Người tên tiểu tử thú! Đem lão nương không tồn tại à? ! Trước mặt ta yêu thương nhưng nhớ thanh tú ân ái cái gì có phải là quá lâu không có giáo huấn người ngựa ngáy rồi đúng không! !”

Sờ sờ lỗ tai bị nhéo đau, Tô Nam bắt mẫn mà lầm bầm: “Người cùng cha ta thanh tú ân ái làm ta cũng sắp đau mắt hột rồi đây!”

“Ai kêu chính người ở trong nhà làm bóng đèn! Ta còn không có chê người chướng mắt đâu!” Tô mẩu ghét bỏ nhìn thoáng qua con mình, quay đầu nhìn Ngụy Khiêm Ngữ, vẻ mặt ôn hoà nói: “Tiểu Ngụy ah! Bá mẩu xem người là tuổi trẻ tài cao, vừa rồi chỉ là muốn khảo nghiệm người, hiện tại, ta sẽ đem Nam Nam giao cho người! Có thời gian sẽ tới trong nhà một chuyến, bá phụ bên kia ta sẽ giải quyết. Nhớ kỹ! Lễ vật ngàn vạn lần đừng quá quý trọng! Tùy tiện mua đồ trang sức gì đó là được rồi!”

Ngụy Khiêm Ngữ lần đầu tiên phát hiện ra... so sánh với nhạc mẫu, Tô Nam chính là sức chiến đấu chỉ có 5 cận bã.

Thật là thân sinh ta chín tháng mười ngày sao? Xác định không phải tùy tiện tiện tiện một đứa trẻ bị vứt bỏ tại ven đường? Xác định không phải là tình nhân cha ta sinh sau đó cho người dưỡng? Không ngừng trực tiếp biểu thị đối với ta các loại ghét bỏ, hình như có chút hung tàn ah!

... Hơn nữa... Mẹ, người thái độ trước sau có thể hay không thay đổi quá là nhanh a? ! Người như vậy trắng trợn yêu cầu tặng lễ thật sự đại trượng phu sao? Trước kia cha chính trực cơ trí sao lại nhìn trúng mẫu thân được chứ? Nhất định là ta mở mắt phương thức không đúng! ! Té ngã!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lục Nguyệt viết thực khó coi như vậy sao? Đều không có người bình luận T__T

28. Chương 28: Ai Nói Ở Trên Chính Là Công?

Mặc dù đối với nhạc mẫu đại nhân trực tiếp biểu thị ra yêu thích như vậy, Ngụy Khiêm Ngữ có chút không thích ứng, bất quá hẳn ngược lại cũng ít nhiều minh bạch, Tô Nam hành vi ngẫu nhiên sứt mẻ rốt cuộc là làm sao có rồi.

Chợt nhớ tới trong phòng vừa vặn có một chuỗi vòng cổ, Ngụy Khiêm Ngữ ra hiệu Tô Nam đem hộp trang sức mang ra.

Tô mẩu mở ra cái hộp chứng kiến bên trong là vòng cổ bạch kim xinh đẹp, lập tức cười như một đóa hoa nở rộ, xung hô đối với Ngụy Khiêm Ngữ trực tiếp từ tiểu Ngụy quá độ đến Tiểu Ngữ, quy cách đối đãi cũng trực tiếp từ con rể thăng làm con ruột.

Sau đó con ruột Tô Nam Tô lão sư rối rắm mà bi thương rồi. Mẫu thân đại nhân, người thật sự cứ như vậy vứt bỏ nhi thân rồi? Lý do chính là một chuỗi vòng cổ? ! Được rồi, mặc dù vòng cổ này nhìn qua thực xa xỉ. Nhưng là! Máu mủ tình thâm tiền tài có thể thay thế sao? ! Tô Nam hai mắt đầm lệ uống uống mà hướng Tô mẩu lên án.

Tô mẩu vẻ mặt ôn hoà cùng Ngụy Khiêm Ngữ nói việc nhà, liếc thấy nhi tử nhà mình, ánh mắt rõ ràng hồi phục, thân tình quả thật là tiền tài không thể thay thế, bất quá hiện tại Tiểu Ngữ là người một nhà rồi, thay thế người hiểu thuận với ta là phải, ta cũng rốt cục nhận thức được một chỗ tốt rồi! Nhi tử là tiền hàng bồi thường ah! Nếu người tìm con dâu về nhà, ta sẽ cho nàng vòng cổ! Hiện tại chính người chủ động tìm lão công, vì ta người cũng nhất định phải hảo hảo quý trọng ah!

... Mẫu thân, người một ánh mắt chứa được lượng tin tức thật lớn... Nguyên lai cái này là chân tướng người một mực huấn luyện ta tinh thông các loại nội trợ, học tập phối hợp quần áo gì đó sao? Cái gì thế kỷ mới nam nhân tốt... Đậu xanh rau má, cái này là huấn luyện để làm vợ người ta ah! Trách không được dễ dàng đồng ý sự tình ta cùng Ngụy Khiêm Ngữ như vậy... Cảm tình ngài sẽ đem ta như khuê nữ mà đối đãi đấy...

Thẳng đến khi cung kính mà tiễn mẫu thân đại nhân ra cửa, Tô Nam vẫn cảm thấy rất khó có thể tin, “Ta cứ như vậy come out rồi? ! Nhưng lại hoàn toàn không có một điểm áp lực?”

Nhìn Tô Nam trợn tròn mắt thất thần nhìn mình, hiển nhiên hài tử còn chưa tiêu hóa hết một loạt sự tình vừa rồi. Ngụy Khiêm Ngữ nhớ tới vận động tại phòng bếp bị cắt đứt.

Nghĩ đến liền làm là một đại ưu điểm của Ngụy thiếu gia, vì vậy, hắn quyết đoán đem người nào đó đặt ở dưới thân, tà mị cười cười: “Hiện tại, chúng ta hay là nên tiếp tục sự tình bị cắt đứt?”

Tô Nam giãy dụa, “Tiếp... tiếp tục cái lông nhà ngươi! Vì cái gì mỗi lần đều là ta ở dưới! Rõ ràng ta càng lớn!” Nhìn ánh mắt mập mờ của Ngụy Khiêm Ngữ, Tô Nam mặt đỏ lên, “Tuổi! Lão tử nói tuổi của ta lớn hơn ngươi nhiều! !”

“Thế nhưng mà ngươi kinh nghiệm không có nhiều bằng ta, kỹ thuật không có tốt như ta!” Ngụy Khiêm Ngữ ra vẻ ủy khuất mà nhìn Tô Nam, trên tay không chút nào nghiêm túc mà tiến vào quần vuốt ve Tô Nam.

Tô Nam thân thể một hồi phát run, khuất phục tại dưới lòng bàn tay của Ngụy Khiêm Ngữ, thế nhưng mà bất luận cái gì, nam nhân bị nghi ngờ về năng lực đều là không thể chịu được đây, cho nên Tô Nam cuối cùng cãi lại : “Ai... Ai nói lão tử kinh nghiệm kỹ thuật kém! !”

Ngụy Khiêm Ngữ đình chỉ động tác, híp con mắt, mỉm cười nhìn Tô Nam: “Ah? Không có nhìn ra nguyên lai Tô lão sư cũng là kinh nghiệm phong phú ah!”

Đã không có quấy nhiễu của Ngụy Khiêm Ngữ, Tô Nam khí thế bay lên không ít: “Đương nhiên! Thiếu gia xem thường người rồi! !”

Đương nhiên, dùng sức quan sát của Tô Nam, hắn sẽ không phát hiện hào khí đã trở nên có chút nguy hiểm.

“Đã như vậy, ta đây sẽ không làm cho ngươi thất vọng ah!” Ngụy Khiêm Ngữ dùng sức một cái xoay người, đem vị trí hai người thoáng một phát trao đổi, “Hiện tại, xem kỹ thuật của ngươi, Tô lão sư...”

Tô Nam vốn chỉ là muốn tranh thủ một điểm phúc lợi, hoàn toàn thật không ngờ Ngụy Khiêm Ngữ rõ ràng thỏa hiệp rồi! “Lần này, ngươi thật sự đồng ý ta ở... ở trên?” Tô Nam có chút chần chờ, lần nữa xác định.

“Ân, ta thật sự đồng ý ngươi ở • trên!” Ngụy Khiêm Ngữ cười đến rất sáng lạn, cường điệu hai chữ ‘ở trên’. Người đều chủ động yêu cầu muốn cưỡi ngựa rồi, ta như thế nào không biết xấu hổ cự tuyệt đây.

Cho nên nói, làm thế nào nhanh chết thảm nhất? Đáp án dĩ nhiên là, tự đào hầm chôn chính mình.

Về phần kết quả, Tô Nam dùng hết tất cả vốn liếng sau đó trực tiếp bị Ngụy Khiêm Ngữ hái đi thành quả thắng lợi gì đó, hoàn toàn không có lo lắng ah!

“Ngụy Khiêm Ngữ cmn khốn kiếp! Ngươi rõ ràng lừa gạt ta! ! Ngươi rõ ràng đã đáp ứng ta! !” Điên cuồng vận động qua đi, Tô Nam đã hoàn toàn không có khí lực động đây, ngoan ngoãn để cho Ngụy Khiêm Ngữ thanh lý sạch sẽ, Tô Nam cảm thấy rất mệt, bất quá vẫn nằm trong ngực Ngụy Khiêm Ngữ chống mí mắt kháng nghị.

“Ta không có lừa ngươi? Từ đầu tới đuôi đều là ngươi ở phía trên ah! Nếu không phải ngươi cuối cùng cầu khẩn ta cho ngươi xuống, ta vốn chuẩn bị một mực thỏa mãn yêu cầu của ngươi đây.” Ngụy Khiêm Ngữ biểu lộ rất thản nhiên, không có chút nào áy náy, trong giọng nói ngược lại tràn đầy tiếc nuối chưa thỏa mãn, “Lần sau ngươi còn muốn ở trên ta vẫn có thể đồng ý đây.”

“Khốn kiếp! Còn lần sau! Lần sau cái lông nhà ngươi! Ta... Ta mới không cần ở phía trên! ! Một chết đi được...” Tô Nam thật sự nhịn không được mơ mơ màng màng, triệt để lâm vào ngủ say, Tô Nam trong đầu hiện lên một cái nghi vấn, ồ? Mới vừa rồi là Ngụy Khiêm Ngữ ôm ta đi phòng tắm? Chân của hắn, đã tốt rồi hả? Bất quá còn không đợi Tô Nam suy nghĩ, Chu công đã đem hắn kéo đi đánh cờ rồi.

Nhìn Tô Nam quệt mồ hôi thiếp đi, Ngụy Khiêm Ngữ ánh mắt trở nên thâm trầm mà sùng nịnh, chỉ có người này, có thể dễ dàng tác động tâm tình của mình như vậy, dù biết rõ hắn mới vừa nói chính là nói dối, vẫn là nhịn không được tức giận, chỉ có thể dùng triệt để chiếm hữu để bình phục tâm tình của mình.

Ôm chặt lấy Tô Nam, Ngụy Khiêm Ngữ trầm thấp bá khí nói: “Ngươi hết thấy, đời này đều chỉ có thể thuộc về ta!” Tô Nam giống như có cảm giác, thò tay ôm eo Ngụy Khiêm Ngữ, nhẹ nhàng dùng mặt cọ sát trên

***g ngực hần, Ngụy Khiêm Ngữ thần sắc âm áp, nhẹ nhàng trên trán hần ẩn một nụ hôn, “Ngủ ngon, thân ái.”

29. Chương 29: Giận Dỗi ——về Nhà Mẹ Đẻ

“Vô hảo bất thành văn” (Không trùng hợp không thành văn), trong sinh hoạt luôn tràn đầy các loại trùng hợp, có loại tạo thành hiểu lầm, có loại lại để cho người trông thấy chân tướng.

Cho nên, thời điểm Tô Nam bởi vì quá độ vất vả đêm khuya mới tỉnh đi ra phòng ngủ kiểm ăn, vừa vặn trông thấy Ngụy Khiêm Ngữ đứng ở trên ban công phòng khách gọi điện thoại.

Ánh trăng nghiêng nghiêng theo trên người Ngụy Khiêm Ngữ phủ lên, áo sơ mi tuyết trắng nhiễm lên một tầng màu vàng, sáng ngời chói mắt như thiên thần, Tô Nam cảm thấy kinh diễm, đồng thời, cảm giác hạnh phúc tự hào tự nhiên sinh ra, một người anh tuấn như vậy, là người hần yêu.

Ngụy Khiêm Ngữ tựa hồ đang cùng người tranh chấp, có chút bức bối mà đi tới đi lui, Tô Nam cảm thán, đi đường đều đẹp trai như vậy!

Ồ? Đi đường? Giống như có chỗ nào không đúng! Tô Nam hiện tại mới chú ý tới Ngụy Khiêm Ngữ hai chân linh hoạt hữu lực, hoàn toàn không phải bộ dạng bị thương, liên hệ với một ít chi tiết nhỏ trước kia không có để ý, Tô Nam rốt cục ý thức được Ngụy Khiêm Ngữ chân sớm đã tốt rồi! Về sau hoàn toàn là đối gạt chính mình! Chính mình vẫn thật là trì độn ở một bên khẩn trương!

Ngụy Khiêm Ngữ! ! Người giỏi lắm! ! Rõ ràng dám gạt ta! Tô Nam chỉ cảm thấy một đoàn liệt hỏa hùng hực trong lòng thiêu đốt, hình thái chiến đấu lạng lẽ triển khai.

Chờ Ngụy Khiêm Ngữ cúp điện thoại, chứng kiến Tô Nam cúi đầu đứng tại cửa phòng ngủ, cuống quýt đi qua, “Làm sao vậy? Ở đâu không thoải mái sao?”

Tô Nam nhẹ nhàng lắc đầu, thò tay bắt được tay áo Ngụy Khiêm Ngữ, đang lúc Ngụy Khiêm Ngữ cảm thấy kỳ quái, Tô Nam đã hung hăng một ngụm cắn lên cánh tay Ngụy Khiêm Ngữ, sau đó một cước dẫm lên trên chân hần, động tác dũng mãnh hữu lực, tương đối hung tàn.

Ngụy Khiêm Ngữ đau đến hít thật sâu một hơi, “A Nam người làm gì thế!”

“Ta làm gì? ! Ngụy Khiêm Ngữ người cái tên khốn kiếp! ! Người rõ ràng dám giả bộ bệnh lừa gạt ta! ! Ta thaơ! Chân của người sớm đã tốt rồi a! Cmn! Trêu chọc ta rất thú vị ah khốn kiếp! Cút ngay cho ta! Ta không muốn nhìn thấy người!” Tô Nam một trận gào thét sau đó quyết đoán quay người đi vào thư phòng, trực tiếp khóa cửa lại.

Về phần tại sao là thư phòng không phải phòng ngủ, bởi vì máy tính tại thư phòng, muốn bền bỉ kháng chiến đương nhiên không thể không có máy tính không có internet ah!

Có thể thấy được Tô lão sư cũng không phải hoàn toàn ngốc mạnh đấy.

Ngụy Khiêm Ngữ cười khổ xoa xoa dấu răng trên cánh tay, đi đến cửa thư phòng gõ gõ: “Lừa người là ta không đúng! Không phải ta muốn trêu chọc người! Ta không muốn cùng người tách ra lại không có những biện pháp khác.” Khá tốt là người không biết ta ngay cả bị thương đều là lừa gạt em.

Ai nói dễ ngon dễ ngọt đối với muối tử hữu hiệu? Nghe được chính mình trọng yếu như vậy, Tô Nam nộ khí lập tức tiêu tan hơn phân nửa, bất quá nghĩ là như vậy nhưng lần này nhất định phải cho Ngụy Khiêm Ngữ một cái giáo huấn khắc sâu, Tô Nam lập tức ngạo kiều toàn bộ triển khai. Vỗ vỗ mặt, dề xuống đáng tươi cười không tự chủ được hiển hiện, cố gắng để cho thanh âm tràn ngập nộ khí, “Biến! Không cần biết người là lý do gì! Lừa gạt ta là sự thật! Ta hiện tại không muốn nghe đến thanh âm của người!”

Ngụy Khiêm Ngữ thấy thế biết rõ trong thời gian ngắn Tô Nam sẽ không nguôi giận, vừa vặn đi công ty đi một chuyến.

“Hảo hảo hảo, ta không quấy rầy người! Ta đi mua một ít đồ ăn ngon bồi tội được không? Muốn ăn cái gì?”

Tô Nam vốn chuẩn bị lãnh điểm cao quý không thèm để ý, bất quá nhắc đến ăn, hắn cảm thấy không cần phải ngược đãi chính mình, vì vậy ngạo kiều mà trợn trắng mắt. Hắn quên người nào đó nhìn không tới : “Xem người có thành ý như vậy, tùy tùy tiện tiện mua điểm tâm trở về là tốt rồi, về phần mua cái gì, đây cũng là khảo nghiệm đối với người!”

Ngụy Khiêm Ngữ không nhìn cũng biết biểu lộ của Tô Nam lúc này, ánh mắt lộ ra vẻ cứng chiều, “Tốt! Ghi nhớ Tô lão sư dạy bảo!”

Nghe được tiếng Ngụy Khiêm Ngữ ly khai, Tô Nam mới tiểu nhân đắc chí mà ngồi mở máy vi tính, sau đó ngạc nhiên phát hiện Ngụy Khiêm Ngữ trên máy vi tính rõ ràng cũng cài QQ (Web mạng xã hội, giống Yh) ! Tô Nam thường xuyên trông thấy chính là Ngụy Khiêm Ngữ về mặt nghiêm túc xử lý văn bản tài liệu, hoàn toàn không thể tưởng tượng kẻ có tiền tinh anh như vậy sẽ trò chuyện QQ.

Tô lão sư, tinh anh cùng người có tiền cũng cần xã giao giải trí đây!

Ấn mở QQ, sau đó, mọi người đều biết, trên máy vi tính, các loại tài khoản đăng nhập đều là nhớ kỹ mật mã, tự động đăng nhập.

Cho nên mọi người cũng đã nghĩ tới a? Tô lão sư đăng nhập chính là số của Ngụy thiếu gia, sau đó, tự nhiên vang lên liên tiếp thanh âm nhắc nhở tin tức, Tin tưởng các bậc cha mẹ đều thấu hiểu rất rõ phản xạ có điều kiện khai mở tin tức, Tô lão sư liền thấy được một cánh cửa chân lý tinh thông mở ra rồi.

Liên minh tóm gọn Tô lão sư

Ta là tổng công đại nhân: Sư huynh tiên phúc vĩnh hưởng! Thọ cùng trời đất! Hồi lâu không thấy sư huynh tư thế oai hùng, rất là tưởng niệm ah!

Thích uống trà hoa cúc: Đúng! Sư huynh rất lâu không có quan tâm chúng ta rồi! Nhân sinh thật sự là tịch mịch như tuyết ah!

Phía sau màn tổng công: -_-||

Dưa leo quân: Nói bậy bạ gì đó! Sư huynh là vôi vàng cùng Tô Tiểu thụ hưởng thụ thế giới hai người đây này! Cái này là con dâu cưới vào phòng, bà mối đá tường ah!

Ta không phải là hoa cúc: Sư huynh người thật ác độc! Anh anh anh... Đã có lão sư liền không nhớ ra được luân gia rồi! Nói như thế nào, chúng ta cũng rút sức giúp người ah!

Tô Nam cảm thấy một tia kỳ quặc, trầm mặc một lát, tại trên màn hình đánh xuống một câu.

Phía sau màn tổng công: Ah? Giúp ta cái gì?

Im lặng là vàng: Giọng điệu này là sao ah! Nếu không phải mọi người hợp sức công kích, sư huynh người có thể bị thương được tự nhiên như thế không chèn vào đâu được sao? Sư huynh người vô tình người lãnh khốc người cố tình gây sự!

Ta là tổng công đại nhân: Tiểu vàng thu hồi lời kịch Quỳnh Dao của người! Da gà đều nổi lên rồi! Nếu không phải sư huynh tại bệnh viện sắp xếp tâm phúc, cái đó có thành công dễ dàng như vậy!

Ta không phải tiểu hoa cúc: Cái kia, sư huynh ah! Mùi vị lão sư chúng ta thế nào?

Dưa leo: Tiểu hoa cúc người thực tà ác! →_→ Bất quá... Sư huynh cầu 8!

Thích uống trà hoa cúc: Like lâu trên ! (×_×) cầu 8!

Ta là tổng công đại nhân: Like!

Phía sau màn tổng công: Tốt! Rất tốt! Phi thường tốt! Nguyên lai các người rõ ràng cũng tham dự trong đó! Khốn kiếp!

Tô Nam hoàn toàn thật không ngờ, nguyên lai từ đầu tới đuôi hết thấy đều là âm mưu, bày kế! Chân tướng cái gì thật sự quá hung tàn rồi! ! Tô Nam cảm giác lửa giận của mình tuyệt đối có thể bốc hơi cả Thái Bình Dương!

Nhà này nhất định là không thể ở lại! Tô Nam nghĩ nghĩ, ký túc xá trường học khẳng định cũng không được, hơn nữa trường học còn có một đám phản đồ, Tô Nam cuối cùng quyết đoán quyết định: về nhà!

Mà nhìn câu nói Ngụy sư huynh lưu lại trước khi logout, bày hài tử ở bên trong lặng im rồi, cuối cùng vẫn là lớp trưởng đại nhân yếu ớt mà phát ra một câu: vừa rồi giọng nói kia... giống như Tô lão sư...

Dựa leo: Chúng ta giống như nói gì đó không nên nói...

... Sư huynh, quản tốt Tô lão sư của người ah!

Lớp trưởng đại nhân giây dựa hồi lâu, vẫn là quyết định trước gửi tin nhắn thông tri sư huynh một chút, “Sư huynh ah... Ha ha, cái kia... Tô lão sư đã biết lúc trước người bị thương là lừa gạt hán rồi, đương nhiên! Chúng ta thật không phải là cố ý đâu! T_T “

Khi Ngụy Khiêm Ngữ vội vội vàng vàng xông về nhà, nhìn trong phòng trống rỗng lãnh lãnh thanh thanh, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt.

30. Chương 30: Về Nhà Mẹ Để !

Mà ở Tô gia, Tô phụ đậm đậm lão bà nhà mình, chỉ vào Tô Nam đang rượu chè ăn uống quá độ, nhỏ giọng dò hỏi: “Hiện tại đây là cái tình huống gì?”

Tô mẫu bình tĩnh mà lườm thoáng con mình một phát, tiếp tục chuyện chú với kịch thần tượng ở trước mắt: “Còn có thể là tình huống như thế nào? Xem cái kia đức hạnh cũng biết là vợ chồng son cãi nhau giận dỗi, bắt quá về nhà mẹ để!”

Tô phụ cùng Tô Nam đồng thời chấn động, Tô phụ còn hoàn toàn không cách nào tiếp nhận con giai nhà mình cùng “Về nhà mẹ để” loại này từ liên hệ cùng một chỗ, cảm giác nhĩ tử chính mình nuôi hơn hai mươi năm đột nhiên vì điều xuyên việt biến thành khuê nữ là chuyện gì xảy ra?

Tô Nam thì rốt cục bạo phát: “Ai cùng hán là đôi vợ chồng! Ai muốn cùng hán cãi nhau! Ngụy Khiêm Ngữ cái tên khốn kiếp lão tử cùng hán chia tay! Ta với hán không còn nữa xu quan hệ!”

Nhìn Tô Nam ở đó tức giận gườm gườm, Tô mẫu chỉ là bình tĩnh mà suy đoán: “Xem người giận thành như vậy, như thế nào? Chẳng lẽ Tiểu Ngữ ở bên ngoài làm cho ai lớn bụng rồi?”

Tô Nam triệt để bị phản rồi, “Mẹ! Ta khẳng định không phải con ruột của người! Ngụy Khiêm Ngữ lừa gạt ta! Hán bị thương cái gì đều là giả dối! Hán chính là một tên đại khốn kiếp!”

Tô cha có chút bất mãn cùng lo lắng mà cau mày nhìn nhĩ tử nhà mình: “Hán sao có thể như vậy! Hán rõ ràng dám lừa người! Người xem ta vài thập niên có lừa gạt mẹ của người sao? Quá không giống lời nói rồi!”

Tô Nam đồng ý gật đầu, đột nhiên cả người đều không đứng, cảm thấy phụ thân đại nhân lời này như thế nào nghe không đúng lắm ah!

Tô bá phụ người như vậy tự nhiên mà tiếp nhận nhĩ tử nhà mình “come out” tốc độ cũng quá nhanh rồi a?

Tô mẫu trừng lão công, lại chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nhìn nhĩ tử: “Ta cũng rất hi vọng người không phải con ruột ta đây! Ta diện mạo xinh đẹp cùng trí tuệ như vậy, người một chút cũng không có kế thừa đến! Người xem tính tình cùng chỉ số thông minh của người, hán chịu hao tâm tổn trí lừa người là để mất người! Còn chưa trách người vừa nát lại không thông suốt! Không lừa người lừa gạt ai ah! Có thể tìm được Tiểu Ngữ Cao Phú Soái như vậy ! Vẫn còn muốn ngạo kiêu cái gì!”

Mẫu thân đại nhân hỏa lực quá mãnh liệt, lực sát thương rất cao, Tô Nam lập tức bị hỏa lực hung tàn diệt trở thành cặn bã cặn bã, che mặt trốn về gian phòng của mình.

“Lão bà... Người có thể hay không...” Quá độc ác? Tô phụ có chút lo lắng mà nhìn cửa phòng nhĩ tử.

“Đứa nhỏ này tính tình quá không được tự nhiên rồi! Thật đúng là đem mình làm khuê nữ à nha? Bất quá, ta còn phải giúp hán giáo huấn con rể! Miễn cho về sau Nam Nam bị khi dễ! Luôn chạy về đến phá hư thế giới hai người chúng ta.” Tô mẫu cảm điện thoại, chuẩn bị gọi cho Ngụy Khiêm Ngữ.

Tại dạng gia đình này còn khỏe mạnh mà trưởng thành, Tô Nam người thực kiên cường!

Ngụy Khiêm Ngữ đang ở nhà nôn nóng khắp nơi nghe ngóng tin tức Tô Nam, gọi điện thoại tắt máy, hẳn biết mấy người bằng hữu của Tô Nam nhưng chỗ đó cũng không có tin tức, chỉ có thể đoán chừng hẳn là về nhà, bất quá tạm thời lại không có biện pháp lấy địa chỉ nhà Tô Nam. Cho nên chứng kiến mẫu thân gọi điện thoại cho mình, Ngụy Khiêm Ngữ mày nhú lại càng sâu!

“Có chuyện gì nói thẳng, ta hiện tại bề bộn nhiều việc!” Đầu bên kia điện thoại đều rất rõ ràng mà cảm thấy tràn đầy không kiên nhẫn.

“Người cùng mù mù nói chuyện như vậy đấy sao! Khiêm Ngữ! Chẳng lẽ tiếp điện thoại mù mù làm cho người chán ghét như vậy?” Giọng nữ trong điện thoại nghe rất tức giận.

“Nếu không có việc gì ta cúp máy! Lâm phu nhân!” Ngụy Khiêm Ngữ cười lạnh nói, cổ ý nặng nề nhấn mạnh ba chữ cuối cùng.

“Khiêm Ngữ! Người... Đừng cố ý làm ta bực mình! Trưa mai chúng ta người một nhà cùng đi một chỗ ăn cơm! Bất kể như thế nào, người nhất định phải tới!” Bà Lâm nghe lời của con tức giận đến quá sức, nhưng trong lòng không khỏi nổi lên một tia bi ai.

“Không có chuyện gì khác rồi hả? Ta đây cúp máy!” Ngụy Khiêm Ngữ không lưu tình chút nào mà tắt điện thoại, trên mặt tràn đầy trào phúng.

Mẫu thân sao? Có loại mẫu thân vì tài phú cùng hư vinh vứt bỏ trượng phu cùng nhi tử muốn bay lên đầu cành sao? Nhiều năm như vậy chẳng quan tâm, hiện tại bọn hắn phát đạt lại chạy về đến nhận người thân, thật sự là so với kịch truyền hình còn cầu huyết hơn!

Ngụy Khiêm Ngữ rất rõ ràng mẫu thân mình có chủ ý gì, công ty lão công hiện tại của nàng – Lâm Hạo xảy ra vấn đề, liền nghĩ đến quan hệ thông gia, muốn đem con gái vợ trước của Lâm Hạo – Lâm Vân nhét cho mình, để đạt được trợ giúp của phụ thân.

Đúng lúc này, lại một cuộc điện thoại đánh đến.

“Alo!”

“Ta hoàn toàn không nghĩ tới ngày hôm qua người còn nói được lời thề son sắt như vậy, hôm nay Nam Nam đã bị người tức giận đến về nhà. Ta sao có thể yên tâm giao Nam Nam cho người?” Tô mẫu thanh âm rất bình tĩnh, nghe không ra cảm xúc gì.

Ngụy Khiêm Ngữ so với đối mặt khách hàng càng đau đầu hơn, “Bá mẫu, chuyện này ta không biết phải nói gì. Ta xác thực là lừa hắn, bất quá ta dám cam đoan cảm tình của ta đối với A Nam là chân thực!”

“Lời hứa ai cũng nói được, lần này chỉ là chuyện nhỏ lừa gạt hắn, lần sau thế nào? Người cũng biết Nam Nam đứa nhỏ này đơn thuần. Ta hiện tại cảm thấy, người cũng không thích hợp hắn.”

Ngụy Khiêm Ngữ có chút đau đầu, nhạc mẫu thiệt tình không phải nhân vật bình thường ah! Tựa hồ nghĩ tới điều gì, Ngụy Khiêm Ngữ hai mắt tỏa sáng, “Bá mẫu! Nói qua điện thoại cũng không ích gì! Trưa mai 11 giờ, gia trưởng hai nhà cùng gặp mặt ăn một bữa cơm a! Chính thức đem A Nam giới thiệu cho cha ta, như vậy, ngài cũng có thể yên tâm rồi?”

Tô mẫu cũng không nghĩ tới Ngụy Khiêm Ngữ sẽ trực tiếp đưa ra yêu cầu gặp mặt chính thức, bất quá cảm thấy cũng không tệ, “Tốt, ta sẽ đem Nam Nam mang đến.”

Song phương cúp điện thoại, Tô mẫu trực tiếp bỏ chạy trở về phòng nghiên cứu chuẩn bị quần áo trang sức ngày mai dự tiệc.

Sau đó? Sau đó Tô Nam vẫn đang trốn trong phòng hoàn toàn không biết ngày mai mình sẽ phải gặp lão công của mình trong tình cảnh hung tàn như vậy, còn có sự tình nào càng khổ bức hơn sao?

Cho nên sáng sớm hôm sau Tô Nam đã bị mẫu thân đại nhân nhà mình kéo đi ra ngoài, hoàn toàn không biết kế tiếp mình sắp sửa gặp phải là cái gì.

Trong nhà hàng, Ngụy Khiêm Ngữ lạnh lùng nhìn mẫu thân cười đến ung dung, rất ngạc nhiên như thế này nàng sẽ có cái biểu lộ gì.

Bên cạnh Lâm Vân cũng vẻ mặt thẹn thùng mà nhìn Ngụy Khiêm Ngữ, cố gắng bày ra chính mình hiền tuệ dịu dàng cùng nhà nhận.

Ít nhất biểu hiện ra, hào khí ấm áp hòa hợp, cái này là dấu hiệu trước cơn bão tố ah! Hi vọng mọi người trái tim đều đầy đủ khỏe mạnh, Amen!

31. Chương 31: Đột Nhiên Gặp Cha Mẹ Chồng Gì Đó Thực Quá Hung Tàn Rồi!

Tô Nam một mực mơ mơ màng màng không biết đến tột cùng là nhà ai mở tiệc chiêu đãi, đi vào nhà hàng sau mới hậu tri hậu giác hỏi mẫu thân đại nhân, “Mẹ, hôm nay là ai mời khách à? Mèo nhà dì lại sinh mèo nhỏ ? Hay biểu muội lại đổi bạn trai mới?”

Đây là một đám thân thích cỡ nào hiếm thấy ah!

“Ta không có nói cho người biết sao?” Tô mẫu kéo lão công nhà mình, quay đầu nhìn nhi tử.

Tô Nam lắc đầu, không biết vì cái gì, có một loại dự cảm bất thường.

“Ah, là Tiểu Ngữ mời chúng ta cùng cha mẹ của hần gặp mặt ăn một bữa cơm mà thôi.” Tô mẫu hơi hột ném một câu, phảng phất giống như nói hôm nay thời tiết cũng không tệ lắm.

Sét đánh giữa trời quang, Tô Nam cảm giác cả người đều không tốt rồi.

“... Ngụy Khiêm Ngữ?”

“Ân.” Con mắt phóng đại bội số 2, thân thể cứng ngắc trình độ 25%.

“... Mời người cùng phụ thân ăn cơm?”

“Đúng vậy.” Con mắt phóng đại bội số 4, thân thể cứng ngắc trình độ 50%.

“... Còn có cha mẹ của hần?”

“Ân.” Con mắt phóng đại bội số 8, thân thể cứng ngắc trình độ 75%.

“Cho nên... Cái này xem như gặp gia trưởng?”

“Nói như vậy cũng đúng.” Con mắt phóng đại bội số 10, thân thể cứng ngắc trình độ 100%.

“Vậy người vì cái gì không nói cho ta!” Tô Nam cảm thấy cả người hần là một thế giới bi thảm.

“Đã quên. Bất quá cũng không có gì lớn ah!” Tô mẫu đối với ánh mắt ngạc nhiên của nhi tử trực tiếp biểu thị ra khinh bỉ, ai, một điểm không có di truyền bình tĩnh cùng ưu nhã gặp nguy không sợ của ta.

Không có gì lớn... Không có gì lớn... Không có gì lớn...

Ngất! Ta đời trước là tạo bao nhiêu nghiệt đời này mới bị thúc như vậy ah! Cmn! Mẫu thân người không biết là ta hôm qua mới chạy về nhà cùng Ngụy Khiêm Ngữ chia tay, hôm nay hai bên cha mẹ gặp mặt thương lượng hôn lễ Ah phi! Cái miệng! Thật sự quá không khoa học sao? ! So với kịch truyền hình còn xuyên việt hơn ah! !

Ngày hôm qua vẫn còn tức giận trong bị thương hiện tại đột nhiên nói cho ta biết lập tức muốn gặp cha mẹ chồng thật sự quá hung tàn có hay không! Tâm tình của ta thật sự chuyển đổi không kịp ah! Thế giới quan cái gì hoàn toàn bị nát bấy có được hay không! Đột nhiên kinh hãi ta như vậy coi chừng chịu không được ah! Cmn! Thật sự quá kinh hãi quá nặng khẩu nữa! Địch! Hiện tại chạy còn kịp không?

Tại thời điểm Tô Nam vẻ mặt xoắn xuýt chuẩn bị trực tiếp chạy trốn, phục vụ viên dẫn đường đã gõ ghế lô, Ngụy Khiêm Ngữ vẻ mặt mỉm cười đi tới.

Tô Nam ngơ ngác nhìn Ngụy Khiêm Ngữ tới gần, phản ứng đầu tiên là bỏ chạy, Ngụy Khiêm Ngữ tay mắt lanh lẹ bắt được cánh tay của hắn, lôi vào ghế lô, trước ra hiệu phục vụ viên đóng cửa thật kỹ, mới mời Tô mẫu ngồi xuống, “Tô bá mẫu, Tô bá phụ, mời ngồi.”

Tô Nam giãy dụa muốn đi, chứng kiến Ngụy Khiêm Ngữ hắn cũng nhớ tới vẫn còn tức giận, làm sao có thể bình tĩnh gặp gia trưởng như vậy! “Ngụy Khiêm Ngữ! Khốn kiếp người buông tay cho ta!” Tô Nam tức giận mà gầm nhẹ nói.

“Người cử động lần nữa ta không ngại dùng phương pháp đặc thù giúp người tỉnh táo lại.” Ngụy Khiêm Ngữ ngữ khí rất nhạt, Tô Nam có thể cảm giác được trong đó nồng đậm uy hiếp, lập tức thân thể cứng đờ.

Ngụy Khiêm Ngữ thoả mãn mà hôn trán Tô Nam, quay người nhìn hai người kinh hãi cùng ba người bình tĩnh, câu môi cười cười.

“Hiện tại để ta giới thiệu một chút, vị này chính là người yêu của ta Tô Nam, hai vị này là Tô bá phụ cùng Tô bá mẫu.” Ngụy Khiêm Ngữ không ngại mà ôm Tô Nam, “Vị này chính là cha ta, vị bên kia... Theo di truyền học, là mẹ ruột của ta, bất quá hiện tại cùng ta không có quan hệ gì.”

Ngụy mẫu sắc mặt thoáng một phát trở nên tái nhợt, tay dưới bàn đã nắm chặt thành quyền.

Trong phòng hào khí thoáng một phát trở nên có chút xấu hổ, Tô Nam tranh thủ thời gian cung kính mà chào hỏi: “Bá phụ khỏe! Bá mẫu khỏe!”

Lôi kéo Tô Nam lần lượt ngồi xuống, Ngụy Khiêm Ngữ mới vẽ mặt giết mình, “Ah, đúng rồi, vị này chính là con gái của trưởng phu mẫu thân ta, cùng nhà của ta không có quan hệ gì, không cần quá để ý.”

Tô mẫu đã nhìn ra Ngụy Khiêm Ngữ là cố ý an bài một màn trước mắt này, cũng là mừng rỡ một bên vừa uống trà một bên xem cuộc vui.

Lâm Vân sắc mặt trở nên tái nhợt, Ngụy mẫu sắc mặt cũng lúc xanh lúc trắng, chỉ là lý trí còn miễn cưỡng không chế chính mình không có nổi giận: “Khiêm Ngữ, đây là chuyện gì xảy ra?”

“Là chuyện như vậy đó! Người một nhà cùng nhau ăn một bữa cơm, không phải yêu cầu của người sao?” Ngụy Khiêm Ngữ đem menu đưa cho Tô mẫu, không khỏi tâm địa trả lời.

“Khiêm Ngữ...” Tô Nam có gốc đi chẳng nữa cũng nhìn ra có gì đó không đúng, dù gì đó cũng là mẫu thân của Ngụy Khiêm Ngữ, hắn chột chột đối phương, muốn cho hắn khắc chế.

“Người không cần phải xen vào, cùng bá mẫu xem menu là tốt rồi!” Vỗ vỗ tay Tô Nam, Ngụy Khiêm Ngữ nhìn sang cha mình, thấy hắn có chút kích động mà nhìn Tô bá mẫu, không khỏi có chút nghi hoặc.

“Người... Thật sự ưa thích nam nhân?” Lâm Vân có chút không quá tin tưởng, nàng cảm thấy đây hết thảy tựa như nằm mơ.

“Khiêm Ngữ! Người muốn chọc giận ta, không muốn cưới Vân Vân cũng không cần lấy cớ hoang đường như vậy!” Ngụy mẫu đã tức giận đến phát run, cố gắng bình phục cảm xúc.

“Khiêm Ngữ không có lừa người, hắn xác thực ưa thích nam nhân.” Ngụy phụ rốt cục lần thứ nhất mở miệng, “Mà ta, tôn trọng lựa chọn của hắn.” Cho dù vừa bắt đầu không thể hiểu được muốn phản đối, nhìn thần sắc nữ nhân kia vẽ mặt xem cuộc vui, hắn cũng biết, hiện tại việc này hoàn toàn không phải mình làm chủ rồi.

“Choang~!” Chén trà ngã trên mặt đất, vỡ vụn, Ngụy mẫu không thể tin mà nhìn qua Ngụy phụ, “Năm đó là ta không đúng, ta biết rõ ta có lỗi với phụ tử các người! Thế nhưng mà... Thế nhưng mà Khiêm Ngữ như vậy sẽ huỷ đi nòi giống Ngụy gia ah!”

“Thế nhưng so với lấy một cái nữ nhân không tim không phổi ném phu bỏ con thì tốt hơn?” Ngụy Khiêm Ngữ một câu giết tâm, “Cho nên từ đó về sau, ta đối với nữ nhân hoàn toàn không nổi được hứng thú! Đây hết thảy, phải cảm ơn người đã ban tặng! Lâm phu nhân!”

Ngụy mẫu thân thể nhaoáng một cái, thiếu chút nữa trực tiếp ngã xuống đất ngất đi, Lâm Vân nhanh tay đỡ lấy nàng, nhìn hằm hằm Ngụy Khiêm: “Nàng dù nói thế nào cũng là mẹ ruột của người!”

“Tại đây người không có tư cách nói chuyện! Hơn nữa hiện tại nàng có thể quên đi niệm tưởng quan hệ thông gia rồi!” Ngụy Khiêm Ngữ ánh mắt lạnh như băng, không có một tia mềm lòng.

Tô Nam chưa từng có chứng kiến Ngụy Khiêm Ngữ như vậy, mặc dù thần sắc hắc lạnh như băng, thế nhưng mà Tô Nam lại cảm thấy một loại nồng đậm bi ai, hắc cũng không biết đến tột cùng phát sinh cái gì, hắc chỉ biết là, Ngụy Khiêm Ngữ phải chịu qua tổn thương rất lớn.

Ngụy mẫu bi ai mà nhìn Ngụy Khiêm Ngữ, không nói gì, nhờ Lâm Vân nâng đỡ, chậm rãi đi ra.

Ngụy Khiêm Ngữ hít sâu một hơi, tựa ở trên mặt ghế, cũng không nói gì.

“Tiểu Ngụy tử, cái này là nữ nhân ngoan độc năm đó?” Trong phòng yên tĩnh, thanh âm Tô mẫu phát ra rất đột ngột.

Tiểu Ngụy tử? Tô Nam nhìn Ngụy Khiêm Ngữ, mẹ của ta lúc nào xưng hô người như vậy?

Ngụy Khiêm Ngữ cũng vẻ mặt mờ mịt, chưa từng có ah.

“Chính là nàng! Bất quá học tử ah... Được hay không đừng xưng hô thế này? Lưu cho ta chút mặt mũi ah!” Ngụy phụ vẻ mặt cười khổ mà nhìn Tô mẫu.

My goshh ! Đây... đây là cái gì? Tô Nam vẻ mặt (_)

“Xưng hô thế này không được sao? Có phải... người có cái gì bất mãn?” Tô mẫu cao ngạo mà liếc qua Ngụy phụ, khí tràng nữ vương toàn bộ triển khai.

“Ha ha, sao lại thế được!” Làm sao dám bất mãn! Ngụy phụ chịu đủ qua Tô mẫu tàn phá sâu sắc biết rõ được học tử khủng bố thế nào, chỉ là hoàn toàn không nghĩ tới lại có thể trở thành thông gia! Đây rốt cuộc là thế giới thần kỳ như thế nào ah!

“Ách... Mẹ... Hiện tại đây là cái tình huống gì?” Tô Nam biểu thị bất hạnh không biết kịch tình ah!

“Năm đó thời điểm khó khăn, là học tử giúp ta, không có học tử, ta cũng sẽ không có hôm nay, thậm chí có thể nuôi dưỡng Khiêm Ngữ khỏe mạnh lớn lên hay không là vấn đề lớn.” Ngụy phụ đơn giản nói ra, lập tức nghiêm túc nhìn Ngụy Khiêm Ngữ, “Cho nên Khiêm Ngữ người nhất định phải chăm sóc tốt Tiểu Nam, bằng không thì, ta sẽ không buông tha cho người!”

“Được rồi! Nói nhảm xong chưa! Hiện tại người là người có tiền, gọi đồ ăn thượng hạng lên đi! Uống trà có thể thay cơm sao!” Tô mẫu không chút nào khách khí mà sai học đệ, mà Ngụy phụ biết rõ tính cách học tử, tranh thủ thời gian để phục vụ viên bắt đầu mang thức ăn lên.

Tô Nam sùng bái mà nhìn mẫu thân đại nhân, đây mới thực là uy vũ bá khí không cần phải nói.

“Đợi một chút... Hiện tại, ta coi như cùng Ngụy Khiêm Ngữ xong xuôi rồi hả?” Tô Nam đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

“Người có ý kiến gì? Người đời này chỉ có thể là của ta! Người dám nghĩ đến người khác... tới một người ta giết một người, đến hai cái, diệt một đôi!” Không đợi các gia trưởng lên tiếng, Ngụy Khiêm Ngữ đã trực tiếp phá hỏng tất cả đường lui của Tô Nam.

Xin giúp đỡ mà nhìn về phía phụ mẫu, Tô Nam tuyệt vọng phát hiện gia trưởng ba người đang nhiệt liệt thảo luận việc tổ chức hôn lễ, nên tổ chức vào ngày mấy...

Đây là cái thế giới sứt sẹo như thế nào ah! Quả nhiên đột nhiên gặp gia trưởng gì đó quá hung tàn rồi! Yêu đương có phong hiểm, gặp gia trưởng cần cẩn thận ah! ! Đặc biệt là không đáng tin cậy gia trưởng!

Tô Nam thỏa hiệp rồi, không phải quân ta quá nhu nhược, là địch nhân quá cường đại ah!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: A he he~ bài này cũng sắp hoàn tất rầu~ ~

32. Chương 32: Kết Hôn

Trải qua một loạt chuyện gian nan Đó là cái gì? về sau, quan hệ phu phụ của hai người ngày càng hài hòa, Ngụy Khiêm Ngữ cũng đã “Đường thương tốt” về tới trường học, cái này làm cho cả lớp mừng rỡ không thôi, sư huynh không ở đây đều không có người mời các nàng đi ăn, thật sự ngẫm lại để cho người rất là thương tâm ah!

Mặc dù biết lý do Ngụy Khiêm Ngữ đến làm trợ lý giáo viên, hoàn toàn là “Có dụng ý khác, quan tâm Tô Nam chẳng hạn”, Tô Nam một phen tặc mao quyết đoán biểu thị, Ngụy tổng một ngày kiếm bạc tỷ, thời gian quý giá, thật sự không cần phải cùng hắn hoang phí thời gian, vẫn là chăm chú quản lý sự vụ công ty cho thỏa đáng.

Ngụy Khiêm Ngữ trực tiếp bác bỏ, trời đất bao la cũng không có to bằng lão bà nhà mình, quản lý công ty cũng không thể chỉ lấy tiền không làm việc ah. Hơn nữa, Ngụy Khiêm Ngữ cầm ra thẻ học sinh của mình, biểu thị chính mình vẫn là học sinh, học sinh làm sao dám có thể không ở trường học đây này.

Tô Nam vẻ mặt khiếp sợ mà nhìn cái thẻ kia, trong nội tâm một đám thần thú gào thét, đậu xanh rau má, họ Ngụy rõ ràng thật là học sinh! Hắn vẫn cho rằng đây chỉ là Ngụy Khiêm Ngữ lừa dối hắn, người này...người này từ đầu tới đuôi hắn không có nhìn ra một điểm cùng học sinh dính dáng! Vẻ mặt tinh anh xã hội so với hắn còn thành thực hơn là muốn nháo đến thế nào! !

Tô Nam còn muốn phản đối, trực tiếp bị Ngụy Khiêm Ngữ áp đảo, đối phương chỉ bá khí mà nói một câu “Ta đã quyết định! Lão bà chỉ cần ngoan ngoãn phục tùng quyết định của lão công là tốt rồi!” Tô Nam lập tức bị đè xuống, sau đó một lần lại một lần bị ăn sạch.

Cho nên Tô lão sư một bụng oán niệm không thể phản kháng lại không nỡ đối với người yêu nổi giận, chỉ có thể đem đối tượng phát tiết chuyển đến trên người học sinh, bởi vì, vừa vặn sắp đến cuộc thi tháng trong truyền thuyết rồi.

Nhìn các học sinh đều tươi cười mà cùng Ngụy Khiêm Ngữ chào hỏi, Tô Nam âm hiểm cười cười, các người thỏa thích cười a vui vẻ a, bởi vì trong chốc lát các người liền muốn khóc cũng khóc không được!

Quả nhiên, Tô Nam quỷ dị mà nhìn đám học sinh phía dưới, tuyên bố kế hoạch học tập trình độ khổ bức có thể so với thi tốt nghiệp cấp 3, mọi người đều mất trật tự rồi.

Tất cả ánh mắt đều đồng loạt nhìn về phía Ngụy sư huynh một bên khoan thai tự đắc, sư huynh! Đây là cái tình huống gì? Chẳng lẽ là người không thể thỏa mãn Tô lão sư cho nên hắn tìm bất mãn hả? !

Ngụy Khiêm Ngữ sắc mặt trầm xuống, tà mị cười cười, vốn còn muốn giúp biện hộ cho các người hiện tại xem ra không cần.

Mọi người: ? ? ?

Ngụy Khiêm Ngữ khiêu mi, ta không cần thận làm Tô lão sư sinh khí, hắn đành phải phát tiết trên người các người mà thôi.

Giận chó đánh mèo! Đây là trần trụi giận chó đánh mèo ah! Quá không có thiên lý không có nhân tính! Tất cả mọi người rít gào giận dữ nói.

Tô Nam thấy bọn họ ở đằng kia mắt to trừng mắt nhỏ, trong nội tâm càng thêm khó chịu, hung dữ mà trừng mắt nhìn học sinh nhà mình, các người cuối tuần cũng muốn toàn bộ bị chiếm dụng sao? ! Hừ! Ta cũng biết dùng ánh mắt nói chuyện đấy!

Vì vậy một đôi con mắt ai oán đều nhìn Tô Nam, im ắng mà lên án, người lãnh khốc người vô tình người cố tình gây sự!

Ngụy Khiêm Ngữ tức thì vỗ vỗ đầu Tô Nam, vuốt lông, mọi người bị gian tình trần trụi chọc mù mắt, chỉ có thể một bên nước mắt , một bên giận dữ mắng mỏ: hảo một đôi cẩu nam nam vô sỉ!

Lớp Thương mại cứ như vậy vượt qua giờ sinh hoạt nước sôi lửa bỏng. May mà hiệu quả cũng rõ ràng, thành tích cuộc thi của cả lớp tương đối ưu tú, Tô Nam với tư cách một tân lão sư, có thể làm ra thành

tích như vậy, các cấp lãnh đạo của học viện đối với hân cũng khen ngợi, thậm chí còn cấp hân một số tiền thưởng, Tô Nam quả thực là đặc chí đến ngũ cũng có thể cười.

Gặp quần chúng học sinh xúc động phần nộ tiếng oán than trời dậy đất, Ngụy Khiêm Ngữ quyết đoán ném ra một cái tin giật gân: hân và Tô Nam sắp kết hôn! Cho nên mời toàn thể lớp học tham gia tiệc cưới.

Quả nhiên là sấm dậy đất bằng, tất cả trọng điểm thảo luận toàn bộ đều chuyển dời đến chuyện hai người kết hôn.

Kỳ thật nói là hôn lễ, cũng không có gì, chỉ là mời thân thích hai họ cùng một ít bạn bè hảo hữu, đơn giản cử hành nghi thức mà thôi. Bất quá cái này đối với tất cả mọi người tham gia hôn lễ mà nói, tuyệt đối đều là lần đầu tiên trong đời có lẽ cũng là một lần duy nhất trải qua.

Lúc Tô Nam một thân áo bành tô trắng tinh xuất hiện tại thảm đỏ, tất cả mọi người ánh mắt đều tụ tập tại trên người của hân, mà trong mắt của hân, chỉ còn lại thân ảnh màu đen đang đứng chờ mình.

Áo bành tô màu đen cùng thân hình Ngụy Khiêm Ngữ thon dài cao ngất, Tô Nam từng bước một mà hướng hân đi đến, hân chưa từng có nghĩ đến, hôn lễ của mình sẽ là cùng một người nam nhân cử hành, là người này, dùng bá đạo cùng thâm tình chậm rãi dung nhập vào trong lòng của hân, vào máu của hân, thậm chí khảm trong xương tủy của hân.

“Ngụy Khiêm Ngữ tiên sinh, người nguyện ý cùng Tô Nam tiên sinh vĩnh viễn cùng một chỗ, bất luận nghèo khó phú quý, khỏe mạnh bệnh tật, đều vĩnh viễn quan tâm hân bảo vệ hân không?”

“Ta nguyện ý.”

Người sống cả đời, có bao nhiêu người có thể tìm được người mình yêu chân chính? Chính mình là may mắn đấy, gặp nhau rồi, yêu nhau rồi, cũng có thể gần nhau.

“Tô Nam tiên sinh, người nguyện ý cùng Ngụy Khiêm Ngữ tiên sinh vĩnh viễn cùng một chỗ, bất luận nghèo khó phú quý, khỏe mạnh bệnh tật, đều vĩnh viễn quan tâm hân bảo vệ hân không?”

Cả đời, rất dài, cũng rất ngắn, ai có thể xác định tương lai? Bây giờ hạnh phúc, là đủ rồi.

“Ta nguyện ý.”

“Thỉnh hai vị trao đổi nhẫn”

Cùng nhau đến bậc đầu, nhìn hai thân ảnh ôm nhau, tất cả mọi người đều cảm thấy hạnh phúc, kỳ thật hạnh phúc, chỉ đơn giản như vậy.

“Chắc chắc chắc, thật sự là không thể tưởng được ah! Đám kia cô gái kia còn có thể vẽ fanart đẹp như vậy! Ta đều nhanh cảm động đến khóc!” Tiếp nhận sữa bò Ngụy Khiêm Ngữ mang đến, Tô Nam tìm vị trí thoải mái tiến vào trong ngực đối phương, “Ta lúc ấy như thế nào không biết hôn lễ của chúng ta duy mỹ như vậy?”

“Đó là bởi vì người đều mê đắm mà chăm chăm vào ta.” Ngụy Khiêm Ngữ mắt nhìn màn hình máy tính, ôm lão bà nhà mình, tay bắt đầu không thành thật mà vuốt ve một chút.

Tô Nam toàn thân run lên, đẩy ra móng vuốt của hân, “Ai mê đắm rồi hả? ! Khốn kiếp! Người mới mê đắm đây! Cả nhà người đều mê đắm đây!”

“Đúng! Ta mê đắm đây! !”

“Khốn... Khốn kiếp! Tránh ra cho ta á! ! Nơi này là ban công! Không được ở chỗ này!”

“Không có người trông thấy đâu!” Bá đạo bịt kín cái miệng líu ríu, Ngụy Khiêm Ngữ lại bắt đầu vận động hân thích nhất của tuần trăng mật.

Ngụy Khiêm Ngữ thoả mãn nhìn ánh mắt trời xuyên thấu qua thủy tinh chiếu vào trên người Tô Nam, lại để cho làn da của hân lộ ra càng thêm trắng nõn.

Tô Nam chỉ có thể một bên thầm mắng, ban ngày tuyên *** thực khốn kiếp!

————— Chính văn hoàn —————

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ân ~ tạc mao lão sư cứ như vậy hoàn tất rồi... Được rồi, thiết tình không có dự liệu được! Thiết tình cảm tạ các vị một mực chứng kiến đến cuối cùng ~ khả năng đại khái sẽ có người nước ngoài, bất quá không biết mọi người muốn nhìn cái gì, có thể nhắn lại ah ~ cuối cùng, cảm ơn mọi người có thể yêu thích văn của ta, cúi đầu

—————-oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-hoach-tom-gon-lao-su-tac-mao>